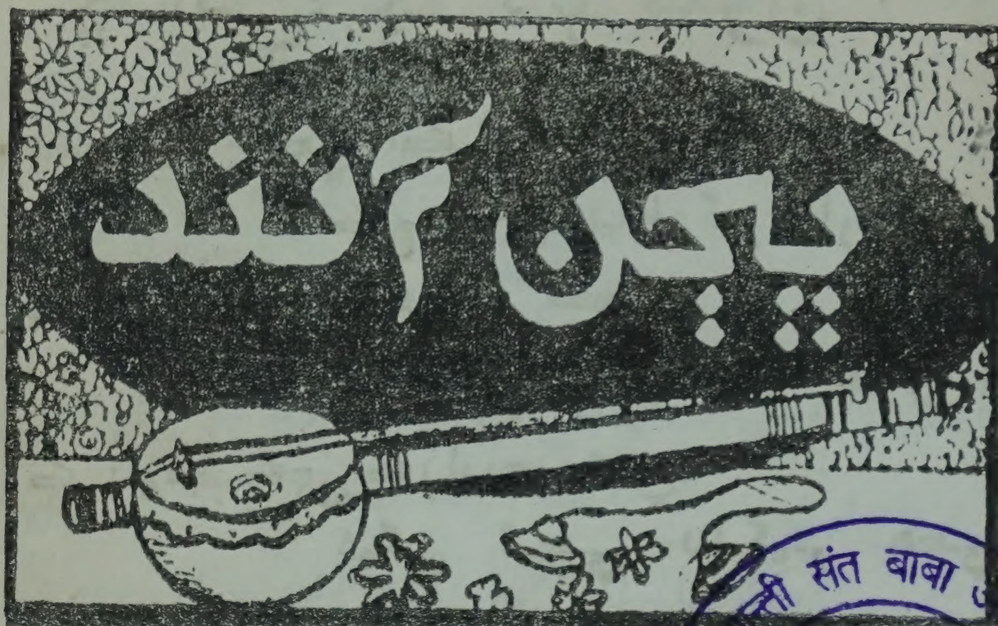
بچن آنند

آتم درشی ست چت پرمانند صاحب

جئہ سچدانند

اصل ايڪتا جو آواز

رچيتا

ستچت سائين پرمانند صاحب

پرڪاشڪ

شري هري اوم لعل

شري سمرت مهاگيان يگيه (٦٩)

شري ستگرو ورسي مهوتسو (١٠)

دفعو ١٨)   نومبر ١٩٩١   (ڪاپيون ١٠٠٠

سڀ حق واسطا قائم   قيمت ٣-٠٠ روپيه

شري پرمانند ڀنڊار

پوسٽ ڪنکل هردوار ؛ ڪار بمبئي - ٥٢

پرشن اُتر

پرشن: هن دنيا ۾ رهڻ مان فائدو ڪنهنکي آهي ۽ نقصان ڪنهنکي آهي؟

اُتر: جيڪو روٽي مالڪ جي ٿو ڪائي ۽ حڪم مَن جو ٿو مڃي. تنهنکي سراسر نقصان ٿو رسي. جيڪو رهي هن جهان ۾ ٿو ۽ وهي هن جهان لاءِ ٿو اُنجو هت شاد مان آهي.

پرشن: ڪهڙن ماڻهن جي صحبت کان پاسو ڪرڻ گهرجي؟

اُتر: (۱) ڪوڙي کان جيڪو توکي هر ڪنهن وقت پيو ٺڳيندو. (۲) هنڌيءَ کان جيڪو تنهنجو قيمتي وقت وڃائي ڇڏيندو. (۳) ڪروڌيءَ کان جيڪو تنهنجي فائدي مان نقصان ڪري ڇڏيندو. (۴) بڇڙي کان جيڪو توکان وقت تي پنجي پاسو ڪندو. (۵) رشوتخور کان جيڪو توکي ٿوري لقمي تي وڪڻي ڇڏيندو.

پرشن: سچ جي شائق کي ڪيئن گذارڻ گهرجي؟

اُتر: (۱) ڏک ۾ صبر رکڻ. (۲) لاپ جو ايمان نه ڪرڻ. (۳) اگيان کي ويري سمجهڻ. (۴) موت لاءِ تيار رهڻ.

پرشن: اوچ ڪوٽيءَ جو مهاپرش ڪنهنکي چئجي؟

اُتر: جنهن پنهنجي پورائيءَ لاءِ جڙ ۽ پيل جي وڻ مثل اونهو وڃي اصليت هٿ ڪئي آهي ۽ ٻاهران ٻين جي ڇانوَ لاءِ وڻ جي شاخائن ۽ گلن مثل وستار پائي رهيو آهي.

جاڻڻهار جي جاڻ

ڪيئن چوان ڪنهن کي اڳيان، جاڻ جاڻڻهار جي؛
وجهه وٺي ويچار اچو، حاجت ناهه اظهار جي.

اَڄ سارو سنسار اصل جاڻ کان اڻڄاڻ ٿي معمولي من اندرين سان جاڻڻ ۽ اهڙن وشيه ڀوڳن جي وس ٿيندو وڃي ٿو. گيتا ۾ اسٿر پرڄيه وارو منش انکي چيو ويو آهي، جيڪو جاڻڻ ۽ اهڙن پدارٿن کان اڳتي، پنهنجي جاڻ جاڻڻهار روپ کي سڃاڻي آنند ۾ اسٿت رهي ٿو.

پيارا پاٺڪو! هي پورڻ آنند جو ڀنڊار ۽ اصلي جاڻ کي جاڻڻ لاءِ گڻ گراهي سڄڻن جي گهر ڪرڻ تي ورِي ارڙهون دفعو ڇپائي ظاهر ڪيو وڃي ٿو، جنهن کي پريم جي سڌ ۾ پڙهڻ سان دل شاد آباد ۽ آزاد ٿيڻ لڳي ٿي. اها پيار دل چئجي، جنهن کي سائينءَ جي صفت مان الڪس نه اچي. اها ڪانئر دل آهي، جنهن کي وشيه ڀوڳن ڀوڳڻ مان ڪڏهن ڪراهت نٿي اچي ۽ اها سڙيل دل ٿئي ٿي، جا سنت وچن جي پڙهڻ سان سوسجز نه ٿئي. هن پستڪ ۾ صرفي ٻ نگر

ڇا انهيءَ جو نالو جيون آ

۱. ڪي پيار ڪجي اقرار ڪجي،
ڪي ڪانڌ ٻڌي گهر ٻار ڪجي؛
۽ مطلب جو وهنوار ڪجي،
ڇا انهيءَ جو نالو جيون آ.

۲. ڪ ٻهڙو ڪجي ڪولهڙو ڪجي،
غمگين اچي دلگير هجي؛
ڪڏي ڀلو ٻڌين ڪڏي ٻرو ڪجي،
ڇا انهيءَ جو نالو جيون آ.

۳. ڪڏهن ڪُوڙ ڪپٽ مغرور رهي،
ڪڏهن چاهه چنتا ۾ چُور رهي؛
ڪڏهن هار جيت مخمور رهي،
ڇا انهيءَ جو نالو جيون آ.

۴. هي مان مٺي سمان مٺي،
انهي چنتن ۾ ٻيتران رلي؛
چت هيڻن ٻلي ڪڏي هرڻن ٻلي،
ڇا انهيءَ جو نالو جيون آ.

۵. ”پرماتما“ آتما ۾ رهه تون سدا،
چئي گمراهيءَ جا ڪم مدا؛
چڙهه چيٽن چاڙهي چاڙهه ادا،
ٻاره سنگر تو مختيار ڪندا.

وشيه سوچي

سنڌي پڙهڻ ۽ سلوڪن جي

تي چڙهي ٻڌڻ ۽ ڪافيون وڙڪ، وڙائڻ ۽ سڀني آتم جاڳرتيءَ جي اُنهن سان ڀرپور آهن. جنهن ڪري لاهوتي سُر ۽ چوڻ سان روحاني خزاني جا هيرا، موتي، لعل ٻاهر ظاهر ڪرڻ لڳندا. سچ جي شانتيءَ لاءِ جڻ موج مستيءَ جو دروازو کُليل هوندو.

هن پستڪ ۾ ڀهاري آنندڙ اوهان کي هڪ سؤ سترهن ۱۱۷ ٻڌڻ سنڌيءَ ۽ هنديءَ ۾ پڙهڻ لاءِ ملندا. وري هر هڪ ٻڌڻ جي مٿان اُنهيءَ اشاري جو سلوڪ ڏنل آهي. پريمي پاٺڪن کي هن ٻڌڻ آنند ۾ هڪ سؤ سترهن لاهوتي ڪافين سان هڪ سؤ سترهن سلوڪن جي سکيا جو دُرلڀ لاڀ به پراپت ٿيندو.

آشا آهي ته سچ جا شائق هن ٻڌڻ آنند جي سرلن سازن تي ٻڌي ٻڌائڻ سان سچ پچ مُڪت منزل اصل ايڪتا جي حاصل ڪندا. اوم آنند!!

شري ست چت پرمانند صاحب

Printed by Shri M. P. Raichandani
at Asha Printers, Hathi Bhata, Ajmer
and Published by Shri Hari Om Lal
S/o. Sat Chit Parmanand Sahib, Shri Parmanand Bhandar,
Kankhal P. O. Hardwar (U.P.) & Khar-Bombay-52.

پيارو گرمک سچو شيواڌاري ڀائي صاحبداس

هندي ڀڄنن ۽ سلوڪن جي سوچي

پريمين جي پڪار

—: پستڪن ملڻ جا هنڌ :—

آشرم جا سڀئي ڇپيل پستڪ کار بمبئي، ڪنکل-هردوار، احمدآباد، اندور، ڀوپال، دهلي، گواليار، بنارس، اُجين، لکنؤ، بنگلور، مدراس، سڪندرآباد، الهاس نگر، سيلم، اَجمير، رائگڙهه، نڙياد، ڀيلوڙي، ديواس ۽ برهانپور جي سڀني آنند منڊلين ۾ ملي سگهن ٿا.

* جئہ سچدانند *

ڀڄن آنند

پرارٿنا

۱. ڪرپاشيل ڪرڻانڌ سوامي،
وشو نينتا انترجامي،
اڇنت آنند آگم اپارا،
ست چت آنند جا ڀنڊارا.

۲. آد جڳاد چراچر جيون،
سڪم شڪتي شوپري پورن،
جل، ٿل، پون، اگن، آڪاش،
روي ششي روشن ٿو پرڪاش.

۳. رشي مني يوگي ڌيان لڳائن،
آنند مئہ تي آنت نہ پائن،
جيئن ماڻر کي سکہ جي آشا،
دين ديال ٿرپت ڪر پياسا.

۴. درگم سگم ٿئي ٿتڪال،
جنهن تي ٿئي پرڀو پاڻ ديال،

اسانجو صابلداس

ڪڻ ڳرهڪ جا ياد اچن ٿا، مٺڙا ٻول جنهنجا ڪنن پئن ٿا،
ڀالو ڀروماند پيارو، ڀانئي صابلداس پيارو.

ڀائي صابلداس اصل شڪارپور جي پرسان سلطان ڪوٽ ڳوٺ ۾ رهندو هو. جتان ڀروچڻ جو سامان وٺڻ لاءِ شڪارپور ايندو هو. ٿوري ٿوري هنجي پرمت سڀني سائينءَ سان لڳي وئي. پوءِ ته هر بارس تي ۽ هر چنڊ راس جي شڀ موقعي تي سڀني سائينءَ جو درشن ڪرڻ لاءِ شڪارپور اچڻي ويندو هو. دربار ڪانپور ۽ هردوار اچڻ نواس ڪرڻ لڳو ۽ ٿوري ئي وقت ۾ سڀني سائينءَ جي سيوا ۾ باقي پنهنجو جيون ارپڻ ڪري ڇڏيائين ۽ سڀ جيون پنهنجي مڙ ر واڻيءَ سان سڀني سائينءَ جي مهما جو ڳاڻ جيڪر هن ڪيو آهي، اهو ٻيو ڪو نه ڪري سگهندو. شري سنگر ڏيو صاحبن جي نرواڻ تي وڃڻ ڪانپوري سندس چت گهڻو اداس رهندو هو ۽ انهن تي چوندو هو ته مونکي ٻه اوڏانهن پنهنجو. پر تڏهن به سڀني سائينءَ جي مهما ڳائيندو ئي رهيو. ڪجهه وقت طبيعت ٺيڪ نه رهڻ ڪري، تاريخ ١ فيبروري ١٩٩٠ع سائين جن جي پير ڏانهن ۾ سمائجي ويو.

جب تم آئي جڳت ۾ لوڪ هسي تم روءِ
ڪر چل ائسي ڪرڻي تم هسو جڳ روءِ.

* ٻڌجهڻو ٻوڌ *

سلوڪ -

پنجهتر پربـوڌ، سٺي سمرٿ ديـو جـو؛
ڦـرني کان فـارغ ٿي، پنهنجو پاڻ کي شوڌ؛
ٿہ ويري رهي نہ وروڌ، اصل آدويتي روپ ۾.

ٻڌن صُوفي ڍنگ (١)

ديو مليو اوڌوت،
چاھہ ڇڏي بي چاھہ وٺي ويو،
مست مليو مضبُوط،
ڪاھہ ڇڏي بي ڪاھہ وٺي ويو.

١. بي غم بي حد بي پرواهي،
خودي ڇڏي ماڻن خدائي،
صدق ڏنو ثابُوت، راھہ ڇڏي بي راھہ وٺي ويو.

٢. جتي جاءِ جتن جي ناهين،
ساڌن اِندريون ويا موڪلائي،
جنم نڪوجمدوت، ساھہ ڇڏي بي ساھہ وٺي ويو.

٣. جيوپڻي جو جادو لاهي،
ڪرمن جا سڀ وهم وڃائي،
ڀرم ڪيڻائون ڀوت،
ڪاھہ ڇڏي بي ڪاھہ وٺي ويو.

ستگر روپ مهر جو ڌاري،
اچرج ظاهر ٿي ڏيکاري.

٥. ديهه اپمان وشيه رس ڀوڳي،
جنم جنم جو اُگرو روڳي،
پاپي پرم ۾ ڳولهيون سک کي،
ڪري ڪشالا سهُون ڏا ڏک کي.

٦. ڪوُڙ ڪپٽ ۽ پاپ ڪمايوُن،
سک سنتوش نه دل ۾ پاتيوُن،
پرپوُ پتتن جا آڌار،
تو بن مٺيا سڀ وهنوار.

٧. سچا سهايڪ سڀ جي نيري،
من جو جهيڙو ڪير نبيري،
ڏئي بخشش آنند جي ڌارا،
ته مٽن من مان وشيه وڪارا.

٨. تون هي اپيه دان جو داتا،
جڳه جيوُن جا ڪوُڙا ناتا،
جنهنجي پنج رکين تون پاٺهين،
سو لوکي هر جاءِ سپاٺين.

٩. آد انت تون مڌيه سمان،
اَتل مهما لڀج مهان،
"پرمانند" ۾ پاڻ وسين ٿو،
نالو ڏيئي رواج رکين ٿو.

* بس ڪر بس ڪر *

سلوڪ- ويٺي سا ويٺي، باقي رکه رهت سان؛
ڌرم مها واڪن جو، پس آندر پيهي؛
نه اصل اُهوئي، گرمکه گيان وان ٿئين.

پڄن صوفي ڍنگه (٣)

بس ڪر بس ڪر آهي ڀڳوان،
آدم ٿي هت آيو آهه - ٽيڪ.

١. جنهنکي ٽيو بنواس تمام،
جو دشرت گهر آيو رام،
ميٽي راوڻ جو اڀمان، آدم ٿي هت آيو آ.

٢. گهر گهر ليلا ڪئي جنهن ڪان،
ارجن کي ڏيئي پڻ ه گيان،
مونکان جدا نه آهي جهان، آدم ٿي هت آيو آ.

٣. مايا اوديا پهد وڃائي،
چدا ڀاس چد آڪاش ئي آهي،
من چڏي ڏي غير گمان، آدم ٿي هت آيو آ.

٤. سمرت ويهي سرت جڳائي،
لاهوتي اهه لکه لکائي،
"پرمانند" پاڻ حيران، آدم ٿي هت آيو آ.

۴. ”پرمانند“ برهمانند پائي،
ڇڙن اندر بي ڇڙن ڳالهائي،
لڳهي ويو لاهوت، آهہ ڇڏي بي آهہ وڃي ويو.

* عام ڪان ڀاسي *

سلوڪ - ڇـهالـر ڇايـو، ٿيو سفر سجايـو،
تياڳہ سان تياري ڪري، دل بي دل بڻايو،
پنهنجو پرايو، ”پرمانند“ ٿيو پاڻ پر.

ڪافي (۲)

جيڪي عام ڪان ڀاسي ٿا اورن،
اُهي سواس سمرٿيون ٿا سورن - ٽيڪ.

۱. ٿن شريرن ڪان ٽپي، ويا خيال ڀيائيءَ جا کپي،
جاپ اجاپيءَ جا جپي، اُهي نور ترِيا جي ٽرن.

۲. يادگيرن جون فرياديون،
مان ٽون جون ميٽي اُپاڌيون،
موج جڙن ماڻي سماڌيون،
اُهي ذات صفائيءَ جي جڙن.

۳. چاهہ ڇڏي هن لوڪ جي، راهہ ڇڏي پرلوڪ جي،
لاٽ لفون لڳہ لوڪ جي، اُهي راز روحاني ٽي رهن.

۴. پاڻ ”پرمانند“ سڃاڻو، لڪش رکي آلڪش کي ڄاڻو
ماڻ ۽ وڃڻ جو ناڻو،
اُهي ساڪيءَ ٽان سڀ ٿا گهورن.

* ڏيو ڪوڏس *

سلوڪ-

مان ۽ منهنجو ڇڏي ڀڳوان، آيس شرڻ ڪرپا نڌان؛
سڦل ڏن من ٿئي مهاراج، پريم شيوا ۽ پوُرن ڪاج؛
هردو منهنجو ٿئي نشڪام،
جت ڪٿ ڀاسي سک جو ڌام؛
جيوت اُڌت ڪريان جڳديش،
"پرمانند" کي ٿئي آسيس.

ڀڄن (٥)

سڱرو ڏيو ڪوڏس، منهنجو ڪونه هلي ٿو وس.

١. جواني فاني ويئي ديواني،
ڪيم نه ڪوئي ڪم لاثاني،
ڏاڍي ڪاڌم ڪس، منهنجو ڪونه هلي ٿو وس.

٢. گهميم ڪيئي ڏڙا ٽڪاڻا،
مليا نه مونکي روح جا راڻا،
ڏيو گيان ڏيان جو گس، منهنجو ڪونه هلي ٿو وس.

٣. چاڻ جو چاڏڻ هار ئي آهين،
هت هُت چو ٿو پاڻ ڦاسائين،
ويري وشين وس، منهنجو ڪونه هلي ٿو وس.

٤. ڪوُڙو نام روپ جو جهيڙو،
ساکي ٿي ڏون ڪر نبيرو،
"پرمانند" پيو پس، منهنجو ڪونه هلي ٿو وس.

* جيو جدائيءَ ۾ ڇا ڄاڻي *

سلوڪ- ٻياسي ٻلهار سڀڄي سورت ديئو ڏان؛
جن جيو وڃائي ٻيءُ ڪيو نهه سنسي نروار؛
اُپڄي نپڄي لين ٿئي سپني جو سنسار؛
”پرمانند“ ٻهار آنئي ڀهر اُنهيءَ ۾.

ڀڄن (٣)

آتما جو اعليٰ شان، جيئُ جدائيءَ ۾ ڇا ڄاڻي.

١. سڄ چنڊ ڪان هُوَ اڳيئي آهي،
ڀاڻ ئي ڀاڻ ۾ ٻڌي ڳالهائي،
ڄاڙو ڏنهنجو جهان، جيئُ جدائيءَ ۾ ڇا ڄاڻي.

٢. جيئُ آپاسي من مندر ۾، آتما ٻاهر ڏيئن آندر ۾،
ساڪي صاف صبحان، جيئُ جدائيءَ ۾ ڇا ڄاڻي.

٣. بيخود ٿي سو بيحد ماڻي،
هِت هُت وينو ڀاڻ سڃاڻي،
بي غم انس بيان، جيئُ جدائيءَ ۾ ڇا ڄاڻي.

۴. ٻنڌ موڪيه جي مٽي ٻيائي،
اُچڻ وڃڻ جي جاءِ نه ڪائي،
”پرمانند“ پرماڻ، جيئُ جدائيءَ ۾ ڇا ڄاڻي.

* چمن جو چمتڪار *

سلوڪ -
آهه سدائين آهه، پاسي ٿو سڀ ڪاٿي هين؛
پيارو پراڻن کان لڳي، جت بي ڪا بيائي نانهه؛
" پرمانند " نه پائڻن، پرم پلائو پاڻ هه.

پيجن (٧)

تنهنجي ته آندر هه، تنهنجي ته آندر هه،
چمن جو چمتڪار، چو وڃي ٻئي پار - ٽيڪ

١. سواس سواس هه سوهنگ هلي ٿو،
رڳ رڳ هه اهو راز کلي ٿو،
ساڪي سرجن هار - تنهنجي ته آندر هه ....

٢. جاڳرت هه جاڳي اُهو ئي،
سپني هه ثابت ٿيو سوئي،
سکوپت جو سک سار - تنهنجي ته آندر هه ....

٣. پنجن تتن جو بڻيو آ پسارو،
هرڪو ڪري ٿو پنهنجو گذارو،
جاڻين نه جاڻڻ هار - تنهنجي ته آندر هه ....

٤. ستگر کان ساڃهه ملي آ،
جڙ چيتن جي ڳنڍ کلي آ،
ڪير ڪري انڪار - تنهنجي ته آندر هه ....

* چمتن چاڙهيءَ تي *

سلوڪ- گرمکه جو گذران، سدا سار وچن تي؛
جنهنکي ڏنو ستگروءَ، سک سمجهه جو دان؛
رکي نه رتيءَ جيترو، آندر ۾ اڀمان؛
جاڻي سڀ جهان، چمتڪار چيتن جو.

ڪافي (٦)

هن چيتن چاڙهيءَ تي، مسافر ڪوڪوئي چڙهندو
ڪوڪوئي چڙهندو، ساکي صاف ٻڌي رهندو-
تيڪ.

١. بگمين وات بنا پنڌ جي، منزل معاف بنا هنڌ جي
اڇ-رچ ظاهر پيو ڏيندو- مسافر....

٢. ڪنکي ڪرم ويا کاهي، ڪنکي چاه وڏو باهي
ڪو ويو لاهيءَ مان لهندو- مسافر....

٣. ڪنکي مان ٽوُن جي مايا، ڪنکي جيوَ ايش ڇايا
ڪو ويو پوڻيوُن پاٺ پڙهندو- مسافر...

٤. چيڏ جاني زباني، هيءَ ڳالهه ٿي لاثاني
روحاني رمزسان رڙهندو- مسافر....

٥. پائي گيان گروءَ گادي، ڪر سهجي سماڌي
پل پل "پرمانند" پسندو- مسافر....

* ڪيئن ٻڌو *

سلوڪ - اُٺهتر ڪتر، پيئي خيالن وچ ۾؛
جيءَ بدلجي ٻيءَ ٿيو، ڇڏي پرشن اُتر؛
سنسا سُر مٽي ويا، حاضر ٿيو هر هر؛
”پرمانند“ نظر لڳي رهي لاهوت لي.

ڪافي (٩)

مفت ڇڏي سلطان ڪيئن ٻڌيو دروان،
ڪيئن ٻڌيو دروان، باندي ٿيو بدنام.

١. من دروازو دل دروازو،
ڏسڻ ٻڌڻ ڪان ٿئي نه آجو،
نُورن جو نُوران - ڪيئن ٻڌيو ....

٢. چت چاڪر کي چوٽ چڙهائي،
چنتا چاهه ۾ قيد ڪرائي،
هرس ڪيو حيوان - ڪيئن ٻڌيو ....

٣. جهان جوڙن جي جنگ آهي،
هتان هيٺان ويا هارائي،
نفعو ڪري نقصان - ڪيئن ٻڌيو ....

٤. اوڏون ٿي ڪئي اُدائي؛
خودي ڇڏي ماڻن خدائي،
دق ٿيا دم حقان - ڪيئن ٻڌيو ....

٥. "پرمانند" ڀاڻ ۾ ڀائي،
لقب ڇڏيائين سڀئي لاهي،
نيارو ٿي نروار- تنهنجي ته اندر ۾....

* ڏسان جاتي ڪاٿي *

سلوڪ- اچي خيال ڪمال، ٿيو جڏي مون؛
جاتي ٿو ڏسان، ڪاٿي هڪ ٿون؛
تو باجهه منا، پوءِ توُن مون هون؛
هڪ هڪڙائيءَ ۾ ساڻ نيئون.

ڪافي (٨)

سائين توکي سنڀاري، ڏسان جاتي ڪاٿي،
ٻرن ۽ ٻنن ۾، نديءَ جي ڪناري - ٽيڪ.

١. ڏوريندي ڏينهن ۾، جُهڙن ۽ مينهن ۾،
طوفاني سيئن ۾، صبر جي ستاري. سائين....

٢. من جي منن ۾، خوشيءَ ۽ غمن ۾،
هلندڙ دمن ۾، لڳي تنهنجي لاڙي. سائين....

٣. ٻدني ٻنداون، ڳٽن ۽ سياون،
نرن ۽ نارين، ناٿي تو نظاري. سائين....

٤. "پرمانند" پئي آ، سڌ سڄڻ سهي آ،
نه ڪنهن ڳالهه ڪئي آ، ستگر سهاري. سائين....

١. نُوران نُور ٿي ڀرپُور، نڪي نيري نڪي دُور،
حاضر تو ۾ تون حضُور، لنؤ لنؤ ۾ لڳو لڳڪو.
هيءَ راند ....
٦. "پرماننــد" پاڻ آهين، صفت ڳنو سڳاڻين؛
ڳنو مسي ويد واڻي، چڙ خيالن سندو ڳنڪو.
هيءَ راند ....

* رڪي ٻنل سان نـاتو *

سلوڪ -
ڀلو سڀ سنسار، ديـهـي مني پـاڻ کي؛
جنهي مـري دکـ سهي، چـڏي نـ اهنڪار؛
ورلي ڪنهن گرمک ڪيو، واسٽوڪ جو ويچار؛
ساڪـي سرجـن هار، پـائي پـرتو پاڻ ۾.

ڪافي (١١)

ڇا تون آهين، ڇا تو ڄاتو،
رکي ٻنل سان نـاتو، پار نـ پاتو.
١. ديهہ وارن سان دُور رکين ٿو،
چيتن چاندڻ ڪانہ لکين ٿو؛
موهہ ممت ۾ ماتـو، پار نـ پاتو.
٢. رات وڃي وري ڏينهن اچي ٿو،
سُورج ۾ ڏس مچ مچي ٿو؛
تو چونہ نينهڙو لاتو، پار نـ پاتو.

٥. "پرمانند" پاڻ ئي آهي،
ڇاڙه اُنهيءَ ئي ٻيهي ڇتائي،
آهي سڀ صبحان - ڪيئن ٻڌيو ....

* راند عمر ساري *

سلوڪ-
اڻ هوندي راند رچي، نارائڻ نياڻت جي …
تنهن ۾ پيلا ڪيترا، غافل لوڪ اُچي …
پاڻ ڪٺي پڌري ڪئي، ڳر ڏيئي راهه سچي …
محبت منجهه مچي، حاضر ڏناءون حق ڪي …

ڪافي (١٠)

هيءَ راند عمر ساري، اٿي ڇل پل جو ڇتڪو …
نڪو مور نه منظور، رڳو ڳالهين سندو ڳتڪو …
١. مٿيءَ جا بت ٺٺن ٿا، مٿيءَ ئي ناز ڪن ٿا …
مٿي ئي مار ڪائي، مٿي ٻڌيو آ مٿڪو …
هيءَ راند ....
٢. ڇڏي هڪ جي هيڪڙائي، ساجن ٻڌيو سؤدائي …
رکي چاهه جي چريائي، اڻ ڄاڻ آهي اَٽڪيو …
هيءَ راند ....
٣. مان جيءَ جان آهيان، مان ڪرم ٿو ڪمايان …
مان من منيدو پايان، اهو ڪيان آهي جٽڪو …
هيءَ راند ....

٣. درشتا بي رنگ درشيہ رنگن ۾؛
پاڻ ڀلائي ڀيو ڍنگن ۾؛
ڇڏي ساکيءَ جو سومان. بي رنگيءَ جو ....
٤. واڏيءَ واچ کان آهين پري ٽوُن؛
ڏئي ڪيڏي ڏس ڏيان ڏري ٽوُن؛
ٿي گيانا ٻڌا نج گيان. بي رنگيءَ جو ....
٥. "پرمانند" ڀئي پاڻ لڪايو؛
آڪٽ ڪٿي اچرج ۾ آيو؛
سڻي سمرٿ جو فرمان. بي رنگيءَ جو ....

* اوم جو آواز *

سلوڪ-
ستهہ ستہ وجي، انهد ناد اونڪار جو؛
ٿريئہ شانت جڳت ۾، گهر گهر گيان گجي؛
ايڪتا سک اندر ۾، راڳيوُن ڏينهن رجي؛
ڏوري پراڻ ٽجي، ٽہ ٻہ پائي "پرمانند" کي.

ڀڄن (١٣)

آدي اوم جو آواز،
ڪن هردي ڪنول مان ٻڌو،
ڪن ويد وصل مان ٻڌو،
ڪن ڪاريہ منگل مان ٻڌو،
ڪن غفا جهنگل مان ٻڌو. آدي ....

٣. لنؤ وارن جي لات سهاڻي،
ڏاٽ ٻات ٻي ڪي پراڻي؛
ڪٽي خيالن جو ڪالو، پار نه پالو.

٤. "پرمانند" پاڻ ۾ پيهي،
خودي بنا ڏون آهين اُهوئي؛
ڳالهه وچاءِ نه والو، پار نه پالو.

* ٻي رنگي *

سلوڪ-
سڻاهڻ سنيار، رهي نه رنگيءَ جيتري؛
ساڄن سڪائل هڪ ٿيو، ڪيئن وڃي پڇي پار؛
"پرمانند" اِسرار، اَنيؤ اَکين ريءَ ٿيو.

ڀڄن (١٢)

ٻي رنگيءَ جو بيان،
ڪيئن ٻڌي مان ڪيئن ٻڌايان.

١. آڪار رنگن ۾، گهر ٻار رنگن ۾؛
ويچار رنگن ۾، وهنوار رنگن ۾؛
رنگن ريجهايو جهان. ٻي رنگيءَ جو ....

٢. ڪاٿي پوٿيون پاٺ پڙهين ٿو،
ڪاٿي نانا ڪرم ڪرين ٿو؛
ڪاٿي آشا جو اَپمان. ٻي رنگيءَ جو ....

شبد (١٤)

ٿي سگهو ڏس ڏينهن ٿيو، اڄ آنند پنڊار جو،
نينهن رکي نروار ٿيءُ، ڏس پس ادا ڏاتار جو-
ٽيڪ.

١. ٿيڙي طمعا هي ترڪ ڪر،
حرفت هجت سي غـرق ڪر،
ڦيرن ڦندن کون فرق ڪر،
شائـق ٿـيءُ سچ سار جـو.

٢. دين ڌرم مذهب متا، وچي طرف غرض جي گتا،
سائين ڏيکي پنهنجي ستا، پڌ رو ڪيو پنڌ پار جو.

٣. غفلت ۾ گهائل گهڻا، سکه لاءِ ڪرن ڪوڙيون ڳڻا،
بي لاز بازيءَ ۾ ٻڏيا، جنکي گيان ناهن گرنار جو.

٤. ستگر سچي اِئين صاف چيو،
ساڪيءَ آندر سوراج ڪيو،
اصليت ۾ اُلـٽي ويو، آهي عيش اِسرار جو.

٥. "پرمانند" ڪي پائي ڪري،
جدا نه ٿيءُ تون ذري ذري،
سڪ صبر ڪي پري پري، ڪامل ٿيءُ ڪردار جو.

١. جوڳي جنهن جو جوڳ لڳائن،
ڏياني جنهنکي ڏيان ۾ ڏيائن،
جپي جپي انت نه پائن،
ڪن انحد ناد مان پڌو. آدي ....
٢. اڪار ويراٽ جو آ واچڪ،
اڪار وشنو وس جو پالڪ،
مڪار شو سپ جو آ ڪارڪ،
ڪن ايڪتا جو دڳ وڏو. آدي ....
٣. سرڳڻ نرگڻ روپ انهيءَ جا،
استول سوکيم ڪارڻ تنهنجا،
جوڙي جاڳرت سپنا پنهنجا،
ڪن ترپا جو ڳجهه لڌو. آدي ....
٤. رکي لئه چيتن ڌي لاڙو،
ميٺي مان ٽون جو مونجهارو،
ٽيندو اندر باهر اجارو،
پائي "پرمانند" کي سکهو. آدي ....

* ٽي سکهو *

سلوڪ - وقت جاڳڻ جو آهه تنهنجو؛
سوهڻ نان سات ڌي ڪنهنجو؛
سکهو ڪر ياد سر پنهنجو؛
ته سڙ ۾ ٽين سڄڻ سڻنجو.

* ڳالھہ عجب جي *

سلوڪ- تياسي ترنڪال آديو ديس اڳم جو؛
جيو آتما روپ ٿيو ڇو رهي بيحال؛
ڪيڏي ڀول ڀلال ڀلو "پرمانند" ۾.

ڪافي (١٦)

ڳالھہ عجب هيءَ ڪنهنکي نہ سانڻ جي؛
سمرٿ صاف سڻائي هليو ويو- ٽيڪ.

١. سڀ تو ۾ آهہ، تون سڀ ناهين؛
گھرج بنا ڇو غرض ڀيو پائين؛
بيحد مان حد مڃائي هليو ويو. ڳالھہ....

٢. ذرو نہ جدائي، هڪي هڪڙائي؛
پاڻ ستل هو، خيال خدائي؛
پاڻ ۾ پاڻ پسائي هليو ويو. ڳالھہ....

٣. ڪرن گدائي گدائيءَ وارا؛
سي ڪيئن سمجهن شاهي اِشارا؛
ويجهو ويجهن سان وهاري هليو ويو. ڳالھہ....

٤. گُونگي جو گيان ٻوڙن جي ٻولي؛
ساڻ بنا ڪيئن سمجهي پرولي؛
لهر مان بحر بڻائي هليو ويو. ڳالھہ....

٥. "پرمانند" فڪرن جا ڦند؛
پار پئي ٿيا سڀلا پنڌ؛
چوڻ چوائڻ چڪائي هليو ويو. ڳالھہ....

* ڀڳوان تنهنجي ڀڄن ۾ *

سلوڪ -

آدم ايشور جي وچ ۾، هڪ ٽڙ جو ڦير ناهي؛
ڀڄ ٻولي جو ڀهانو، جيڪو خاڪ جو ڍير آهي؛
جيڪو ٽوڙ ۾ ٻوليون ڦو ٻولي، سڄ ڇڏ اُهو ڪير آهي.

ڀڄن (١٥)

ڀڳوان تنهنجي ڀڄن ۾ آهي هميشه هوندو؛
آهي هميشه هوندو، ڇل ول نڪو ڇاهيندو - ٽيڪ.

١. ٽون ٽون ڪندو پيو ٽرڪ ڪر،
موتڪي مٺائي غرق ڪر؛
هن ۾ نه هن ۾ فرق ڪر، ڀوءِ سڌ ۾ سڌ پيو ڏيندو.

٢. وساهه وٺ وشواس ڪر،
ويري ورهين جا ناس ڪر؛
سواسن ۾ سوهنگ واس ڪر، ٻيعد جو ڀاءِ ڀريندو.

٣. جڳه جڳه ڇون ٿا جنهنڪي، پس پاڻ ۾ تنهنڪي؛
ڇڏ ٽنگ راز روح ڪي، آڳه ڪان آڳي لنگهيندو.

٤. هيءَ ٿي اَڪٿ ڪهاڻي، ڀهڄي نه من ٻڌ واڻي؛
پنڌر ڪري ٿي ڀاڻي، لنوَ سان لنگهي جو ايندو.

٥ پاڙهڻ ۾ "پرمانند" ٿي، گهارڻ ۾ چيتن چند ٿي؛
سڀ کان جدا سڀ هند ٿي، وچ موج ۾ مچيندو.

* گياني رهندا *

...لوڪ-

...ياني سپ گهوري، سکه ڇڏيا سر سکه ٿون؛
...سمجهي ڇڏيائين سرگه کي ٻه، ٿريه منجهه ٿوري؛
...ور ويـنـو اوري، سدا سپريـن سان.

ڪافي (١٨)

گياني رهندا گيان ۾، ايندا نه جيؤ آيمان ۾- ٽيڪ.

... هيء ڪرم جي ڪايا ڇڏي،
دل سندي دعوا ڇڏي؛
مان ٿؤن جي مايا ڇڏي، هوندا حقيقي شان ۾.

... آڪاش ۾ اوڪاش ٿي، سؤرج ۾ پرڪاش ٿي؛
هـوا ۾ هلاس ٿـي، حيرت سندي حقان ۾.

... جاڻ سڄاڻ جي سنڌي، هرحال جي نيڪي بدي؛
لوڪ پرلوڪ جي ڪنڌي، ٿرندا ويا نرواڻ ۾.

... سون سنگين کي سڌي، ايڪي عجائب ۾ گڏي؛
نينهن جا نـانـا اڏي، موڪيه جي ميدان ۾.

... "پرمانند" پـرماڻ ۾، گيتا ڏسو ء پراڻ ۾؛
سورت سچي جي ٻيان ۾، پيدي مايا پگوان ۾.

* ٻيو ڪم نہ ڪر *

سلوڪ-

ٿبي ڏيئي پاڻ ۾ پسان جان پيهي
نڪي خلق، نڪي ملڪ، نڪي آميئي
آسين ڳولهيون جنهنکي، ٿياسي اسيئي
بي والي سڀ ويئي، جو هاڪ پرين جي هڪڙي.

ڪافي (١٧)

پاڻ کي پاڻ ۾ گم ڪر، ٻيو ڪم نہ ڪر- ٽيڪ.

١. ڪرڙو هو سو ڪري چڪين،
پرڙو هو سو پري چڪين؛
ديھ مانش جي ڏري چڪين، هاڻي وري نہ ڏر.

٢. خيالن جي راند ساري، خيالن جي اِنتظاري؛
خيالن ڪئي خواري، خيالن جو خيال گم ڪر.

٣. چڏ نام روپ ڏاهي، وينئين چو خود وڃائي؛
بوڙو بڌي ڳالهائي، ڳالهين جو ڳالھ گم ڪر.

٤. پس پاڻ ۾ ڏون پيهي، ويندا وڪار بيئي؛
هڪ دويت ٻيو ڏنيئي، دنيا جو دام گم ڪر!

٥. "پرمانند" چا پڇاڙي، آهي نڪا اڳياڙي؛
چيتن جي چمڪ ساري، چيتن ۾ چاھ کي گم ڪر.

* اڇانڪ *

ڪ -

گر سنڌي شبد سان، درسيو دسوون دوار؛
م پلٽائي جن ڪيو، بيمد بي آختيار؛
دايون موتي ويون، لُون لُون ٿي گلزار؛
ي چڙهيو خمار، "پرمانند" پٿو تنڪي.

ڪافي (۲۰)

اچي ٿي اچانڪ، دل ٿي لانواري؛
لهريون لنگهي لوڏا، پڳو پڻ پاري. ٽيڪ.
ڏايو ڏهيو ڏاهه، مرشد بي پرواهه؛
سليو جن سماءُ، برهه ڪئي بهاري.
پانيؤن پلو پال، اُڏيو گيان گلال؛
لؤن لؤن رهي لال، خالص ملي خماري.
پڻان نڪي پوڙو، سڪ سجڻ سوڙهو؛
ويو وچ وڇوڙو، چڙهي ڏني چاڙهي.
مليؤن سي مختياريون، ڏسو يار جون ياريون؛
پکيون پر پياريون، هڪ ٿي هڪواري.
"پرمانند" پنهنجو، لڌو سڪ سهنجو؛
پائي گيان گهر جو، ڪئي آءُ قراري.

* آيا مهر ڀريا *

سلوڪ-

ڀرماگر جي ڀيڙ مان، جن اڃي ٻڏائي ڏير؛
دربل دين اياڻ کي، جن اڃي ڪنيو سک سير؛
جنهن ستگر جي سوپ سان، سوُنهان منجهه سرير؛
ٽوڙي ڪوريان مٽيو مهمير،
ٿي ڀجن ٿو "پرمانند" جا.

ڀڄن (١٩)

ڏري ڪرديو ديا، آيا مهر ڀريا؛
درشن هرشن سان، تتا من ٺريا. ٽيڪ.

١. اُترا ڪنڌ جي آنند، جوڳي جوڳ ۾ رهيا؛
سٽي حال هيٺن جو، غئبي غيب ڏوُن وريا.
٢. رتيوُن ستيوُن ساڻ ٿيون کيان جا گل چڙهيا؛
ڏيان ڌرم تياڳ جا، ڇايا ڇتر جهليا.
٣. رڙهي راهه تن سندي، محبت مچ ٻريا؛
ڪونيوُن دليوُن خاڪ ٿيون، سچ جا سوُرهه ڪڙيا.
٤. هري جوڙي حيرت، مايا جار مون مڙهيا؛
گر گيان گدا سان، گهوگها غم جا ٽريا.
٥. "پرمانند" گر گوبند، ٻيڻي روپ هڪ رهيا؛
هن ٻٽائي بازي، هن جي تار مون ترِيا.

" پـرمانند " اُپڪار ڪـرن جا،
جـدائـيءَ ۾ لاهي نـه سگهبا؛
رڪـه نظر ۾ نظر مـلائـي. پيا ....

* ويٺهن وساري *

ڪ-

و سپ وسار، آڻ ڏني ڪـي يـاد ڪر؛
ن ڪنپرماري مٽيءَ کي ٽيڻن من پنهنجي ڪي مار
ڪو ڏيڻو بار، جنهن سان پسين پرينءَ کي.

ڪافي (٢٢)

يٺهن لڱهي ويئه ڪيترا، ويٺين وساري؛
سال لڱهي ويئه ....
ن مايا جي مغرور ۾، هن ڪوڙ ۽ بدوڙ ۾؛
اهه چنٽا چوُر ۾، دل کي ڏناري. ڏيٺهن ....
الاپڻ بولن ۾ ويو، جوڀن پوڳن وس ڪيو؛
يابو بوجهن پيو، ٿو غمن ۾ گهاري. ڏيٺهن ....
جاڳي پنهنجي جوش مان،
خيال ڪر تون هوش مان؛
سار اسار جي ٻنڌنچ مان،
ڏس ٽار مان ٽاري. ڏيٺهن ....
" پرمانند" پرماڻ ۾، خودي ڪيي چڏ خام ۾؛
موج مستي جام ۾، سوهنگ سنپاري. ڏيٺهن ....

* سائين ستگرو *

سلوڪ-

بيحد بي پرواهه، ڪامل ڪرامت جا ڏٺي؛
انساني صورت مان، جن اُلٽي ڪيو اُمراءِ؛
ڪرم ڪوٽ ڪلپن جا، جن ڪٽي ڪيو نرواهه؛
"پرمانند" پساءِ، ٿيو رهڻ سهڻ سڪدام جو.

ڀڄن (٢١)

سائين ستگرو آهي،
ٻيا سوين وچ پنڌ ڀڄائي.

١. شرڌيءَ ۾ سا ڪيات ڇپائين،
برهم ويتا برهم روپ ڪي پائين؛
رکي صدق صبر سان ٿاهي. ٻيا ....

٢. ستگرو ديو نه اندرين من آ،
نام روپ جو اُلي نه غم آ؛
ٿو بيغم راهه بتائي. ٻيا ....

٣. ديوي ديوتا راضي ٿين ٿا،
ڪامنائن جا ڪوٽ پرين ٿا؛
تان به چنتا چاهه لپائي. ٻيا ....

٤. پاڙ اُلڪه سائين چوي نه ڪڪه،
ستگرو سڏايو حق کي حق؛
ورهين جا وهم وڃائي. ٻيا ....

* پريو پريتم *

ڪ- نه ڌن جي خواهش، نه تن جي خواهش؛
خواهش رڳو ٿي، تنهنجي درسڻ جي!
سڀ ۾ آنند توُن، تو ۾ آهه سڀ ڪجهه؛
ڪوشش ڪريان هرهنڌ توکي ڏسڻ جي!

ڀڄن (۲۴)

ريو پريتم جنهن وساريو،
هاءِ جنم اهول بگاڙيو. ٽيڪ.
تنهنجا شان شوُنق جا ڪانا، هي نه ڪنڻ ۾ ٽين بگانا؛
مو ڪويته ڪيل ۾ سارو. هاءِ جنم....
تنهنجو جوڀن ۽ جواني، گري جيئن برف جو پاڻي؛
ڪوئي ڪيئه نه پراُپڪارو. هاءِ جنم....
جو جو شاستر ويد وکاڻيو،
موُرکه اُلٽو ئي تنهنکي جاڻيو؛
ني موهه مٽن جو موُنجهارو. هاءِ جنم....
تنهنجا ڪرم هن ڀيڙيءَ سمان،
جنهن ۾ ويٺو ٿي آنهن اڻجاڻ؛
هري ندي ٿي ڏوُر ڪنارو. هاءِ جنم....
ٿي سمجهڻ جي راهه اِهائي،
"پرمانند" جنهن توڙ نباهي؛
ڪري گيان گنگا ۾ گذارو. هاءِ جنم....

* اٺ ڄاڻ *

سلوڪ-

ڀوڳن ۾ ڀي حال، ڀلي بند و پاڻ ٿيو؛
هنسا منسا ۾ رهي، رکي خام خيال؛
پاپ پڇ دکه ڏنڌ جو، وسن ڪيو وصال؛
جڏي ستگر مليو ديال، تڏي "پرمانند" ٿيو پاڻ ۾.

شبد (٢٣)

اڄاڻ رهڻ ڪهڙي ڪم جو،
تو ڇا سمجهي ڇا سمجهو؟ ٺيڪ.

١. سمجهي سک سنسار ۾ جاني، بار ڪنيئه نت غم جو؛
حق ته حقانيءَ کي ڏنئه، وساري، پاليئه ٻکرو جم جو.

٢. بي اِنصاف اِنصاف نه ڪيڙءِ،
ڪيئن تن مليو مانش جو؛
صاف صفائي ڪانه ڏني تو، ستگر نه ڪيئه سڄڻ جو.

٣. ويهي ويچار ڪري ڏس دل ۾،
ڪير ٿنهنجو ٿون ڪنهنجو؛
ويساه وس تي ڪين ڪجانءِ، واقف ٿيءُ وطن جو.

٤. سهي سڃاڻج سوئي پاڻ کي، غلطيءَ ۾ متان ڳڏ جو؛
لاڳاپا هن لوڪ جا لاهي، ڪڍ خيال خوديءَ جو.

٥. پيالو "پرمانند" ستگر کون، وڃي وٺ وحدت جو؛
ڪڍي خواري چوراسيءَ واري، سرمون سائي سمجو.

اوڏون جي ڳالهہ عجب آهہ،
سمجهيو اِهو صاف سبب آ؛
پاڙون پٽن ٿا پاڻ، اُهي ذاڪر ڏاهي ويهارن ٿا.
"پرمانند" پئو پيش اُنهنجي،
قلب جي ڪنجي هٿ جنهين جي؛
سهي ڪري سڪ ساڻ اُهي مهرجا مينهن وسائن ٿا.

* ماڻ *

وڪ-
ي اوکو ڪم، گرمک گياني ٽيڻ؛
ڪ سختيون سهڻ سر لي، پيو گلائن جو غم؛
ن تهل ۾ ٽڙندو رهي، چوٽون چيري ڏس چم؛
ي دم ٿي رکي قدم، تڏي پاس "پرمانند" ٿئي.

شبد (٢٦)

ملڻ مهانگو آهي، متان ڪو پلي پاڻ لڳائي. ٽيڪ
سانگو ڪري نہ ساه جو، گڻ گونگن جا ڳائي؛
بوڙو پيائيءَ ڪان رهي، ٻاجهہ گرن جي پائي.
سامن سنگ نہ سٽرو، ٽڙڪيا ڪيئي ٽڪائي؛
حجت هلي ٿي ڪانڪا، ڪينو ڪبر وڃائي.
وٿي سمرٿي سچ جي، سواسون سواس سمائي؛
رش ڪارڻ دوس جي، درد دلين ۾ دکائي.
" پرمانند" پسڻ جا، هرڪو پور پڇائي؛
مڙج نہ ملندي ٽڪي، جنکي لنؤ ٿي لڳائي.

* اوڌوت *

سلوڪ -
أصلي اوڌوتن جي، آتي هيءَ رهاڻ؛
ڪسي ٽيرڪمان کي، نون طرف طمع جي تاڻ؛
نا نت ڪان نرباڻ ٿي، پنهنجو پاڻ سڃاڻ؛
جت جانب ڪانسواءِ ٻي ڪنهنجي ناهين ڪاڻ؛
”پرمانند“ پيو ماڻ، موجان ماڻن جهڙيون.

ڪافي (٢٥)

ڪيا اوڌوتن اِنصاف،
جيڪي رمز سان رام ريجهائن ٿا؛
رمز سان رام ريجهائن ٿا،
أهي دل ۾ درشن پائن ٿا. ٽيڪ.

١. پوٿيون پنا پڙهي پڙهائي،
سنسا شوڪ ڇڏيائون ساڙي؛
سڀ ۾ ڏنائون سار، أهي وچ جا وهم وڃائن ٿا.

٢. درد دنيا جي ڪون ٿي آجو،
ڪوليائون خاص خزانو پنهنجو؛
ڪين نه ٻي ڪا ڪاڻ،
أهي مڪتيون موجان ماڻن ٿا.

٣. غيب جي اندر غوطو ماري،
جت چنچل چيتن ٿي چاڙهي؛
عجب ڏسي اِسرار أهي ان جي ٽپت ٻجهائن ٿا.

* گمراھہ *

ڪ -

ن سان سڦل، گرمک ٿئي گر گيان مان؛
رندڙ ڦرني سواس کي، ڏي جوڳہ جڳت جو جهل؛
رج آھنڪار کي، جاڙي مايا ڇل؛
ر ڪري نہ ڀل، "پرمانند" پنبار کان.

ڪافِي (٢٨)

ڙنکي ڪير ڪري گمراھہ،
جنکي سچ جو سڌ سماءَ. ٽيڪ.

ويهي وچ بزار ۾، ڪن ون ون جو ڙہ واپار؛
بوليوُن ٿا پاھرون ڪرن، پر آندر بي پرواھہ؛
جنکي سچ جو سڌ سماءَ.

موڙي ساگر سپ جا، گهري لڌو جن داءَ؛
ڏيڻ ڙن کي ڏاھہ سان، آھي سپ اُفراءَ؛
جنکي سچ جو سڌ سماءَ.

حجت مان پڏائڻ جا، اُهو دنيا جو ڙہ درياءَ؛
غوطن سنديءَ غار ڪون، ڙارن ڪيو ڙراءَ؛
جنکي سچ جو سڌ سماءَ.

پائي "پرمانند" کي، پوءِ گهارن ڪين گنهگار؛
ڇڏي ڇهريءَ چاھہ کي، لڌو لاھوُتن لقاءَ؛
جنکي سچ جو سڌ سماءَ،
ڙنکي ڪير ڪري گمراھہ.

⁕ اکل لال ⁕

سلوڪ -

هڪ ايڪانت ۾ سائينا، ٿيون ساپرشن جو سنگ؛
پرڀو ملائي جن کي، ڀوي نہ تن کي ڀنگ؛
منزل تن جي مات ۾، رسي رهائي رنگ؛
"پرمانند" اُمنگ، گهٽي نہ تن جي گهر مان.

شبد (٢٧)

لکل تون لال آهين، ڪنهنکي نٿو ٻڌائين؛
هن ڪرم جي ڪوٺيءَ ۾، هن دال ۽ روٽيءَ ۾؛
ڪڪ پن وچهي ٿو رهائين. لکل تون....

١. چمڪو تنهنجو چوڌاري، بيحد ڪري بهاري؛
سج چنڊ کان سونهن نياري، ٻولين ٻڌين ڳالهائين.

٢. ٻڙتو پنهنجن ڪوشن ۾، ٥ن ٻڌي پراڻ تن ۾؛
اُهاءِ تي اندرين ۾، جيءَ جان ٿو سڏائين!

٣. ملي تون مهد جن سان، سچن اوپارکن سان؛
وٺي ديد دل سان، ديدار خود کي پائئين!

٤. جاڻن جي جاڻ تون آنءِ، موجن جي ماڻ تون آنءِ؛
قدرت جي کاڻ تون آنءِ، چو بات ۾ ٻڌائين!

٥. سپنو تو ۾ بڻيو آ، ڪيئن تون سپني ۾ آئين؛
اُها ڳجهي ڳجهارت، سايون نٿو سلائين.

٦. "پرمانند" پر ڪان پاسو، پس پاڻ ۾ تماشو؛
ٿي خريدار خاصو، سڀڪي ڏيئي سڀ پائين!

* غمن ۾ *

سلوڪ- هوُ ڏسن ڏوُن نہ ڏس اکيون آڙائي؛
گهر ڇڏي گمراهہ ٿئي، خطا سو ڪائي؛
"پرمانند آهي، پر سڀاڻ ڀاڻ ۾.

ڪافي (٣٠)

ڇو ٿو گهمين غمن ۾، هن چاهہ جي چمن ۾.
١. ڦولن ۾ ڦوُل ڏوُن آنءِ، ٿارين ۾ موُل ڏوُن آنءِ؛
رس ۾ اُصوُل ڏوُن آنءِ، ڇا ڀوُر ۽ پڻن ۾.
٢. صوُرت جو سوُر ڏون آنءِ،
محبت جو موُر ڏون آنءِ؛
نئنن ۾ نوُر ڏون آنءِ، اُپ عرش ۽ اَمن ۾.
٣. نقطا نمونا جيئي، خيالن جي راند ايهي؛
لڪ ڇپ آندر ٿي ٿئيئي، دماغ ۽ دلين ۾.
٤. ڪير آن ڪنهنڪي ٿو ڳولهين،
گمراهہ گهر نہ ڦولين؛
چيئن ڇپيو ٿي ڇولي، هن هوش جي حدن ۾.
٥. "پرمانند" جيئن پالي، تيئن پاءِ دل ۾ جهالي؛
ڇڏ حيف جي حيالي، درويش ٿي ڏ دمن ۾.

* فارغ *

سلوڪ-
عرصو آڻ صديءِ جو، پرک سان پورو ٿيو؛

* زندگي *

سلوڪ-

آڇا ٻــہ آهن ، سڀ نـہ ويا سنسار مان
قــتل قــاتــل دلين کي ، ٽــا جوڙي جاڳائن
پولا پـرم اندر جا ، هڪ لحظي منجهہ لاهين
" پـرمانند " پائين ، سي آنجن ايڪتا عام کي

ڪافي (٢٩)

زندگي ناتو نيائڻ لاءِ ، لنگهي لاهوت کان آيا . ٽيڪ

١. بدن ني خاڪ اڪسيري ، اکين ۾ آب موهيري
گود ۾ گيان جاگيري ، سخاوت جا ڪيا سعي

٢. لکي تن کي ڪو لنؤ لاهي ،
صدق ثابوت سان ڪاهي
موڳي دنيدار جي جاءِ ناهي ،
سوين حيلا ڪري هاريا

٣. اُتي ٻهڄي ڪي ويڙا وير ، برہ جن ني بٺائي پيڙ
تري توڪل طوفاني سير ، ويڇا ورهين جا لاهي

٤. پريم ۾ پيو " پرمانند " چئي ،
سڄن ساڪن ني سوگهو رهي
اندر جا ڳجهہ توُن ڳولهي لهہ ،
جنهن ۾ اڻي اڻ ملهي ماڻ

آهي "پرمانند" پاڻ ۾، سائو ستگر سائين ۽ گهر؛
هاڻي غرق ڏياسي غرض ڪون،
اُهو پائي پرين سندو پدر.

* نج گمان *

وڪ-
-گر سندي شبد سان، معلُوم ڪيو جن مُول؛
ڪم ورڏي سم ڪري، ميٺيائون استُول؛
طو ماري گهر ۾، ٿيا آرامي آنڪُول؛
پرمانند" داسُول، اُهي حق آندر حقان ٿيا.

ڀڄن (۳۲)

نج گيان ۽ جهان، سو ڀڳوان اِهو آهه؛
فرمان اِهو آهه.

وڃن ڏار ڏن هزار، ٻوليُون ٻولن ٻاهران؛
نظر نظر ۾ نُوران، نگهبان اِهو آهه.
پري ڀائنڊ پرڀوءَ ڪي، سڪه نه سانجهي صبُوح ڪي؛
جوڙي يوگه سڌيءَ ڪي، سو نرواڻ اِهو آهه.
بنا گيان ڏٺي نه پان، نڪو ڪائڻ نه اِشنان؛
نڪو ويد نه ودوان، بيابان اِهو آهه.
ڏسڻ وارو ڏسڻ بيٺي، ٻٽيا ڇا مُون گجهه اهوئي؛
انيڪ آد جڳاد جوئي، اڏشٽان اِهو آهه.

آپڻ سوپڻ آڌ سپ، جيئن وهڪرو نديءَ جو؛
لهي لاڳاپو سهج ويو، نيڪي ۽ بديءَ جو؛
"پرمانند" وڏيءَ جو، نشيد سان ناٺو ٿيو.

ڪافي (۳۱)

آهي فارغ فڪرن کون فڪر،
جنهنکي ڪونهي ڪرمن جو ڪڪر. ٽيڪ.

۱. اُهي پاڻ ۾ پرڻا رهن،
جاڻي ساهه کان سوگهو دلبر؛
ڪڍي پلائو بيکم جو، جن کوليو وحدت ٽون وکڙ.

۲. ڪي چون ٿا کونه جاڻي،
ڪي پڙهيل پورو پرميشور.
ماڻهن جي ته مثال کون، آهي سچن ساڳيو صبر.

۳. اُهي خواب جاڻي خلق کي،
کن سپ سان سپ جهڙو گذر؛
صورت ۾ سيکي ڏسي،
جن بوڙيو بيائيءَ جو ذڪر.

۴. ڪي پٽ ڏسي پلجي پيا،
کياڻون کين ڏوهن ٽي ڏر؛
پهتا اُهي ڪي پارکو، ميٽي هميشه جو حشر.

* ڪهڻ چوان *

ڪ -

ر ذات جوڳين جي، جان منجهون جاڳي؛

سنياسي سيوڙا، اهي ويس نہ ويراڳي؛

ل لامڪان جي، جن جهد ڪري جهاڳي؛

ٿيا ساڳي، "پرمانند" اڳہ اڳہ جا.

ڪافي (٣٤)

ڪيئن چوان ڪنهنجي اڳيان،

هيءَ ڳالهہ ڇاڏٺار جي؛

جهہ وٽي ويجها اچو، حاجت ناهہ اظهار جي. ٽيڪ

ڇهہ اٿارهن چار چون ٿا،

سڌ نہ سڃڻ ڪنهنجي سار جي؛

ڌياني رهن ٿا ڌيان ۾، حق رکي حقدار جي.

سمرت ستل کي سجاڳہ ڪيو، ڳنڍ کلي اسرار جي؛

جنهنکي جاٿم پي جدا، سا ديد خود دلدار جي.

غير ڏسڻ وارو ڏسڻ، غفلت آهہ گهنوار جي؛

پاڻ پيري ۾ رکي، لوُنءَ لوُنءَ ڪري لاچار جي.

لامڪاني ملڪ لئہ، دل اُها اعتبار جي؛

گهارڻ ڇڏي پاڙڻ سنڌو، سڙ ٻڙ نہ رکي سنسار جي.

سپنو سميٽيو سڌ پيئي "شري پرمانند" پنڌار جي؛

جاڳي جوت سروپ ۾، تار ملي بي تار جي.

٥. "پرمانند" پڳا بند، ڪليا ٻڌر جا اُمنگ،
ڇڏي اوريان پريان پنڌ، سو ميدان اِهو آهه.

* ديدن ۾ آءِ *

سلوڪ-

دم دم ديوانو، دوست جي ديدار ڪيو،
سڻي صفت سڄڻ جي، ٿيو بيحد ٻهانو،
مڃي سڀ ميدان ٿيو، اُهو خوديءَ جو خانو،
روح ٿيو روانو، "پرمانند" پد پار ڏي.

ڪافي (٣٣)

سڄڻ تنهنجي تصوير،
مان ڪي وري ديدن ۾ آءِ،
ديدن ۾ آءِ، رمزن ۾ آءِ. ٽيڪ.

١. وسن مينگهه ملهار جا ٿا، ڏڏي لڳي ٿي هير.
٢. صبح سانجهيءَ وات گهڻ ۾،
ور ور چڙهي ٿي ويرَ.
٣. نشو نڪي نئو وٺي پيو، سرت رکي جن سير.
٤. ڏکيا ڏينهن ڏهاڳ لنگهي ويا،
فارغ ڪيو آ فقير.
٥. پل پل "پرمانند" پسن ٿا، ٻرن بازارين پير.

* دڳائي *

لوڪ ـ

ڻڳو سٽاپـو سڪ ڪـي، ساڪي شبد سوهنگـ؛
ڻهن ويس وڏائي ڪي ڇڏي، ڌاريو پوڳه ڀهنگـ؛
يت ڇڏي ڇيڻن ٽيو، جيڻن جل مليو ٽرنگـ؛
پـرمانند" نهسنگـ، سم رهي هر حال ۾.

ڪافي (٣٦)

ملڪ ٽه ويجهو ٽو وسي وسي،
پر دئي ويڻي آء دسي دسي. ٽيڪ

. بـيغم بـيحد ملڪ آسانجـو،
مايا ڪيو هٽ ڏاپو ماندو؛
خيال وڻائين سي ڪسي ڪسي - اها دڳائي ....

. ڏڪه ٽـه جدائيءَ جا ڏايا جاني،
فڪر اُنهيءَ ۾ ٽي ڪو فـاني؛
نه ٽه پوء ڪنديڻ ٽوُن هسي هسي - اها دڳائي....

. ملڻ جڏهن محبوُب جو ٽيندء،
گهٽجڻ وڃڻ وسري ويندء؛
پوء ڪير ڦاهيءَ ۾ ڦسي ڦسي - اها دڳائي ....

. پـاڻ اَصل " پـرمانند" آهـي،
خودي ڪيي جيڪو لڏو لائي.
ڪمر بـيهي ڪو ڪسي ڪسي،
نه ٽه دڳائي ويڻي آء دسي دسي - اها دڳائي ....

* گونگي ٽهي *

سلوڪ-

چت چوڻ ڪون چپ ڪئي، من مٺي ويو؛
اندريون ڏسن ڪينڪي، جو آهي ڪونه ٻيو؛
جڏي ڇوهه ويو، "پرمانند" پد نرباڻ ۾.

شبد (٣٥)

آنند جي ڀنڊار ۾، ڪر گونگي ٽهي ڏئي؛
گونگي ٽهي ڏئي نه آدا لنهنجو موڪه ٿئي.

١. لاهي لٿا لوپ جا، موهه ڪي موڪل ڏئي؛
خوديءَ واري خواب مون، نڪري ايندا ڪي.

٢. ڀهتا سي ڀرپات ڪي، جني ساڻوڻ سير وهي؛
گل ڦل چونڊي گيان جا، غيب ۾ غوطو ڏئي.

٣. اندر لالڻون لال ٿي، اندر چنڊ چڙهي؛
اندر آب حيات ٿي، اندر ناهه نهي.

٤. ٻولڻ ٻڌڻ معاف ٿئي، جڏهن آئمن ڏيان ڌري؛
حد جڏي بيحد ٿيا، هاڻي ڪٿا ڪير ڪري.

٥. ٻڌ رو "پرمانند" ٿئي، جڏي رهبر راهه ڏسي؛
ڳجهه ڳجهائيءَ جا ويا، هاڻي حاضر هئن ٿي.

* دل ۾ ديدار *

ﻮ-

ندي درياهہ جي، ڪو ٽري سير سوُنهار:
دل ڪمل مان، ٺو برسي ميگهہ ملهار:
جاڳي جڳہ مڳي، وڄي آنند جهنڪار:
ِمانند" اِسرار، آهي آندر عام جي.

شبد (۳۸)

ڏٺو دل مان ديدار، پاٺو پاڻ مان اِسرار:
ِل پل پرين ٿيو نروار، درشن دائما هو جي-
ٽيڪ.

ڪي چون مٿرا ۾ موهن، ڪي هري هردوار جي:
ڪن لڌو لوچي آندر مان، ساڪي سرجڻهار.
ڪي دنيا کان ڏار ٿيا، ڪي رهن لاچار جي:
ڪي ڪٿي سي ڪاپڙا، سمٿا پائن سار.
ڪي جپي ٽپ پاٺ ڪن،
ڪي جوڳہ جڳت ويچار جي:
ڪي سچ وسٿوَ جي وچ ۾، ماڻن موُج اپار.
پاڻ مان پرڪاش ٿيڙو، پاڻ مان اوتار جي:
پاڻ مان پنج ٽتو ٿيڙا، پاڻ پاٺو پار.
رو ٿہ سمرٿ ديو مليو، مستِرام من ڻار جي:
جن "پرمانند" شرڻ آيو، رکي صدق سچار.

* ڪنهنڪي ناهين *

سلوڪ -

جوڳيءَ جڳت ڪري، جيٽيو هن جهان کي؛
راز روحانيءَ لئي، ٿو رائيون ڏينهن ڦري؛
ڪال ڪرم جو ڪوتوال، ڪنهنکي ڏسي ڏري؛
سهج سمان ڏري، دائم "پرمانند" ٿيو.

ڪافي (٣٧)

جنهن جي ڪنهن کي ناهين ڪل،
اُلي عاشق ويا ٿي اجهل. ٽيڪ.

١. ماڻهن ليکي معامرو، اُلي سورهن ڪيڙا سل؛
جنهنجي ڪنهنکي ناهين ڪل.

٢. ڦاهي ڦاٿين پاڻيهي، ڏسي ڏائڻ جا ڇل ول؛
جنهنجي ڪنهنکي ناهين ڪل.

٣. جاڳي پنهنجي جوش مان، ڪي پاڙين واري پل؛
جنهنجي ڪنهنکي ناهين ڪل.

٤. گس گرن جي گهيرمون، پڌ هڪڙائيءَ جا هل؛
جنهنجي ڪنهنکي ناهين ڪل.

٥. فارغ ٿيا سي فرض کون، پائي "پرمانند" پل پل؛
جنهنجي ڪنهنکي ناهين ڪل.

* ڳالھہ پراڻي *

...لوڪ- جاڳہ اُٿي ڪر ياد، سھڻ صبر ناٿہ ڪو؛
اَڪيوُن آليوُن ڪر آھہ، پڙوٽي ڪي وڪاد؛
پيائي ڪر برباد تہ پڌ رو "پرمانند" ٿئي.

ڪافي (۴۰)

ھيءَ آھي ڳالھہ پراڻي،
ڪا سمجھي دل سياڻي. ٽيڪ.

. خود اِنسان جھان جي اندر،
پرين ڪئي پڌرائي؛
ڪا سمجھي دل سياڻي.

. مان تُوُن وارو ملڪ معاملو،
ھي سڀ ڪوُڙ ڪھاڻي؛
ڪا سمجھي دل سياڻي.

. نوُن ڪنڊن جو نوُر سھي ڪر،
رمز لڪي ڪو روحاني؛
ڪا سمجھي دل سياڻي.

. مفت مٺائي محبت جي آ،
جنھن ۾ لڳي نہ سيڌو پاڻي؛
ڪا سمجھي دل سياڻي.

. عجب ڏٺي گھنگھور گگن جي،
"پرمانند" پڇاڻي؛
ڪا سمجھي دل سياڻي.

* هيڪل هڪ *

سلوڪ -

سوهڻ سماڌي جن، سي جاڳن ڪيئن جتن سا
اُتندي وهندي گهمندي، ڏا ڳوڙهيؤن نندان ڪ
سي ڪيئن پنڌ پؤن، جي پهتل "پرمانند"

ڪافي (٣٩)

هيڪل هڪ مان آهيان،
ڪنهن ڪي ڇئي ٻڌايان، حال هلايان. ٽيڪ
١. جيئن سپني ۾ سوين سانگ ٿيا،
پوُت بلائون نانگ واگهه ٿيا،
ڏسي سي روپ ڏرايان، حال هلايان
٢. جاڳڻ جو جڏي جتن ڪيو سي،
"سوهنگ" ساکي وچن پڙهيو سي،
پوء بازي پنهنجي پايان، حال هلايان
٣. آڪاش جي ترپي، پربت جي سوٽي،
چيتن سان وڃي لڳي آهه چوٽي؛
هاڻي گور گهر ڪير گهمايان، حال هلايان
٤. ڦيري ڦيريدار جي آئي،
وحدت جي جنهن واءِ گهلائي؛
او "هنسو هنس" اُڏايان، حال هلايان
٥. "پرمانند" پاڻ ڇڏ پويون،
سچ سٽايو سڪ سان سويون؛
پوئي پاڻ کي پايان، حال هلايان

* غـافـل *

ڪ

أٿـم ارمان، جو سمجهي ساڌن ڪينڪي؛
ف ۽ هلٽيءَ ۾، ڪن زمين جو آسمان؛
سان رڏن سان رکي، چڏي شير جـو شان؛
رمانند" بيان، ياد ڪرڻ ڪـان بس ڪئي.

ڪافي (۴۲)

دنيا جي دريـاهہ انـدر،
أهي غافل غوطا کائن ٿا؛
غافـل غوطـا کـائن ٿـا،
جيڪي وجهہ جا وقت وڃائن ٿا. ٽيڪ.

گريپ واس جـو گيان پلائي،
ڦوڪٽ ۾ ڦيرا ٿو پائي؛
لهـي نـہ پـد پـروان،
أهي پـوئين پـل پڇتائين ٿا.

سهسين سمجهہ بنا ٿيا سياڻا،
وس ويرين جي وڃي وڪاڻا؛
ڪنيون ڪام ڪمان،
ڏن ڏي وارون وار وسائن ٿا.

* فلڪ *

سلوڪ-

ستن نجاهہ ساراهہ، سچي سورت ديو جي؛
جن مستيءَ جي ڪشتي ٻڌي، پار ڪيو آڙاهہ؛
حد ڇڏي بيحد ٿيو، پنهنجو پاڻ نرواهہ؛
"پرمانند" سماءَ، پيو آد جڳاد جو.

ڪافي (٣١)

ٻي فلڪائيءَ ۾ فلڪ، يار آٽي ڇو اٽو؟
دائم ديدن جي جهلڪ، يارماٽي ڇو نہ ٿو؟ ٽيڪ.

١. گيتا ۾ گاين ڪيائين،
موں ڪانسواءِ ٻون ٻيو ڪو ناهين؛
هن ٽن سندا نازا تعلق، يار آٽي ڇو اٽو؟

٢. پاڻ هو جڏي پسار نہ هو،
هيءَ مون ٻون وارو اِسرار نہ هو؛
اُٿي خيال منجهان ٿيڙي خلق، يار جاٽين ڇو نہ ٿو؟

٣. هڻڻ جنهنجو هر جاءِ آهي،
هرڪہ شوڪ ساڻ تنهنجو چاهي؛
لهرين ڦوٽن جي لڪ، يار آٽي ڇو اٽو؟

٤. ٻيڇ "پرمانند" ڪليو آهہ، گهاگهر ۾ ساگر مليو آهہ؛
پاڻ سڃاڻڻ جي پلڪ، يار جاٽي ڇو نہ ٿو؟

ڪافي (۴۳)

ن آهين ڪير اصل، رولن ۾ نہ رل. تيڪ
رو لنهنجو پنهنجن لنن جو لنهنڪي ڏسي نہ پل؛
ڏـون آهين ڪير اصل.

يا جو مزدوُر بـڻي، ڀولن ۾ نہ ڀل؛
ڏـون آهين ڪير اصل.

جيئري ٿو واڪا ڪيون، ڏينهن اجو ڪو ڪل؛
ڏـون آهين ڪير اصل.

دن واري راه وٺي، ڪر حق پنهنجو حاصل؛
ڏـون آهين ڪير اصل.

پـرمانند" پـڻہ پاڻ ۾، چڙڏي عام عقل؛
ڏـون آهين ڪير اصل.

* ڀـاڳم ڀـلارو *

ڪ سو ماڻي، ستـگر سندي سڪ ڪي؛
ڻ چڙڏي پـرليت سان، سر ڏـريءَ آڏي؛
رهي ڏنهن راهہ ۾، ڀي لاڻ ذڪا ڏـاڏي؛
مانند" واڏي، وچـن صبر جي سيج ڏي.

٣. جوڳي جنگم ڀيک ٻڌائن،
اُبٽا تـوپ مٿي ۾ پـائن؛
نيـهـن بـنـا نـادان،
جيڪي طلب اندر ٽڙڦائين ٿا.

۴. آتم گيان اندر جن ناهي،
ٻاهران ٻـڌ گيان ڳـالهائي؛
ٽن جـو کير کري آرمان،
جيڪي پير کهاڙو وهائن ٿـا.

٥. "پرمانند" ٻيھ پير ٽڪائي،
تـو تڪبر جي حاجت ناهي؛
نـنگـي ٿيندو نگـهبان،
جيڪي ٽوکل ٽرها ٽارن ٿا.

* سڄاڳي *

سلوڪ -

جهوُنـو جـڳياسي، اونهو ٿـئي ٻـڙ ڀـاڙ جيان؛
پـراڻو ٻاهـڻو پـوي،
جيئن جـهـرندڙ جاءِ خـاصي؛
"پـرمانند" پياسي، پـڌرو پـرک مان ٿـئي.

ڪافي (۴۵)

[cut off]س پنهنجو پاڻ نظارو،
ڪيڍي خيال خوديءَ جو سارو - ٽيڪ.

[cut off]شد ڪون معنيٰ وٺي، ڪر وحدت تي ڪوارو؛
[cut off]اي ديون دل جون، پس چوطرف چمڪارو.
[cut off]ڻ ۾ پيهي ڪري، ٿيءَ ڏوهه ڏکن کان نيارو؛
[cut off]م پور بازار ۾، آهي چڙهندڙن جو چاڙهو.
[cut off]م ۾ دم ٿي اُهو، جنهن ۾ رهين سوپارو؛
[cut off]ڪيڍي ڪٿ اندر جي، اُهو من سند و مونجهارو.
[cut off]ورت صاف صبحان جي، جالي جند نڪو ٽارو؛
[cut off]ند اُنهيءَ بهار ۾، لڳو لاهوتين جو لاڙو.
[cut off]اٽي پاڻ "پرمانند" ٿيو، ڏي حق حقيقي اِشارو؛
[cut off]ڙهي غيب گگن ٽي، ڪيو اوڏوٽن آڪاڙو.

* سفر *

[cut off]وڪ - چاهت چپايا، سروڻ ساڌن يوگ ٽپ؛
ڪرم ڪارڻ پوڳ سپ، سهجي سمايا؛
ڏسڻ ڏڌ ڻ پرتيت ٿيڻ، سا ايشور جي مايا؛
"پرمانند" وسايا، وطن بيغم پور جا.

شبد (۴۴)

ٿيو ڀاڳ کو ڀلارو، ستگر کيو سوڀارو،
ويڇي غمي دمي نکري،
سکن جو ڏينهن ڏهاڙو. ٿيو
۱. البيلا الساڻا، سڀ رنگ ۾ سيباڻ
تنهنجا ڳجها ڳول نہ جاڻان، ڏي هينئڙي ۾ اِشار
۲. سڀ سارن جو سار، سچي ڌرم جو پرچار
ڏيکي آندر جو اِسرار، وارث کجاڻ واڌار
۳. سمرٿ کيو کو سعيو، اِهو عرض مون آگهايو
لڏي لڙمون لنگهايو، وجهي ڀانئ کو ڀلار
۴. صفتان سامين سچن جون، کوڙين ياد اچن ٿيون
جنجون مهران رچن ٿيون، کليو آنند جو ڀنڊار
۵. اُپريو آندر اُجارو، ستگر سچو پڌاري
"پرمانند" کي لڳو پيارو، سڀ سنگين جو ستار

* نظارو *

سلوڪ- اُٺاهت ۾ اوٺ، آهي جن جي آلم
تنکي لڳي کانکا، چاه چنتا جي چوٽ
کڏي سٺيائون سرڪان، پاپ پڇ جي پوٽ
موجان کونڻيون کوٽ پسن "پرمانند" ٿي

پڇن (۴۷)

ي هڪ ئي اونڪار، نظر ڌري ڏوُن نوڙي نهار.
ڪار مون آدم ٿيو آهي، اُڪار مون ٿو ديو سڏائي
ڪار مون ٿيو مهان وستار - نظر ڌري ....
ڪ ڇون ٿا رت پون جو ڇولو،
سک دک جو آهي مانش گولو،
وڳي ڏو جي ڀوڳڻ هار - نظر ڌري ....
وکي ستگر شبد سڻايو، سروويا پي برهم بتايو،
ي نه ڪو جيو نڪو ڀوڳڻ هار - نظر ڌري ....
مک سو جو غير نه ڄاڻي،
لئہ چنتون ۾ موجان ماڻي،
ريا ڌي آڻي اعتبار - نظر ڌري ....
پرمانند" پڙ رو ٿيو پاڻي، اول آخر اوم وکاڻي،
چ ۾ مان ڏوُن جو وهنوار - نظر ڌري ....

* ڀاڳ مڌ جهاروُن *

ڪ -

ڏوُن ڇوين ڇگو ڏئي، مهي اصل جو آرام،
رويشن جي در ڏي، ڏيئي گولن جو به غلام،
سبق ڏابوُڻي سان، کيِ خيال خوديءَ جا خام،
يءِ مرغ ماڻهوءَ ۾، ڏسج آتم رام،
رمانند" پوءِ انعام، مليئي ملڪ آتم جو.

ڪافي (٣٦)

اسانجو سفر ٿيو سوپارو،
اُنهيءَ ڏينهن ورايو وارو - ٽيڪ.

١. بسنت بهار مانگهہ جي منڊ ۾، مليو ماڻو اوڪارو؛
ڪر ڪر ڪري جيئن ڪيز وڌي ٿو،
سنيري ٿيو سڄ سارو.

٢. سؤد و نقد بہ نقد ڪيوسي، ملهہ ڏنو موچارو؛
ڪيچ ڏيکي سائين سچ گڏوسي،
لڳو دائمي ڏاڙو.

٣. سڄ ٿيو سڄ ۾ سمايو، نظرون آيو نظارو؛
بنڌي ڳنڍڙي ڳوت ڏي،
وڃي ماٽيو ڪخت هزارو.

٤. واهہ واهہ جي واڌائي آئي، واهہ واهہ جو جهٽڪارو
واهہ واهہ جا واڪا وڳا، واهہ واهہ جو واڌارو.

٥. "پرمانند" چؤپار جي، اِهو هيو پريون پاڙو؛
اچڻ وڃڻ جي آنڪ وڃائي، ڪليو دسوون دوارو.

* آهي هڪ ڏي *

سلوڪ - بنا مؤرت سوجهہ، مؤرت جا مهراج جي.
چڏ نمونو نانهن جو، ڪاٺوڙي ٿي ڪوچ؛
اڪر چڏ ابوجهہ، معنيٰ منهجهہ محبت ٿيءَ.

ڀڄن (٤٩)

نهنجا سنگر ديو ڀڳوان، مان اهو گهران نت دان؛
ڏيو چرڻن جو مونکي ڌيان.
ڪ اُنندي وهندي شبد ڪمايان،
پيو شيوا ڪريان نشڪام؛
يون ڀڳتيءَ ڀاو ۾ ڀنل رهان،
چوٿون هردي آتم گيان.
آشا ترشنا مٽي وڃي سائين، رهي نه ديه اڀمان؛
ڪام ڪروڌ جو ڏنگ نه لاڳي، دک سک رهان سمان.
نردا سمتا پريم نمرتا، ڏيو شرد م وويڪ ويراڳ؛
هرڪه شوڪ کان رهان نيارو، ڄاڻي سپنو سارو جهان.
هت جوڙي اها وينتي ڪريان ٿو،
ڪيو مشڪل مون آسان؛
جنم مرڻ جو دکڙو مٽايو، پايان "پرمانند" نرباڻ.
— داس صابل

* موت جو ميدان *

ڪ - عادت ڏئي عاذاب، ڪلپنا ڪانئر ڪيو؛
آسڪتيءَ جي چار ۾، جڪڙيو جيءَ ويو؛
نڪو سنگي سات ٿيو، نڪو ناهه ڌڻيو؛
"پرمانند" پيو، پنو ٽن پرلوڪ ۾.

ڀڄن (٤٨)

پاڻ منجهارون پاڻ ٿيو،
ذڪر فڪر سڀ ڇڏي ڏناسي؛
لنؤ لڳي سچي سان لال لڌو.
پاڻ منجهارون ....

١. پاڻ ئي ڦنل پاڻ ئي ڦنل،
پاڻ بتي ۽ پاڻ ڏيئو - پاڻ منجهارون ....

٢. پاڻ ئي اصلي پاڻ ئي نقلي،
پاڻ مري ۽ پاڻ جيئي - پاڻ منجهارون ....

٣. پاڻ ئي ڳولهو، پاڻ ئي ڍولو،
پاڻ پائائين پاڻ ليئو - پاڻ منجهارون ....

٤. پاڻ ئي جوڳي پاڻ ئي ڀوڳي،
پاڻ ڪرم ۽ پاڻ ڪيئو - پاڻ منجهارون ....

٥. پاڻ ئي پياسو پاڻ ئي خاصو،
پاڻ ئي "پرمانند" ٿيو - پاڻ منجهارون ....

* پرارٿنا *

سلوڪ -
ستگر کي ارداس، شيوڪ هٿ جوڙي ڪري؛
ستگر پيارا ڪر ديا، جو مٽي اوديا ٿاس؛
اوهانجي چرڻن جي، سدا رهي مونکي پياس؛
جيڪي اوهانجا داس، صاحل داس به اُنهن مان.

* هينئڙي جو حال *

وڪ- سعيو ڪر سنجم سان، نيتيءَ سان نياءَ؛
پوترتا پرپل رکي، اڳتي قدم وڌاءَ؛
پوءِ تنهنجي جاءِ، "پرمانند" پنبار ۾.

ڪافي (٥١)

جيڏيون مونکي هينئڙي جو حال سڻايو؛
سرتيون مونکي سؤلو ڪو سبق پڙهايو. ٽيڪ
ڪيئن ته ڦٽايو نند نياڳي،
پريت پرينءَ لاءِ ڪيئن ٿو جاڳي؛
ڪيئن ٿيون ڪرم ڪمايو - هينئڙي جو....
ڏوهه گناهه ڪيا اٿم ڏاڍا،
بار بدين جا بيحد آڏا؛
پنهنجي خاڪ سان پاڪ بڻايو- هينئڙي جو....
شائق سچار ويا جنهن دڳ ڪان،
ناهين مجال وڃڻ تنهن سڳ ڪان؛
پنهنجي پنڌ سان پار لنگهايو- هينئڙي جو ...
"پرمانند" پسيا سي هنڌ،
سمرٿ سهڙ سان مٺيا پيو بند؛
رمز ۾ رمز ملايو- هينئڙي جو حال سڻايو.

ڪافي (٥٠)

بيحد ٻـلائيءِ کي ٻـاڻي،
ڏؤن ڪيڏن ڦري ٿو ڪيڏن ڦرين ۽

هن مـؤت جي ميدان ۾،
ڏؤن ڪيڏن ڦري ٿو ڪيڏن ڦرين. ٽيڪ

١. هوش جـي حالت ڇڏي،
ويـنين سؤرن کـي سڏي ۽
خوديءَ خواريءَ کـي ڇڏي،
هيڏن وري هيڏن ٿـو ورين.

٢. دور رکيہ هن ديـهہ ٿي،
پيڻہ پير ٻـرين کـان پوئتي ۽
دوست دسين ڏؤن بوهہ ٿي،
هڻہ هڻہ ڪيون هڻہ هڻہ ڪرين.

٣. سالڪن مٽي ڪيو زمانـو،
ملڪ مالڪ خـالـق ٻـانـهـو ۽
پاڻ ڏسي ٿيو پاڻ ديـوانو،
هيڏن ڪري هيڏن ٿـو ڪرين.

٤. ٻـرم جي ٻـولي ٻـلائي،
وڏءِ "ٻـرمـانـند" وچائـي ۽
جنهنـکي مرشد ويو جڳائي،
ٻـوءِ ڇو مري ڇـوٿو مرين.

* مسافر *

ڪ-
ڀ پڳتي، هردي رک گيان؛
ر سان شبوا، فاني ڏس جهان؛
ب ”پرمانند“ کي، جڏي نوڙي ٿئين نرٻاڻ؛
مالڪ ٿئي مهربان، پار ڪريئي پلڪ ۾.

ڪافي (٥٣)

هت پاڻ مسافر آهيون؛
هاڻي ناهه ڪهڙا پيا ڏاهيون. ٽيڪ
جڏي پيو اسانکي پور،
سليون ڪنهنکي وڇوڙي جو سور؛
هاڻي وائي نه ٻي ڪا واهيون. هت....
دم ٽي رکي قدم،
ٻيو ڪيون نٿا ڪوئي ڪم؛
هاڻي راز اِهيءَ ۾ رهايون. هت....
دل ۾ دلبر جو ٽيه دلاسو،
ٿنهنکان ڪيون نه هڪ پل پاسو؛
هاڻي ڪيئن ٻي ڪاڏي ڪاهيون. هت....
”پرمانند“ جي آس اِهائي،
هيڪر ماهي ڪريون هيڪڙائي؛
هاڻي پلو ڪهڙا ٻيا پايون. هت....

* ڀانڌي *

سلوڪ-

گرگم ڏهاڙو، پيارو پريمين کي لڳي؛
جن سمجهيو صدق سان، وڏو سچو سهارو؛
قدر سان قائم ڪيو، اهو هلڻ اوپارو؛
وهنوار ۾ گهربار ۾، رهي نيث جيان نيارو؛
تنهنکي سوپارو، ”پرمانند“ پورن ڪيو.

ڪافي (٥٢)

آيو ڏينهن سو ڏهاڙو،
ڀانڌي پار ڀوڻ جو؛
جوڳي جڳت ڪرڻ جو. ٽيڪ.

١. سنيري سعيو ڪجانءِ، ثابت سر رکجانءِ؛
غافل رهه نه گينوارو، آيو ڏينهن سو ڏهاڙو.

٢. برهه جون پار ڪي باهيون،
ساري سانگا سڳايون؛
ڀڃي پنڌ ڀڄو پاڙو، آيو ڏينهن سو ڏهاڙو.

٣. سوڪو ساڌو ٽيڻ، نڙڪا ڏاهه جا ٻڌڻ؛
اڪو هلڻ اوپارو، آيو ڏينهن سو ڏهاڙو.

٤. ”پرمانند“ ڀاڻ ۾، ڳوالهي لهه عام ۾؛
مهيني من جو موُنجهارو، آيو ڏينهن سو ڏهاڙو.

* پريم *

ڪ۔

رس ڀـ ڳهڙيـون، جيوت جاڻ جـڳت ۾؛
جهي سانسنگت مان، ڪٿ ڪرن جون ڪڙيون؛
ه پولائي جون پريون، ڪٿي ڳنديون ڪيتريون.

ڪافي (٥٥)

پرم ٻٽيو ڪيئن پولو،
ڳالهه اُنهيءَ ڪي ڳولهيو، وهم وڇولو. ٽيڪ.
پـڙهه پـڙهه پوٿي پاڻ نه جاڻـم،
پريـم پاڪ جو سڪ نه سڃاڻم؛
اِئين وڃايـم ويلو، وهم وڇولو.
سري ڳـر ڏي سنپري هل سائين،
تـن مـن ڏيئي منت ميائين؛
لاهه اندر جو اولو، وهم وڇولو.
دم دم ۾ رهه ديـد اُنهيءَ ۾،
دنيا ڪبنيا ڪاڙهه ڪنيءَ ۾؛
ڦور نه ٻيو ڪو ڦولو، وهم وڇولو.
سڪ جـو سرمو، لنؤ جـي لالي،
خاوند ريءَ ڏس جاء نه خـالي؛
محبت جو ٻڌ مولو، وهم وڇولو.
"پـرمـانند" ڏنـي پـڌ رائي،
چيتن جي چانڊاڻ ڪـڙي آئي؛
رمزن سان ويو رولو، وهم وڇولو.

* اوتار *

سلوڪ- ڪيو اُپڪار مهان، ستگرو ديو دَيا ڪري
سڌايو سواس سواس ۾، سوهنگ ريءَ زبان
اگيان اونڌهه نه رهي، ڏنو آتم گيان
ساري جيوَن شيوا ڪريان ارپيان من پراڻ
ٿين نه تل سمان، "پرمانند" ڀنڊار جي.

ڀڄن (٥٣)

ستگر اوتار ڌاريو، تو مُوريءَ لئي ڀو ٻُو پڌاريو.

١. سرگڻ شو روپ آهي، نرگڻ برهم روپ آهي؛
ساکي سڀ ۾ نهاريو، ستگر اوتار ڌاريو.

٢. گگن منڊل جي ٿالهي ڏاهي،
چندر سُورج جي جوت جڳائي؛
شرڌا جو ڌُوپ ٻاريو، ستگر اوتار ڌاريو.

٣. گل ڦل ورکا وسائي، چرڻن ۾ سيس نوائي؛
درشن سان دل کي ٺاريو، ستگر اوتار ڌاريو.

۴. گيان گنگا ۾ ٽٻڪي لائي، سوهنگ جو جاپ جپائي؛
اگيان اونڌهه نواريو، ستگر اوتار ڌاريو.

٥. ستسنگين جا ڀاڳ جاڳيا، جڏهڪي چرڻي شرڻي لاڳيا؛
ساگر سنسار تاريو، ستگر اوتار ڌاريو.

٦. "آنند ڀنڊار" آهي، انيڪ اتاهه آهي؛
گيان جو ديپڪ ٻاريو، ستگر اوتار ڌاريو.

نماڻو ناڻڪ

* ڪيھي ڪار *

ڪ-
ن جي ماڳہ ھلن، موڳا جيء جھان جا؛
وجھي واڳہ وھم جي، ٿا ٻرن ۾ ٻھڪن؛
ڪو ٻڌي حق جو، ڪوڙا قدر نہ ڪن؛
-رمانند" رھن، اھي آسري ايمان جي.

ڪافي (٥٧)

ڪيھي ڪار ڪمائين، ڏيان نٿو ڪو لائين.
ڪرم چڪر جو چالو ٽوٽي، ٿاڻو نہ ڪاٿي پائين؛
ٿوري جيئڻ جي خواھش ڦاس ۾،
ڪيڏو ٿو ڪيڏائين.
نالو پنھنجو روپ بہ پنھنجو، پنجن ٽتن جو پائين
بي انداز بحر جي اندر، جھاتي نٿو ڪا پائين.
پورڳہ ڏسي ڪري شانت اچيئي ٿي،
چت ايڪانت نہ چاھين؛
خاص خزانو پاڻ ويلي، ويڙو جھوٽا کائين.
پاڻ پڇي پڪ ڪرين نہ ڪائي،
سار روپ ٽون چاھين؛
لوڪ واشنا شوڪ واشنا، ھڪ اڏين ٻي ڍاھين.
"پرمانند" پاڻ ٿا ٽوڪي، ستگر ويد وڪاڻين؛
جائي ذات سھي ڪر سائي،
چو ٻي ڪاڏي ڪاھين!

* اسرار *

سلوڪ-

ڏسڻ ٻڌن ڏس ڏينهن، جتي رات رهيئي ڪانڪا،
نڪو ماڻهو ملڪ ڪو، نڪو شور نه شينهن؛
نڪا ڀچائين ڀوڪ ڪا، نڪو جنڊ نه ڊيڻهن؛
جتي مهرون وسي مينهن، لتي "پرمانند" پيغام تنيو.

ڪافي (٥٦)

آهي ان ڪو اسرار،
چا چئي مان چا ٻڌايان. ٽيڪ.

١. نظر نيڻن جي جاڏي ڪڏان تو،
آهي مورت عجب اپار؛
چا چئي مان چا ٻڌايان.

٢. حيرت حسن جي ڏس لون سدائين،
هوش رکي تي هوشيار؛
چا چئي مان چا ٻڌايان.

٣. سچ سڃاڻج غير نه ڄاڻج،
رکي رهت سان اعتبار؛
چا چئي مان چا ٻڌايان.

٤. "پرمانند" جي پياس جنهن کي،
ڪڍي خيال خوديءَ جو سو يار؛
چا چئي مان چا ٻڌايان.

* مرڻ سکر *

ڪ.

ت ماريو جن، سي جيئن ڪونہ جهان ۾؛
خوديءَ جي باب ۾، نت نوان خواب اهن؛
ـي راهن ٿـي، تـا هـر ساڻ هلن؛
مانند" پهچن، جي وڃي در دوستن جي.

ڪافي (٥٩)

رڻ سکر محبت اندر، توري جيئڻ مان ڇا ٿيو؛
وري جيئڻ مان ڇا ٿيو،
رهجهي رهڻ مان ڇا ٿيو. ٽيڪ.
لطان جهڙا بادشاه، قـارون جهڙا حادثا؛
وز ڏسين تو ناسٽا، ڳالهين ڪرڻ مان ڇا ٿيو.
بت ندوري لڳي، ترشنا لوائيءَ مان جڳي؛
ءِ ڪري ٻورن جان ڏڳي، آخر اُجائي ڇا ٿيو.
ر فنائي زر فنائي، تـر فنائيءَ ۾ رهي؛
ل فنائيءَ ڪانسواءِ، درويش ٿيو تہ ڇا ٿيو.
رڻ جي معنيٰ مڃي، وات ستگر کان وڃي؛
بي ڳالہ ڪر ڏوکت ڦـٽي،
پوٿين پڙهڻ مان ڇا ٿيو.
ڃي بيائي بند کي، وڃي پهچ "پرمانند" کي؛
هي سياڻچ سنڌ کي، بي پنڌ ڪرڻ مان ڇا ٿيو.

* بيخبري *

سلوڪ -

منٿ ميڙيندڙ مهر ڪر، ڏس نہ ڏوھہ ڏاتار؛
ياڙيم ڪونہ پٽ سان، جي ڪيم قول اِقرار؛
ڏکيا ڪوُھہ خريد ڪيا، ڇڏي "پرمانند" پنڊار؛
هاڻي سعيو ڪر ستار، جو واجهائيندي ويل وئي.

ڪافي (٥٨)

بيخبريءَ جوُن پلان پلان،
مان ڪنهنکي يار سايان - ٽيڪ.

١. ڏينهن گهڻا گمراھہ رهيا سين،
اوُکا اٺاوا پئي پنڌ ڪيا سي؛
حيوان بڻي هر هر پيو هلان. مان ....

٢. دئيءَ دنيا جي ڏاڍو ڏکايو،
وطن وڇوڙي ساھہ سکايو؛
جانب جدائيءَ ۾ پيو جلان. مان ....

٣. مرشد مليو "سترام" سائين،
دردن ڇڏي هيءَ دلڙي نماڻي؛
ڪوليوُن اوڏو تن آندر جوُن ڪلان. مان ....

٤. پڌم مبارڪان نيڻهن نغارا،
محبوُبن جي ملڻ جا ڏهاڙا،
ڏسي سڪر، سجڻ تنهنجا ڪين اليان مان ....

٥. "پرمانند" پئي پڪ ٿي ڪئي آءِ،
صوُرت اندر صاف سمجهي آءِ؛
هاڻي ڪري وڇوڙو ڪنهن سان ملان. مان ....

* مان ناهيان *

وڪ

ونجام چاڙهي، چت جي چڙهندي ڏني،
و رٿن ٽٽن جو، ڪري آنت نياري؛
ر روپ آپار ۾، پوي نہ ڪا ڳهاري؛
جي نيجي لبن ٽئي، جنهن ۾ وس ساري؛
بيعد بهاري، سمرت سمجهائي ڏني.

پيچن (٦١)

مان ناهيان، مان ٽہ ناهيان،
آهيان اصل ڪون جو آهي.

ٽن بہ ناهيان، من بہ ناهيان،
مال جوبن ڌن بہ ناهيان،
آهيان اصل ڪون جو آهي.

سٽ بہ ناهيان، پٽ بہ ناهيان،
خيالن واري جڏ بہ ناهيان،
آهيان اصل ڪون جو آهي.

ڪرم ناهيان، ڀرم ناهيان،
ديهہ اڌياسي ڌرم ناهيان،
آهيان اصل ڪون جو آهي.

* ڪچ ناهيون *

سلوڪ - هٿي تن هولي، جي سڙيا نہ سچائيءَ ڪُون؛
سُور سختين سوز لاءِ، جهلي جن جهولي؛
باهہ ۾ بحال ٿيا، جن ٻڌي نہ ٻي ٻولي؛
"پرمانند" پرولي، اُلٽي سمجهي عام آهہ.

ڪافي (٦٠)

آسان اُدا ڪچ ناهيُون،
واهڻ ڪي ٿا واهيُون - ٽيڪ.

١. دل دلبر سان ملي پئي آءِ،
ڏسي هي ڏيل نہ ڇانيُون؛
آسان اُدا ڪچ ناهيُون.

٢. ٻٽي ٻڌائي يار ڏياري، ڇالي ڀاڻ پڌايُون؛
آسان اُدا ڪچ ناهيُون.

٣. سختيُون سُور سهي سڀ سرٽي،
مجلس ڪي ٿا ملهايُون؛
آسان اُدا ڪچ ناهيُون.

٤. دم پل جو ديدار ڪري، پوءِ وڃي ٿا وطن وسايُون
آسان اُدا ڪچ ناهيُون.

٥. لڏي ويا لاهُوت ڏي عاشق،
"پرمانند" پوءِ پيائُون؛
آسان اُدا ڪچ ناهيُون.

* گمان *

ڪ -

ـا دويت دولت، اـڪ لڪائي ستگروءَ؛

ي ڏٺي جنهن پنهنجي صُورت منجهه مُورت؛

ي نه رتيءَ جيتري باقي هير هجت؛

ه سڌ اِسٿت جاڻي پنهنجو پاڻ ڪي.

ڪافي (٦٢)

چڏي گمان گدائيءَ جو،

شملو ڪڏي پڏ شاهيءَ جو.

اصلي صُورت تـوُن صبحانـي،

سڪل ڪرڻ آئيـن سڪلاني؛

ڌاري سانگ سپاهيءَ جو. چڏي ....

گهٽ اوگهٽ آڪاش ۾ ناهي،

هرهنڌ هـوُ تو پاڻ پسائي؛

خيال ڦٽو ڪر ڪاهيءَ جو. چڏي ....

ڌياني رهن ٿا ڌيان جي حد ۾،

ڪرمي رهن ٿا ڪرم جي مڌ ۾؛

ويراڳـه رهي هيڪائيءَ جو. چڏي ....

"پرمانند" جي ٻاڻ سچائي،

غئر ڪيي نج جاڻ ڪي جاڻي؛

پوءِ جادو نه رهي جدائيءَ جو. چڏي ....

٤. ڏينهن نـاهيان، رات نـاهيان،
مون ٽون واري ذات ناهيان،
آهيان اصل ڪون جـو آهي.

٥. هرش نـاهيان، شوڪ نـاهيان،
ٽياڳي ناهيان گرهست ناهيان،
آهيان اصل ڪون جـو آهي.

٦. سچ بہ ناهيان، چنڊ بہ ناهيان،
ڪال چڪر جو جنڊ بہ ناهيان،
آهيان اصل ڪون جـو آهي.

٧. جيـوُ نـاهيان، ايش نـاهيان،
مايـا اوديـا ڪيس نـاهيان،
آهيان اصل ڪون جـو آهي.

٨. سروگيہ نـاهيان، الپگيہ نـاهيان،
پنڊت ڪنهنجي جو پوئـلـڳہ ناهيان،
آهيان اصل ڪون جـو آهي.

٩. آيل نـاهيان، جـايل نـاهيان،
"پرمانند" خود پـايل نـاهيان،
آهيان اصل ڪون جـو آهي.

ڪافي (٦٤)

آيا اَچڻ جا نہ آگام، تو ڪيا کهڙا ڪام ٽيڪ

وينين وساري وسنو نهاري،
جڳ تہ گذاريئہ جام؛
تو ڪيا کهڙا ڪام.

منزل ماندي ڪيئہ هيڪاندي،
دل تہ دنيا جي دام؛
تو ڪيا کهڙا ڪام.

دردوندن جو سمجهڻ سهنجو،
رڳہ رڳہ پولن رام؛
تو ڪيا کهڙا ڪام.

" پرمانند " پسڻ جا هنڌ،
پؤ ستگر جي شام؛
تو ڪيا کهڙا ڪام.

* آنند جي پنبار *

ڪ- محبت وارن جي مت ڪونهي،
مگر محبت اُها ڪا ٿي؛

صدق وارو بہ گهٽ ڪونهي،
مگر ثابت صدق ڪا ٿي؛

قربانيءَ جو ڪو هٽ ڪونهي،
مگر قربان ٿيڻ ڪا ٿي؛

* صحبت *

سلوڪ-

ثـابت ستسنگي، ڏسي نہ ڏوهـي ڏيـهہ ۾؛
رهـي پنهنجي حال ۾، رائيون ڏينهن رنگي؛
چنتا چـاهہ لنگهي، پـهتو "پـرمانـنـد" ۾.

ڪافي (٦٣)

صحبت جا سامان ڪري،
وحدت اندر وياسي. ٽيڪ.

١. خودي ڪيي يڪ خيال رکي،
جڏي مـرشد ساڻ مليا سي.

٢. ٻـول ٻڏي پيا ڀـول ڀڄي،
اُهي گم سڀ غم ڪيا سي.

٣. ڏمڻ ٻـڏڻ سڀ سڱل ٿيو،
اُهي ساکي صاف ٿيا سي.

٤. دٻڏيا جي درياهہ مـون،
"پـرمانند" پار پيا سي.

* آگام *

سلوڪ-

سٽي سر مانـگو، گهڙي ڏس گـلزار ڏي؛
گينواري گمراهہ ۾، مٽان بت ڪريـن ڀانـگو؛
وسون وڃائج ڪينڪي، هي لنگهڻ جو لانگهو؛
"پـرمـانند" مهانگو، ملڻ مانش ديـهہ جـو.

کلجگ ٿو قهر ڪمائي،
بر ۾ پيو پلا پلائي؛
گرگ جو گيان وڃائي،
من جو متو ڪري اختيار. اچي ....

"پرمانند" جي پاڻ ۾ پيهي،
آيو لڙ ڪان لوڪ لنگهيئي؛
رهجي سپ سان سهج سنيهي،
ٿيندو سمرٿ پاڻ سنار. اچي ....

* سچو شيواڌاري *

وڪ -

رس شيواڌاري، سوکيم هن سنسار ۾؛
سهن سوايو سر تي، ته به نه ڪرٽ نيزاري؛
ويهي وراهين وچ ۾، ته ثابت سچاري؛
بيهن بازارين برن ۾، ته به خالص خماري؛
اچن عجيبن جي اکيان، ته به اُنم انڪاري؛
بولن بيائي ري شدا، لوُن لوُن جن ڌاري؛
ن تي پنڌاري، ٿئي آسيس آنند ڌام جي.

ڪافي (٦٦)

پائي دوارڪا داس پيارو،
جنهن شيوا ڪري من ٺاريو.
پائي دوارڪا داس پيارو - ٽيڪ.

خيالن واري ڪـي لت ڪونهي؛
مـگر خود خيال آ ڪاٿي؛
"پرمانند" نورجو ڪووٺ ڪونهي؛
مـگر نـوڪل نرڻ ڪاٿي.

ڪافي (٦٥)

اَچي نـوڪي آنند جي پنڊار،
جنهن ۾ درست رهڻ درڪار؛
ثـابت سڪ کي ڪيئن وسار،
متان پوءِ ٿـئين گـرفـتار. ٽيڪ

١. جي نوکي ترت نرڻ جي آهي،
هلجانءِ رهت سچيءَ سان ڪاهي؛
ڇڏجانءِ تن جو تڪبر لاهي،
پـوءِ حقي ٿيندين حقدار. اَچي ....

٢. روح جي رمز راز کي پائي،
اَڳـہ ڪـان اڳـتي قـدم وڌائي؛
متان ڌس ڌس ۾ ڏينهن لاهي،
ڦـورو ڦـري ڪندءِ لاچار. اَچي ....

٣. چت جي چال ٿي رنگا رنگي،
ڪڏهن طلب نـہ ڪڏهن تـنگي؛
ڪڏهن هاي راهہ اڙنگي،
ڪڏهـن آڏ ۾ ڪري اهنڪار. اَچي ....

* اُپـريـو سـچ *

ڪ- ايڪهتر آنـتر، رهيو نـہ رام رحيم ۾؛
جاڻ جاڏ ـٺهار تي، چڙي جاپ جنتر؛
"پرمانند" پتنتر، ٻيڙو پاڻ پسي پيو.

ڄن صوفي ڍنگہ ني (٦٧)

پـريو سچ حقيقت وارو،
ڪارن جو سڀ ڪاب ويو- ٽيڪ
روشن ذهن روحاني آيـو،
خيالن جـو سڀ خواب ويـو.
ل ۾ پـورا ٿيا سڀ ساڌن،
سمرٿ جـو سرتـاج رهيو؛
جيڪي ڪيو سو پـاڻ ٿيو،
هاڻي ڏوه نہ ڪوئي ثواب رهيو.
ٿياڳـہ ڪرڻ وهنوار رهـڻ،
هـاڃي نـہ اِن ۾ لاڀ رهيو.
مقصد "پـرمانند" سڃاتـو،
مت نـہ پنڊت حجاب رهيو.

* پـريـم جـو ساگر *

ڪ- پنجونجاه پورو، پرچو ٿيو پرين سان؛
اُتي اندر مان ويو آهنگ اڌورو؛
پـنج پنجن ۾ مليا ۽ ايڪي ۾ زيرو؛

١. سؤن سنگين ۾ سمنا وارو،
پريم نيم ۾ سڀ کان نيارو؛
رکي اون آشرم جو سارو،
پائي دوارڪا داس پيارو.

٢. اُپديش وٽي ايڪانت کيائين،
سوارٿ ڇڏي سچ سار ڪنيائين؛
ويهه سال وچايو جنهن وارو،
پائي دوارڪا داس پيارو.

٣. دم دم دکاري پريندو پيرا،
پرُاپڪار جا پائيندو ڦيرا؛
ڪري هرڪه شوڪ کان ڪنارو،
پائي دوارڪا داس پيارو.

٤. ورسيءَ ۾ وشرام ورتائين،
سمرٿ جن جو پد پاتائين؛
ڦل شيوا سندو نه ڦولاريو،
پائي دوارڪا داس پيارو.

٥. گرٺ گرمک جا ياد آهن ٿا،
پورا پاو جنهنجا کين پلن ٿا؛
پالو "پرمانند" پنڊارو،
پائي دوارڪا داس پيارو.

* نت سکي رهي *

ڪ-

...جاهي ڇاپ، ڇائي تن بدن ڏي؛
ڪوڪ ڪئلاش ڏان جنهنجي حد نه ماپ؛
ڪال ڪرم ڪو، نڪي تيـنـي ٽاپ؛
جاپ آجاپ، پرلڪشيه "پرمانند" ٿيو.

ڪافي (٦٩)

نت سکي رهو شال جائي، ستسنگي ۾ گر پائي!
رهت سچي سان اوم اُچاريو،
سوهنگه سوهنگه ڪري چت ڏي چاڙهيو؛
رهي نه رنج جدائي، ستسنگي ۾ گر پائي!
هي جڳه جيو ايش جي ڇايا،
جنهن کي چون موهه ۽ مايا؛
ڪٽيو ڪرم جي ڪائي، ستسنگي ۾ گر پائي!
من کي پراڻايام سان جوڙيو،
ريچڪ ۽ ڪنڀڪ سان موڙيو؛
انيو ٿئي نه اچائي، ستسنگي ۾ گر پائي!
نشچو آتم رام جو رکجو،
سرڳڻ ۽ نرڳڻ کي لکجو؛
ور ور ملي واڌائي، ستسنگي ۾ گر پائي!
ڪافيون ۽ اُپديش هندايو،
گونا گون گجهن کي پايو؛
"پرمانند" پس شاهي، ستسنگي ۾ گر پائي!

ملڻ ۾ وچڙڻ جو ويو وهم وسرو؛
بيحد ڀرپور، "پرمانند" ٿيو پاڻ ۾.

ڀڄن (٦٨)

پريم جو ساگر پورن پرمانند،
ڀڳتيءَ جو ڀنڊار سواءِ؛
آنند رشي نياڳي تپسوي، گرهست سندو گلزار.
١. عاشق آهي عجب اُداسي،
چمڪي چند رمان چد آڪاسي؛
سرو ڪلا سمرٿ سنياسي، ديا مئي داتار.
٢. رشي راجا سرڳ نواسي،
برج بهاري آهي بنواسي؛
جڳ سچدانند ابلاسي، ڪونا جو ڪرتار.
٣. گياني ڌياني عقلي اڪابر،
نيتي مريادا جو سيٺ سوداگر؛
پنڊت پنيت فقير گداگر، هر منزل هسوار.
٤. ڀلا ڀاڳ اسان جا ڀائي،
گپت گيان جي مهر وسائي؛
گنگا ڪناري ڪٽيا بڻائي، دل سان ڏنو ديدار.
٥. وڏيل مهما سائينءَ جي جيڏي،
چئي نه سگهندي جيڀا ايڏي؛
ڪيڏي چئي مان چوندس ڪيڏي الک آهي اوتار.

* برهمچريه *

…وڪ-

…ي پسڻ چاهين پر جو، نه رکه ويريه رکيا ڏانهن رخ؛
…ا ڏيئي جيءَ کي، ٿون اندريون روڪڻ سکه؛
…ڳه واسنا ڪسنگه جون، پانءِ ج ٿـنکي وکه؛
…پرمانند" پـرکه نه سکه سان ساگر پار ڏيئين.

ڪوتـا ۽ پرتگيا (٧١)

ٿرت برهمچريه ورت ويرن کي،
ڪڏهن پلائڻ نا گهرجي؛
پائي نرتن[1] رتن سراسر، خاڪ ملائڻ نا گهرجي.

سندر ناري[2] ڏسي پياري،
من کي ليائڻ نا گهرجي؛
ست ڌرم گـؤرو[3] جو ناتو،
ڇڏي ڦـٽائڻ نا گهرجي.

هيءَ مايا بجليءَ جو چمڪو،
چت لـلچائڻ نا گهرجي؛
وچڙي ويل سنجوگه پوگه جو،
روگه لڳائڻ نا گهرجي.

…) مثل شرابر. (٢) استري. (٣) شانائو.

* جيون جو ترن *

سلوڪ-

چت چوڻ کان چپ ڪئي، مڻ متي ويو؛
اندريون ڏسن ڪينڪي، جو آهي ڪوڻ ٻيو؛
چڙهي چوٿين ويو، "پرمانند" پد نرواڻ ۾.

ڪافي (٧٠)

جيون جو ٽيون ٿي رهه، تہ مٿي وڃئي ڀؤ.
١. ڀؤ ۾ آيو، ڀؤ ۾ جايو،
ڀؤ جو باندي؛ ڀؤ ٻڌايو؛
ڀؤ جو ڪري ڀڃ، جيون جو ٽيون ٿي رهه ....
٢. ٽون انادي ٽون سمادي،
ٽو ۾ آهي نت آزادي؛
چيتن ٿي ٻيو ڇڏ، تہ مٿي وڃئي ڀؤ ....
٣. ڪيئي جاپ ڪيئي تاپ،
ڪيئي ڪرن پوڄا پاٺ؛
ٽو ۾ رمتا سڀ، جيون جو ٽيون ٿي رهه ....
٤. ساکي ٽونهين ساکہ ٽونهين،
خيالن سندي خاڪ ٽونهين؛
ڇاڏيندو ٻيو رهہ، تہ مٿي وڃئي ڀؤ ....
٥. پاڻ کي ڏسڻ پاڻ کي ٻڌڻ،
پاڻ کي پسي پاڻ ۾ هڄڻ؛
"پرمانند" ٿي پؤ، تہ مٿي وڃئي ڀؤ ....

جلندي آگ ۾ جان پتنگ جيان،
وڃي جلائڻ نا گهرجي.
مت پنٿ مذهب جي ڦندي،
پاڻ ڦسائڻ نا گهرجي؛
پوري گرکي کوجي،
اگيان جو بوجهه اُٺائڻ[1] نا گهرجي.
جي چاهين لکون گيان،
وشيه اپمان وڌائڻ نا گهرجي؛
سکيا سادن يوگ پرشارٿ،
وديهي وڃائڻ نا گهرجي.
پراڻايام ويايام[2] پارٿ جو،
اُصول وسارڻ نا گهرجي؛
ڌرمي وديا ڌارڻ واري؛
پڙهي پنائڻ نا گهرجي.
پرميشور آهي لن ۾ من ۾،
در در ڊوڙڻ نا گهرجي؛
شيوا سمتا پريم نمرتا، پاو پلائڻ نا گهرجي.
ڪري ستسنگ نهسنگ[3] رهڻ،
وهنوار ۾ ٻاهڻ نا گهرجي؛
"پرمانند" ڪي پائڻ ڪانپوء،
پير هٽائڻ نا گهرجي.

---

(١) کڻڻ. (٢) ڪسرت. (٣) نرموهه.

٣. لڳي هميشھ رنگ،
سنگھ درجن[1] جو ڏاھڻ نا گھرجي؛
ندي ناو[2] جي ريت،
کنھن سان پريت لڳائڻ نا گھرجي.

٤. بنا ڄاڻي پريڏام[3] ڪام ۾، ھاٿ لڳائڻ نا گھرجي؛
ڪيئي ڏينھن جو خيال ڪپٽ جو،
ڄال[4] وڇائڻ نا گھرجي.

٥. ڪل ڪٽنب جي ھيت[5]،
پاپ جو کيت لڳائڻ نا گھرجي؛
پنھنجي پير ٿي پاڻ ھٿن سان،
چوٽ لڳائڻ نا گھرجي.

٦. ڪرڻو جو شڀ ڪاج آج،
سو وقت وڃائڻ نا گھرجي؛
ڪلھ جو ڪھڙو حال،
ڪال کي دور سڏائڻ نا گھرجي.

٧. ھاڃي لاڀ جي ڦير گھير ۾،
مَن گھبرائڻ نا گھرجي؛
پنھنجو ڪرڻو پرڻو دوش،
ڏارين تي لڳائڻ نا گھرجي.

٨. نشو نياڳو ڪري آپاڳو، وڪھ ورتائڻ نا گھرجي؛

(١) ڪوڙي سڳاءِ وارو. (٢) ٻيڙيءَ جي ٻــڏڻ سمان.
(٣) نتيجو. (٤) ڄار. (٥) واسطي.

* بيخود *

ڪ -
ـٺ پيي ڇڏ، مٺان ڇاڻ وجهيائي ڇار ۾؛
ن اسان جنهين جا، لنهين وتان اڏ؛
لنهين سان گڏ، نيهن جنهين جو ڏانهه سان.

ڪافي (٧٣)

خوديءَ اندر خود آهي،
عام چون اِئين ناهي - نيڪ
ماڳ اُنهيءَ تي سائين سمرٿ چون،
مليؤن لک گواهيون؛
چاڙهه اُتان ڪبر لاهي، عام چون ....
جيو جڳت خوديءَ ۾ آهي،
پاپ لاپ خودي تي ناهي،
خودي موت ڏانهن ڪاهي، عام چون ....
بي خوديءَ جو انت نه آهي،
اوت پروت ٿو پاڻ لڪائي؛
جيئن ناچو ناچ نچائي، عام چون ...
ديهه اندر وديهي ٿيا سين،
هِن مَن بنهي ڪان وياسين؛
"پرمانند" آهي اَلائي ناهي، عام چون ....

* لڪ نہ رکن *

سلوڪ - اُٿاسي اوطاق، طاقت ٻئا ٽيار ٿي؛
اُتن آنندي سدا، مهر جا مها واڪيہ؛
"پرمانند" پر پاڪ، سوين سنسنگي ٿيا.

پڃن (٧٢)

لڪ نہ رکن سنهار،
سڪ وارن سان گويون گويون .
١. ڪڏي ڪٿن اکت ڪهاڻي،
ڪڏي چپ ہ ڏين چتائي؛
ڪڏي مست ملهار،
خيال خوديءَ جا کويون کويون . لڪ ....
٢. ويس ورڻ جي چڏي وڏائي،
لامڪاني لا لنو لائي؛
من جو ميٺي منار،
داگہ دلين جا ڌويون ڌويون . لڪ ....
٣. آديسن کي آهہ اندر ہ،
گهايل گهارن ڪين گهنگهر ہ؛
ٽن ہ ٽنهين جي ٽار،
پير ڪٽن ٿا پويون پويون . لڪ ....
٤. "پرمانند" ملڻ موڪلاڻو،
چڏي ٽانگو ٿيو ٽنوڪلاڻو؛
راضي ٿيا ٽہ رهاڻ،
ڪاٽ ڪاهن تي ڪهيون ڪهيون لڪ ....

ڪافِي (٧٥)

سڄڻ شائقن لِءِ، موٽ آ ملاڙو،
ستي سانگو سر جو، ڪيو تونڪلاڙو.
دنيا دو رنگي، ڦندن ۾ آ ڦندي،
ڏينهن کي رات ڪندي، اِجهو ٿيو سياڙو.
هار جيت جڳت مان، ڪنهين ڪين لاڙو،
بي وطن مسافر، گهمين ٿو ويڳاڙو.
ٻڌي ڳالهه برهه جي، جاڳي ڪو جاڳاڙو،
جنهن کي مليو رهبر، روح جو رهاڙو.
پرين جي پرن سان "پرمانند" اُڏاڙو،
ڏيئي دل دلاسو، ڪيو موڪلاڙو.

* هل ڪاهي *

ٺوڪ- اسي ابناسي، آڇي وڃي ڪينڪي؛
گهڙو گهمي گنگا ۾، ڪار ۽ ڪاشي؛
"پرمانند" آڪاشي بيعد بيغم پور جو.

ڪافِي (٧٦)

هل ڪاهي هٽ چاهي، جاتي ڪال ڪرم ناهي؛
جاتي پول پرم ناهي، هل ڪاهي هٽ چاهي.
سفر سوپارو ٿيو، جو ڪرڻو ڪڇ ناهي؛
سائينءَ سان سؤدو ڪيو، هاٽي پاڻ پاڻ ناهي.

* ڀاڳ ۾ رلماسون *

سلوڪ- ستهتر ستارو ڪليو، موج مستيءَ جو؛
جيءَ بدلجي پيءَ ٿيو پسي پنهنجو نظارو؛
"پرمانند" وارو آيو اڄ ويهه تام جو.

ڪافي (٧٤)

هن هُن پنهي ڪان رياسي، پرين ڀاڳ ۾ رلياسي.

١. جت ديش ڪال ناهي، جت ڪرم جال ناهي؛
جت خواب خيال ناهي، خود سان ئي خود ٿياسي.

٢. ڏيهي من کي موڪلائو، ڇڏي جهت جو جنجلاٽو.
دل جو ڀلاڻ ڀلائو، ٻي دل ٻرهه ٻٽياسي.

٣. آها عجب تماشو، رهندو نه ٽولو ماسو؛
ڪنهن سان نه پريم پاسو اڳهه ڪان ئي اڳهه هٽاسين.

٤. "پرمانند" پڇي ڪنهن ڪان،
ڳجهه ۾ ڳنڍيو آهه جنهن سان،
مان تون جو ملهه نه تنهن سان،
پائي پل ۾ پار پياسي.

* ساڪ *

سلوڪ-
ويڙا سنت چئي، ٽڙي وسيئي ٿو دل ۾؛
ٻڌي ٻڌم ڪينڪي، ڪيم نه ڪهر سهي؛
چپ چنبندي راتڙي، منهنجي وهامي ويئي؛
جهڙي مان ڪئي ٽهڙي شل آنڌو به نه ڪري.

* جئہ سچدانند *

ڀڄن آنند

(هندي ڀڄن)

آپي هي گاتا هوُن، آپني سناني کي لئي؛
وئي گاوي دل جگاوي، پار جاني کي لئي."

آيهد آراڌنا

ست چت آنند روپ س جانکو،
سرو ٻيد پر ڇيد جو هئہ؛
نتيہ نرنتر برهم سنااَن،
سرو وياپک ايک سو هئہ؛
آدي انت نهين انت س جانکو،
پاوت نهين کوئي پار پرم؛
سوئي نج هرو روپ سنااَن،
منگل روپ انوُپ ورم.

٢. سنبنڌ جو سنسو ويو، جو هڪ هيڪل آهي؛
ساڪي سوهم ساز ڪي، ٿـو وينو وڄائي.

٣. پري‌ڇنتا پاسو ڪيو، جو آدي انت نـاهي؛
ٻولڻ ٻڌڻ ڪان پري، جالي چت چوڻ ناهي.

٤. مت مڙيوئي معاف ٿيا، جو گهر ۾ گهر آهي؛
سڀ جو "پرمانند" آ، پر سڀ پنهنجو ناهي.

* ڀڄن ۾ آئيمن *

سلوڪ- ٻي ۾ وو ۾ اور ۾، سڀ وڪلپ ڀئه ڪيڻ
پرماتما پـُورڻ سدا، جان موئنتا لين.

ڀڄن صوفي ڍنگه ۾ (٧٧)

هئه ڀـيد ۾ ابيد ڍـي، ويدون بيان هئه؛
ويـدون بـيان هـئه، گيتا ڪا گيان هئه.

١. جو ڀيد ۾ هئه ڀـُولا، وهه مايـا اگيان هئه؛
چنتا ڪي چڪي پيستا اؤر پريشان هئه.

٢. جـو جيؤ ايش سي ڀـري ٻـرهم ڀان هئه؛
وو ايڪتا اڀـيـدتـا ڪا پـرمان هئه.

٣. جو درشتا درشيه ڇوڙ ڪر رمتا جهان هئه؛
جيون مڪت وديهه ڪا اُسي وردان هئه.

٤. اب جاڳو جاڳني والو، يـهه لامڪان هئه؛
"پـرمانند" ڀـيد گـند ڀيه ڪا گمان هئه.

* اوم تت ست جئه سچدانند *

آنند! آنند!! آنند!!!

ـرالـنب نـردوش سرودا،
نهين ڏانسون شرٽي دوش چرن؛
سوئي نج هـرو روپ سناڻن،
مـنـگل روپ أنـوُپ ورم.

جنم مرڻ دکہ مـوُل نهين جنهن،
ڪال جـال سي رهت سدا؛
آنـي آنـند سک ڪند سند،
نهين مڪت روپ نهين بنڌ ڪدا؛
ٻال يـوا ٻـرڌ هوت نہ ڪبهوُن،
ايڪو رس رهيو اجـر جرن؛
سوئـي نج هـرو روپ سناڻـن،
مـنـگل روپ أنـوُپ ورم.

ديش ڪال ٻـن وست نہ جانڪو،
ورڻ آشرم جهان بيک نهين؛
ذات پات ڪل نـات نہ ڏانڪو،
نـام روپ ڏهان ريک نهين؛
وڻ ڏرڻ ٻـروت ٻـوُرڻ ساري،
سرو چـراچـر وشـوَ ٻـرن؛
سوئـي نج هـرو روپ سناڻـن،
مـنـگل روپ أنـوُپ ورم.

۲. آجر امر اوگت اگوچر،
اچل اچيد هئه روپ جسي؛
رشي مني گن جن ديو نرانر،
سرو لگاوت ڌيان تسي؛
نس دن ويد چتر جنهن گاوت،
پاوت نهين کوئي پار پرم؛
سوئي نج هرو روپ سناتن،
منگل روپ انوپ ورم.

۳. آلي اچنتيه اشوک نرامیه،
پن نرمل شڌ شانت کهيو؛
نروکار نرليپ نرنجن،
من واڻي نهين روپ گهيو؛
نتيه ترپت هئه کرت کرت سدهي،
تين تاپ نهين تاپ ترن؛
سوئي نج هرو روپ سناتن،
منگل روپ انوپ ورم.

۴. اج اکند نهين کند کداچت،
شستر تانهن نهين کند کري؛
پون نه شوشت نير نه گارت،
اگني کر نهين مول جري؛

ڀڄن صوفي ڍنگ پر (۷۸)

ـوُرڻمان هي رهنا ساڌو،
يـي هي گـرو کا کهنا.

ورڻ گيان سويم پرکاشي،
کاتي نـام روپ کي ڦـاسي؛
سهج سماڌي ڌرنا ساڌو. پوُرڻمان ....

ورڻ م پريـڇنتا پاڳـي،
نان کـي گرهڻ ٽونان کـي ٽياڳي؛
نهين کرنا نهين پـرنا ساڌو. پوُرڻمان ....

ورڻ م نهين لوک پال هئم،
پورڻ م نهين جـڳت جال هئم؛
نهين دوڀـا نهين ڊريا ساڌو. پوُرڻمان ....

ورڻ م نهين ٻنڌ موکيه هئم،
پورڻ م نهين پنـچ کوش هئم؛
نهين جيو نهين جـڙنا ساڌو. پوُرڻمان ....

پـورڻ "پرمانند" کو پايا،
آد آنت کا ڀـيد گـنـوايا؛
نهين جاپ نهين جپنا ساڌو. پوُرڻمان ....

* دل شاد آباد *

کـ چلتي چلتي يگ گئي، ملا نہ نرپهم ڌام؛
ڀينڌي م ستگر ملا، تو ٻا و کوس پر گام.

۰۷ اوچ نـیـچ اؤر راو رنـک ہر،
هستي چیقي لـو ایک سمن؛
سرو پـرکاشک سرو نـرنتر،
گـیان سروپـي رهت ڈمن؛
جاس گیان نرهوت کرتـارتھ،
شوک روپ پـؤ سنت ڈـرن؛
سوئـي نج هەرو روپ سناڈـن،
مـنـگل روپ آنـؤپ ورم۔

۸۔ سپت دیپ نـؤکنڈ چتر دش،
دسون دشا ہر پـؤر رهـیـو؛
نـام روپ پـرپنـچ سرو جو،
نهین ڈـا سي شرڈي دور کهیو؛
آنـدر بـاهر ”پـرم آنـنـد“،
پـیـد پـاونـا سکل هرن؛
سوئـي نج هەرو روپ سناڈـن،
مـنـگل روپ آنـؤپ ورم۔

– پـؤرڻ –

पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्ण मुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ।।

ر پيا تن من، تن تن ديکا،
ندي ساگر کا جم ليکا؛
سام روپ هر رهي نه ريکا،
"پرمانند" پرواز هئا ـ سرسنگرکا ....

* آدلا بدلي *

ڪ ـ شور رها نه ويـر رها،
نه شاه رها نه وزير رها؛
نه امير رها نه فقير رها،
اِڪ سائين ڪا نام رها بابا؛

جو چيز يهان سو فاني هئه،
جو شيءِ هئه سو آني جاني هئه؛
دنيا اِڪ عجب ڪهاني هئه،
ڪڇ حال نه مـلا همين بابا.

ڀڄن صوفي ڍنگه پر (٨٠)

يي جگه ادلا بدلي هئه، دنيا تدلي کا بن هئه.
دن ڀي بدلا ماس ڀي بدلا،
آس ڀي بدلا سواس ڀي بدلا،
اِڪ سائين نه بدلا هئه، يي جگه ....

شبد (٧٩)

سر ستگر کا سوراج هئا، دل شاد آباد آزاد هئا.
نوراني نورون نظر سي، اوڏوڻي آواز هئا.

١. پار درياهون کامل کرکي،
چيتن چانداڻي اُٿي چڙهکي؛
بيعد بدل برهم دا پرکي،
جڳتي جوڙ جهاز هئا - سر ستگر کا ....

٢. صُورت صاف اجوني پايا،
کايا دعوا دور گنوايا؛
دم کر چور ادم سمايا،
چڙيا سي ڦر باز هئا - سر ستگر کا ....

٣. اندر باهر اوپر نيچي،
خيال خصم دا هر جاء کينچي؛
ستل کري چاهي آکيان ميچي،
من اُس پر ممتاز هئا - سر ستگر کا ....

٤. آنون هي پهر هئا من منگل،
مندر سرگ بنا بن جهنگل؛
کاٽيا ٽين تاپ کا سنگل،
گر کرپا سي کاج هئا - سر ستگر کا ....

پيڻ صوفيءَ رنگ ۾ (٨١)

ودي کو ڇوڙ بندي، خدائي اپني جانو؛
يتن جو روپ تيرا، وياپڪ اُسي پڇاڻو.

ريچن يي ديہہ من ھَي،
ڪٽڪ يي پران تن ھَي؛
ون تو آنند گھن ھَي، ڪيسي ڪرون بکانو؛
خودي کو ڇوڙ بندي ......

نيا ھَي گورک ڌنڌا،
باندي ني کيا ھَي بندا؛
سمرت ني ڪاٽا ڦندا، ساکي سپي کا مانو؛
خودي کو ڇوڙ بندي ....

يغم ھَي روپ آپنا،
ديھي ھَي جاپ جپنا؛
من تون کا مٽا سپنا، کيا جانو کيا اجانو؛
خودي کو ڇوڙ بندي ......

"پرمانند" پد کيا پونيي،
ترا پد ترا مين جھونجھي؛
آتم برھم کو پوجي، ھيءَ اندر باھر سمانو؛
خودي کو ڇوڙ بندي ......

٢. جنم ڀي بدلا گمن ڀي بدلا،
شروع ڀي بدلا مرڻ ڀي بدلا؛
اِڪ چيتن نه بدلا هئه. يي جڳه ....

٣. هار ڀي بدلا جيت ڀي بدلا،
ويري ڀي بدلا ميت ڀي بدلا؛
جاڻن هار نه بدلا هئه. يي جڳه ....

٤. پيچ ڀي بدلا پاپ ڀي بدلا،
جاپ ڀي بدلا تاپ ڀي بدلا؛
اِڪ سوهنگ نه بدلا هئه. يي جڳه ....

٥. ڌيان ڀي بدلا سرتي ڀي بدلي،
پريم ڀي بدلا ورتي ڀي بدلي؛
"پرمانند" نه بدلا هئه. يي جڳه ....

* خودي ڪو ڇوڙ *

ساکي ـ اگر هئه شوق ملني ڪا،
آپس مه رمز پاتا جا،
جلا ڪر خود نمائي ڪو،
ڀسم تن پر لڳاتا جا،
پڪڙ ڪر پريم ڪا جهاڙو،
صاف ڪر دل ڪي هجري ڪو،
دئي ڪي دام ڪو ڪوڪر،
اپنا آپ لڳاتا جا.

نهين پرلوک کي آشا،
نهين کڇ چاهہ بنني کي؛
"پرمانند" پائکي اپنا،
پورن پورن ہ هوتا هئہ؛
تماشا تجهہ ہ هوتا هئہ....

* بنکي کيا کرينگي *

ک-
ن هي آپ هئہ، جهان غير کا کڇ کام نهين؛
ت مطلق ہ، کوئي شکل نهين نام نهين.

پهن صوفي رنگہ پر (۸۳)

آب بنکي کيا کرينگي، بني بنت هم هين؛
بني بنت هم هين، آدويت آتم هين.
بنني ہ پرمنا هئہ، بنني ہ بنسنا هئہ؛
بنني ہ بگڑنا هئہ، کڇ بنکي کيا کرينگي.
اب بنکي کيا کرينگي!
نام روپ کي کايا ہ، اِندريون کي چايا ہ؛
يوگن کي مايا ہ، تسکي کيا کرينگي.
اب بنکي کيا کرينگي.
چيتن جدا پاس کو، اِس جيو آدپاس کو؛
مئن ميري آش کو، رککي کيا کرينگي.
اب بنکي کيا کرينگي.

* تماشا تجھہ ۾ هوتا هئہ *

سلوڪ-

آب موهي ڦر ڦر آوت هاسي!
سک سروپ هو سک ڪو ديونديت،
جيون جل ۾ مين پياسي،
ڪرت نهين نشچيہ آتما، ياجت متُرا ڪاشي،
ذرپہ گيان گرو ڪرپا ٿي، ڪاٽي لاکہ چوراسي.

ڀڄن صوفي ڍنگہ پر (٨٢)

تماشا تجھہ ۾ هوتا هئہ،
تماشي ۾ ڪيون روتا هئہ۔ ٽيڪ

١. جانتا روپ هئہ تيرا،
جانني سي وو هئہ نيرا؛
جاني ۾ آني والون ۾، ورتا جنم ڪوڪوتا هئہ؛
تماشا تجھہ ۾ هوتا هئہ....

٢. هتا جب جانتا اپنا،
نہ هئہ مالها نہ هيء جپنا؛
متا مٽن ميري ڪا سپنا،
غافل ڪيون نيند سوتا هئہ؛
تماشا تجھہ ۾ هوتا هئہ....

٣. ڪوئي ڪعبي ۾ ڪهتا هئہ،
ڪوئي ڪاشي ۾ جاني ڪو؛
اپني آپ ڪو ڀولا، ديوانا ڀاپ ڍوتا هئہ؛
تماشا تجھہ ۾ هوتا هئہ....

مٿن تُون ڪا جب مُول پڇانا،
ڦير جنم نهين آئـونگا؛
آهنگ برهم اور سوهنگ برهم ڀي،
مـن سي جاپ جپائونگا.
دم ڪي ٻور پر چڙهه ڪي ساڌو!
هردي آڪاش ۾ چداڪاش مل،
گرو ڪي جئه جئه گائونگا؛
”پرمانند“ برهمانند ايڪو، انهد ناد بجائونگا.
دم ڪي ٻور پر چڙهه ڪي ساڌو!

* گرو بخشيش *

ڪ- جس طرف نظر پـر ديکي هنئه،
اُس دلبر ڪي ڦـلواڙي هئه.
ڪهين سبزيون ڪي هرياليي هئه،
ڪهين ڦولون ڪي گلڪاري هئه.
دن رات مگن خوش ٻنتي هئه،
اؤر آش اُس ڪي پـاري هئه.
وهه آپـي هي داتاري هئه،
وهه ”پـرمانند“ پـندار هئه.

ڪافي (۸۵)

گرو بخشيش اي ڀڳوان، پريم ڪا پان پل جاوي؛
رهي نه خوف دنيا ڪا، گرپ ڪا بند هل جاوي-
ٽيڪ

٣. پريڇنتا پاپ هئہ، ڪرمون سنتاپ هئہ؛
"پرمانند" آپ هئہ، ڪهہ ڪي ڪيا ڪرينگي.
آپ ٻنڪي ڪيا ڪرينگي.

* دم ڪي ڏور ٻر *

سلوڪ-

ساڌو سهج سماڌ ڀلي،
گرڪرپا ٽي جب سي اُپجي، دن دن اڌڪ چلي؛
جيتا چلون تيتي پرڌڪڻا، جوڪڇ ڪرون سو پوجا،
گرهہ اُڌان ايڪ سم جانيا، ڀاو مٽايا دوجا.

ڀڄن صوُفِي ڍنگہ ٻر (٨٣)

دم ڪي ڏور پر چڙهہ ڪي ساڌو!
گگن ٽماشا پائونگا، سوهنگہ رام ريجهائونگا!

١. سو ہ راما سو ہ ڪرشنا، سو ہ شنڪر ڌيائونگا،
سو ڪي ڀيتر ڪنڌ برهمنڌ هئہ،
گهٽ گهٽ درشن پائونگا.
دم ڪي ڏور پر چڙهہ ڪي ساڌو!

٢. ديهہ ٻنڌ اور جيو ڦنڌ، يي دونون ڦند گوائونگا؛
پران آپان سمان ڪر، دسوين جا درشائونگا.
دم ڪي ڏور پر چڙهہ ڪي ساڌو!

* ڀري پريت *

ڪ - گر بن گيان نه اُپجي، گر بن ماي نه ڀڃو؛
گر بن سنسا نا مٽي، جئه سمرٿ گرديو.

شبد (٨٦)

ميري پريت گرسي لاگي، اوران کي بات ڀياڳي.
ڪرتا تا گهن بن ٻ، نت ڪرم کي بنڌن ٻ؛
ساجن چڙايا چن ٻ، پرمو کي پيت پاڳي.
ٻيري گيان کا سهارا، بهتي هئه گنگه ڌارا،
جيو ڀاو سي نيارا، ساکي مــلايا ساڳي.
ڪوئي گورکه ڪوماني، ڪوئي گرنت گرپهچاني؛
ڪوئي ڪان ڦوڪ جاني، هردي نه جوت جاڳي.
"پرمانند" پاڪي ٻيرا، درشن ڪيا نبيرا؛
چوکا چؤراسي ڦيرا، ڏاگن کي گئي ڏاڳي.

* گياني *

وڪ-
اني کو جڳه نڌن بن هئه، وچرت آنند ڌار؛
اپتر و هئه ترلنهن سي هي، گنگا جل سي وار؛
رو ڪريا ٽانهن پيچ روپ هئه، جو جو ڪري وهار؛
ڙي ٽان کي ويد شرو مٽي، اُد ويت امبرت سار؛
رو ڪال "پرمانند" پاست، پنچ ڪوش سي پار.

١. ڏيان هردي ۾ ڌرني کو،
ڪرم نشڪام ڪرني کو؛
وڪاري ڀاٽ هرني کو،
سريشٽون کا سنگ مل جاوي.

٢. دئي کي دام کو ڪٽ کر،
رهون آزاد مئن هردم؛
ديکهہ کر ٺڳ پنگ پوڳن کو،
ميرا مت جيو ٻل جاوي.

٣. ڪرون مئن سئر قدرت کا،
پائون آب روشني ليري؛
لگي جب واهُ حيرت کي،
حقيقي حال کل جاوي:

٤. نہ ڇوڙون راهہ مئن حق کي،
اگر سر سؤ ستم آوي؛
پريم پرواه کي ٻهني ۾،
ٻني بگڙي سب گهل جاوي.

٥. پڙي مت دير جگہ جيون،
داس کي آش هو پورن؛
”پرمانند“ آيوُ کا جيون،
هوئي ٽن خاک رل جاوي.

ڙها جب ڌيان، پايا نج گيان، گيان ۾ ڀيان؛
جلوا جهل مل ڪا واهه واهه.

ران ڪي اوٽ لڳي هٽ چوٽ ڪٽي وهه ڪوٽ
ڪلپنا ڪل ڪل ڪا واهه واهه.

نوراني نُور، نيري نا دور ڪيا چڪچور؛
وهه بنڌن ول ول ڪا واهه واهه.

هٺا جب آپ، مٽا سنتاپ، پڇ نهين پاپ؛
درد گيا دل دل ڪا واهه واهه.

پائي پرتيت، مٽي وپريت، گائين اب گيت؛
”پرمانند“ جل ٿل ڪا واهه واهه.

* آپرم آپار *

ڪ

ميري سوامي، تيري بانڪي ادا هئه؛
هين رام هئه تون، ڪهين ڪرشن هئه تون؛
هين سنگ هئه تون، ڪهين تون جدا هئه؛
ايا هئه درش، جب سي مجهي تُوني؛
ي آنڪ ۾ ڪيا، نيا گل کلا هئه؛
ي پريم ڪي بحر ۾، مست هُون مَين؛
ا ۾ فنا هئه، فنا ۾ بقا هئه.

شبد (۸۷)

گیانی کا گهر دور هئے، حد سي پري نج نُور هئے،
جوگي جتي سادُ ک لہي، وو منیون مِ مشهُور هئے۔
۱. ضمانت جم کي نهین، چت کا خفا سب چوُر هئے،
کرم کنچت قل و قل کا، کلپنا کا نوُر هئے۔
۲. کرنا عمل ویدانت کا، گیتا مِ دستوُر هئے،
ارجن کو آیا سمجه، وو گیان یوگي شوُر هئے۔
۳. نشکامتا کي شان کا، پارت کوئي غرور هئے،
نرلیپتا نرپیکتا نج هرشتا مِ پوُر هئے۔
۴. کلو مِ آتم کلا کا، لاپ پانا ضرور هئے،
"پرمانند" گرد یو کا، کهنا همین منظُور هئے۔

* دیدار *

سلوک- جدهر دیکتا هوُن، اُدهر توُ هي توُ هئے،
هر جاء پي جلوا، تیرا هوُ بهوُ هئے،
گلستان مِ جا کر هر ایک گل کو دیکا،
تو تیري هي رنگت اور تیري هي بوُ هئے۔

شبد (۸۸)

اسان دیکیا هئے دیدار، عجب اِسرار،
تماشا چل پل کا واه، واه،

ڀڄن (۹۰)

شو شنڪر هئہ روپ همارو،
مئن لسڪوهون ڇايو - جاءِ سمايو - ٽيڪ

شو ڪا ڪيا سڀ ڪڇ هووي،
شو بـن شڪتي بـن ہ رووي؛
جو جن ڀيد ڀـرم ڪو ڪووي،
سو شرڻـي ہ آيـو - جاءِ سمايو ....

شـو يـوگيشور گيان سواري،
مڪتي ڪا مالڪ مئن بلهاري؛
جس جن ڪي لنؤ لاگي ٽاري،
سو اوڌوت اگـهايو - جاءِ سمايو ....

شؤ ڪي چمڪ ٽمڪ جگہ جانو،
ديـهہ ڪاشي مـن مندر مانو؛
پريـم پتر ڦل ڦـؤل پـڇانو،
پـؤجيو هر هر گايو - جاءِ سمايو ....

گـوران ورن چندر ڪلا ڌاري،
لـبـن نيتر آنـند ڀنڊاري،
درشن دي سب دئيت نواري،
”پرمانند“ ني پايو - جاءِ سمايو ....

شبد (۸۹)

هئہ صاحب اپرم اپارا، آپ نيارا،
شو شنڀوُ کي موُرت ﻫ. ٽيڪ.

۱. شيش چندر ڀولا ڀالا، گلي شيش رنڊن کي مالھا
بسي ڪيلاشي ڪيدارا، گنگا ڌارا.

۲. ديتا سکہ ڀوگہ جيون ڪو، رکا مھا وکيہ ڀيون ڪو
جن کي آنکن ﻫ خمارا، سکہ ڀارا.

۳. دنيا کا درشتا هوئکي، گگن غفا ﻫ سوئکي
هوُئا گھٽ ڪا اُجيارا، لگا پيارا.

۴. مڇلي جم جل بن ڪنپي، بن گيان ڌيان جيو ڪنپي
ڀيدا موھہ پاپ پروارا، نر نارا.

۵. بيراگہ برت شنڀوُ ديئا، ٽب چوُٽا مرنا جينا
ڀايا "پرمانند" ڀنڊارا، ٻلھارا.

* شو روپ *

سلوڪ- يار ڪو هم‌ني جاء بجاءِ ديکا،
کهين بندا ڪهين خدا ديکا.

صورت گل ﻫ ڪلا ڪي هسا هئہ وو،
شکل بلبل ﻫ چهہ چها ديکا.

کهين هئہ بادشاھہ تختي نشين،
کهين هاٿ ﻫ ليئي گدا ڪاساء ديکا.

ديکتا آپ هئہ سُنتا ڀي آپ هئہ،
نہ ڪوئي اُسکا پيشواء ديکا.

* باذوري *

ڪ - ڪيون آنکہ ميچ ڪر سويا ھئہ؛
ڪيون وقت راھہ کا کويا ھئہ.
جو سويا ھئہ سو رويا ھئہ؛
کھٽي ھئن درد منذ بابا.
لٿہ ڪر ٿہ ڪر بستر آپنا؛
اُٿ ڪر ياد سفر آپنا.
دنيا کي سراءِ کو گھر آپنا؛
ٿوُني غلط سمجھا ھئہ بابا.

ڀڄن (٩٢)

انوري ڪؤن ڪام آءِ ڪيذا، ستسنگہ کا مرم نہ جانيا
پنا آپ نہ چيذيا، بانوري ڪؤن ڪام آءِ ڪيذا؟
س دن ڀٽڪت مايا پيڇي، هووت دين اڌيذا
ذنگہ سکا ٿج ڀٽي ڪال وس، ٿو اب نهين ڇتيذا
بانوري ڪؤن ڪام آءِ ڪيذا؟
ات پانوسي ڪام چات نهين، ذٽن جوت ٿي هيذا
مرڪنپت اورڪان سُنت نهين آنگہ ڀٽي سب ڪيذا
بانوري ڪؤن ڪام آءِ ڪيذا؟
رشنا ڪيڙ ڀٽي نهين آب لو، ٽان پر نس دن ليذا
”پرمانند“ پشچاتاپ ڪر، ڪال درس آءِ ديذا
بانوري ڪؤن ڪام آءِ ڪيذا؟

* آسنگ صاحب *

سلوک۔

جو ہو رہا ہونی دو، کچھ کسیکو مت کہو؛
سپن کی تلوار سی، تم جاگرت نرپھے رہو؛
گھور نندرا سی جگایا، ستگر نی بانہون پکڑ؛
آندر "پرمانند" پاکر، باہر کا سب ہی سہو۔

شبد (۹۱)

سمجھ لیئو من میرا،
مئن آسنگ صاحب ہوُن تیرا۔ ٹیک

۱. تُـا مئن ویاپک سدا آسنگا،
بھوُل پڑی کیتا تیرا سنگا؛
ستگر نی سمجھایا، تب پیا شیر کا شیرا۔

۲. چاہی توں دیو دانؤ بن جاوی،
چاہی توں برہم لوک سکھ لاوی؛
یھ سب کلپت کایا، چاہی نرک دکھ گھیرا۔

۳. کہاں ہووی تیری مان بڑائی،
کہاں رہو تم نرپکھ بھائی؛
یھ سب برکھ کی چایا، کیا گرو کیا چیرا۔

۴. روشن ہتا تب راہ پہچانیا،
مئن میری کو کچھ نہ مانیا؛
بہت دنو پرمایا، اب کتا کال کا ڈیرا۔

۵. "پرمانند" سدا سکھ راسی، اچل اکنڈ ابھیھ ابناسی؛
جگر کا جوش جلایا، تم بھ دل وچ پایا ڈیرا۔

ي جاوي اُنکو اُس گهر پر،
جهان نہ تپش دنيا کي؛
رهي هر رنگ م شادي،
غمي کل تان نہ ناري هئہ.
هئہ اِستهيشن خاموشي کا،
پاوي "پرمانند" پورن؛
چلو اب وقت چڑهني کا،
کرو جلدي تياري هئہ.

* بسر گئي *

ک -
ديوار درپن ﭙﻴﻬو، جت ويکا تت توء؛
کر نيکر پاثري، ﭙﻴﺌي آرسي موهہ.

شبد (۹۴)

بسر گئي سب تات پرائي،
جب تيرا درشن پايا.
ﭙﻴﺘﺮ تون هين باهر تون هين،
گهٽ گهٽ تون هين اوگهٽ تون هين؛
تون هين مئن م سمايا، جب تيرا ....
درشن تيرا پيا نبيرا،
نان کچه مئن ني، نان کچه ميرا؛
ناهين ڌوپ ناهين چايا، جب تيرا ....

* چڙهو ٽم ريل *

مـن ري ٽـون ڪر، سنتن ڪا سنـگ؛
جان سنـگ ٽي ڀرم ٽم هري، چڙهي ڀريم ڪا رنـگ؛
آشا ٽرشنا، چنت نانـگني لـگي نہ ٽنڪا ڏنـگ؛
مان، موه مد پرست ناهين، جنسي ڪمل نسنـگ؛
ٽنسي نروڪلپ "پرمانند"، رهت سدا توهي سنـگ.

شبد (٩٣)

چڙهو ٽـم ريل فـقيراني،
جـو چلتي چال نياري هئہ؛
جـهان جاني ڪو جي چاهي،
وو بنا ٽڪيٽ جاري هئہ. ٽيڪ

١. کـلا هـر وقـت دروازا،
رڪاوٽ ٽـهـان نهين ڪسـڪي؛
جيوَن مالا رمانش ڪو، پرم ڪلياڻڪاري هئہ.

٢. چلي وهان يوگ ڪي آگني،
سوهنـگہ سواسون ڪا دونهان نڪلي؛
بجي بي خـوف ڪي گهنٽي،
لـگي سبڪو پـياري هـئہ.

٣. سنساري سڙڪ سي اُلـٽـي،
چلي هـئہ خود طريقت سي؛
حقيقت ديک ڪر جـهنڊي،
ستـگر نـي سيٽي ماري هئہ.

بھجن (٩٥)

شو ناتھ کي شرن ہ جسني لگائي ھئہ لگن؛
کیون نہ اُسکو ملي مکتي،
کیون نہ اُسکا من مگن۔ ٹیک
کتني چوراسي لاکہ کو، جسني دیکھا ھئہ ماڈو تن؛
روسا اُسکا ڈار کي، جو کري پرمارتھ ہ گمن۔
کرتا سهائي سیکي ھئہ، ھر حال ہ وھہ دکہ بھنجن؛
پکار پریوُ کا جانکي،
جن کیھا ڈیان ایکانت ساڈن۔
دنیا کي فندون ہ فسا، نہ کیھا سکڈام کا یتن؛
وہ انت سمي پچھتائیگا، گیتا ہ کھا ھئہ شري بھگون۔
ھي ناتھ نارائن ماڈو، مدسوُدن شري جناردن؛
پتت پاون نام سي، بجھائون اگیان کي اگن۔
"پرماننڈ" رس پاني کا، وقت ییھي ھئہ سجن؛
سپني سم سنسار جانو، جوڑو ھري چرنن ہ من۔

* تاریندگا *

ک۔

ا مجھہ ہ کچھ نھین، جو کچھ ھئہ تیرا؛
را تجھکو سونپتي، کیا لاگي میرا۔

۳. ڏسوين ڏواري ٽاڙي جو لاڳي،
اُلٽا پون پايا گهر ساڳي؛
انهد ناد بڄايا، جب تيرا ....

۴. ڪيا ڪهون ڪڇ ڪهيو نه جائي،
جاسون اُني ورتي ٽانهين سمائي؛
تان ڪهين گيا نه آيا، جب تيرا ....

۵. "پرمانند" جن ڪرتا جو پڪاري،
سمجهه ليئي تون گر پار اُتاري؛
آپ ۾ آپ گنوايا، جب تيرا ....

* لاڳي لڳن *

سلوڪ- پريم ڪري تان پريتم پاوي،
مان ڪري تان مول گنواوي؛
پريم برس ڪو پلڪ بناوي،
دوش ڏويش ڪڇ ياد نه آوي؛
پريم سڏڪ جو پريمي جاوي،
نشچا سرشٽ سات ۾ لاوي؛
پريم پرهلاد ڏروءَ ڪمايا،
ٽانتي آسن اوچا پايا؛
پريم "پرمانند" گرهمڪو ڏينا،
ڪارج سڦل ڪرڻ مانهه ڪينا.

پیچن بسنت (٩٧)

نکرد یان مهان، کرو کلیاݨ د رڑائي - نیک
نم أنیک شیا شپ کینو، پؤمي پاتال پرمائي؛
ن آثار سهار شنیؤ کي، کهو کؤن دیت چڑائي۔
شرݨ لي من کو جگائي۔
ردي أندر بیچ کمل م، أنمن آسن لائي؛
بجي پریم هرش کي تارا، آنوندي پهرسائي۔
بسنت رت بني ري بنائي۔
دڑ چیتن جگ هوري هرکي،
هر هر اوم بچکاري؛
ریم کا رنگ چیدیو همہ أمنگا،
اؤر سپ سن بسرائي۔
مگن م رهت سدائي۔
نکر پؤجا رامچند رني، بنسید ر پیت چڑهائي؛
ارد، سارد، سد، یوگیشور، مانگت بیکھ سوائي۔
سین کو دیت ٹر پراري۔
هما ایش مهیش شنیؤم کي،
ٹر یوَن م چوي چائي؛
انا روپ أنوپ سین م، "پرمانند" مٹن پائي۔
شو آتم ٹیائو پائي!

ڀڄن (۹۶)

تارينگا شو تارينگا، ڀوساگر پرسي تارينگا. ٽيڪ

۱. تين ڀون کا سوامي شنڪر،
ديوي ديوتا جسڪي ڪنڪر؛
جم کا جور نوارينگا، تارينگا شو تارينگا ....

۲. شو کا نام "سوهنگم پرڪاشا"،
اُلپت پرلئہ کا نهين واسا،
ڇڙهني ديکر ڇاڙينگا، تارينگا شو تارينگا ....

۳. موهہ اَگيان مها بلي جيتي،
ڪام ڪرال ڀيانڪ ڪيتي؛
منتر باڻ سي مارينگا، تارينگا شو تارينگا ....

۴. شو کا روپ پرم اُجيالا، نام ڌيان کي ڦيرو مالها،
گيان کي گنگا وارينگا، تارينگا شو تارينگا ....

۵. شو کي ڪٿا اَگر اَمر، مها گاوي من منيشور،
"پرمانند" کو پارينگا، تارينگا شو تارينگا ....

* ڌيان مهان *

سلوڪ -

هم عاشق اُس سنم کي هئہ، جو دلبر سڀسي عاليِ هئہ
جسني همکو جي بخشيا، اور جسني همکو پالا هئہ
من اُس پر هي متوالا هئہ، دل اُس پر ڀولا ڀالا هئہ
ڪيا ڪهيئي ڪسڪي آگي،
ميري ڪؤن سمجهني والا هئہ.

* يوگيشوَر *

- مهاديو ديون پتي، گيانا پتي مهيش؛
اپرم اپار جانکي، لکيو لنگ وشيش؛
لکيو لنگ وشيش، کري وو ٻوڌ پرڪاشا؛
آڪار اُڪار مڪار، اوئنڪار وڪاسا؛
ڀاوي "پرمانند"، يوگي يتي؛
جو ڌري ڌيان گيانا پتي.

ڀڄن (۹۹)

شو شنکر- جڳ يوگيشوَر،
جڳ شنڀو هر ڀولا، نام اَمولا- ٽيڪ.

ن کي ٿم ديو نرنجن،
ڌيان کي سڌي گيان کا انجن.
ديو و شانتي اَڏولا، نام اَمولا.

ين سکل روپ ٻهه نامي، نرگڻ سرگڻ انترڀامي.
ڌو ٻن سڀ جڳه پولا، نام اَمولا.

ي شرن پڙي ٻن سوامي،
پرمت ڀؤلت هڻه آگياني.
جڳه کو جاءِ نه رولا، نام اَمولا.

ي شو شو ڌنو ويچارا، يوگه اموگه ڌارڻا ڌارا.
ڀران اپان کو ميلا، نام اَمولا.

سماڌ مهان وستارا، پؤرڻ "پرمانند" پڌارا.
ديکا روپ اَٿولا، نام اَمولا.

* وقت جاتا هئہ *

سلوڪ- بيتي هوئي کو ياد نہ ڪرو،
بدلي سمي کي وسماد نہ ڪرو،
اوش پاوي يوڳہ کي فرياد نہ ڪرو،
پايا "پرمانند" تہ انماد نہ ڪرو.

ڪافي (٩٨)

وقت جاتا هئہ ڪر ڪن ڪا،
ڌرو ڌيان شو شنڀو ڪا- ٽيڪ

١. ڪهان سي آيا ڪهان کو جانا،
ڪرنا ڪيا هئہ پيڇي پڇتانا،
سمجهہ سوچ پڳ ڌرو سيانا،
جو هووي ساگر ترني ڪا.

٢. پانڳہ تماڪو املي کايا، کويا گيان اور جان گنوايا
جاڳيا ڀاڳہ گر شبد سنايا، رنڳہ چڙهايا رنڳي ڪا.

٣. اپرم اپار اگم ڌن لاڳي، ترشنا وير ترنڪا ڀاڳي،
من کي ورت سرت جب جاڳي،
ديک جهمڪہ جوتي شنڪر ڪا.

٤. "پرمانند" پرڀو کي شرڻا،
ميٽ ديئا سڀ ڪرڻا پرڻا،
ملي ناو ويترڻي ترڻا، پار ڪيئا من منڌي ڪا.

* آتم ڪسڪا نام *

ڪ- ٻنا آتم گيان، ممت نا مٽي من ڪي؛
چاهي سؤ ساڌن ڪري پڙهي ويد پران؛
گيتا ۾ ڀڳوان، ارجن ڪو ائسي ڪها.

شبد (۱۰۱)

آتم ڪسڪا نام، ساکي ڪؤن ڪهائيگا؛
ساکي ڪؤن ڪهائيگا، من ڪا مان مٽائيگا؛ ٽيڪ
ديهي ديک نه ڀؤلو ڀائي،
ديهي ڪرم ڀرم سي پائي؛
ڀؤک پياس ڪا ڀان، پاپي ٻني ڪهائيگا....
ديکي سني سؤنگهي اور بولي،
دل ڪا دک سک چت ۾ تولي؛
اهنگ هئا انسان، جنمي مرکي آئيگا....
گن اوگن جس ڪر پرڪاشي،
اِستؤل سؤکيم جس ڪر پاسي؛
تسڪا ڌرو ڌيان، خود بيخود هو جائيگا....
ست آتم چيتن هئه ساکي،
سک ڪا ساگر وهان گهرواسي؛
برهم هئا بس مان، حد سي بيحد پائيگا....
سمرٿ گر ڪا کوج مٽايا،
"پرمانند" اپني ۾ پايا؛
جاسا هئا جهان، جگ جگ سوجھ سمائيگا....

* مت بہولو *

سلوک - پرمیشور اؤر پرم گر، دونون ایک سمان؛
سندر یہہ وشیشتا، جو پایا گر کي گیان۔

بھجن (۱۰۰)

مت بہولو بہائي مت بہولو،
گر گیان دیان کو مت بہولو۔

۱. دیان سي ایمان مٹائو، گیان سي پرمیشور پائو،
مایا اودیا بہید گنوائو، اور دشا ہم مت بہولو۔

۲. گرکا شبد هردي کا هیرا، پرکہ پرکہ کر مٹائو پیڑا،
ساري دنیا سوا کسیرا، بہیت کرن ہم مت بہولو۔

۳. تن من دیکي لیاگہ کمائو،
نربہئہ هوکي نج تن پائو،
سواس سواس ہم سرت سمائو، پریم پاوکو مت بہولو۔

۴. ستگر راضي صاحب راضي،
اس وقت گرمکہ جیتي بازي؛
کال کرم کي گئي اُہاڑي، پار اُترنا مت بہولو۔

۵. "پرمانند" بہاگہ جن جاگي،
کرڈي رہٹي سون چت لاگي؛
چرن چنہون پر چلتا آگي، مرم موکہہ کا مت بہولو۔

* داتار *

لوڪ -

نهان نُون ستگر پُوڇهه پڇهائي،
وو پُـوُلي مول نہ پلندي؛

ندگهه پون سنسار ساگرون، بن پيڙي بن پل دي؛
اندر ٻاهر ايڪو جاڻن، واس نہ هوون ڪل دي؛
رڪ شوڪ سي رهن نياري، پريم هندوري جهلندي.

پڄن (۱۰۳)

ستگر هئہ داتارا، مها پار اپارا، ڪرو سهارا. ٽيڪ

۱. ظاهر جوڳيشور ست سوامي، اندر روپ اکنڊ انامي
نـرآڪار آڪارا - ڪرو سهارا.

۲. گرڪي اپما گرمک جاني، جسڪا نينهن ڪيا نيشاني
پل پل وو بلهارا - ڪرو سهارا.

۳. گيان ڌيان ڌن گرٿي پايا،
ڪوٽ ڪرم ڪا ٽوٽ مٽايا
سپنا يي سنسارا - ڪرو سهارا.

۴. پڪڙو چرڻ شرڻ اب ٽانڪي،
پڄ رکي جن ايهان اوهان ڪي
دم دم ديوو ديدارا - ڪرو سهارا.

۵. سب سنگن ڪا ڪلا ستارا، اُترا ڪنڊ سي آءِ پڌارا
آيا "پرمانند" پندارا - ڪرو سهارا.

* هم ڏرو هم ڏيان *

سلوڪ- ديکا آپني خودي ڪو، جو همني اُٺا،
وهه جو پردا ٿا، بيچ م اَب نه رها،
رها پردي م اَب نه وهه پردي نشين؛
بس سواءِ اُسڪي اوُر نه رها.

شبد (١٠٢)

نيهن ڪنارا ميرا نام، هم ڏروٽي هم ڏيان. ٽيڪ

١. ڪليا خيال حقيقت والا، ڏونهان جهاني ٿيا اُجيالا؛
نوُر آندر پايا نيشان، هم ڏروٽي هم ڏيان.

٢. بي رنگي ني رنگ بنايا، بن انسان تماشي آيا؛
پاٽين پاٽين ڪري بيان، هم ڏروٽي هم ڏيان.

٣. ڪڏهن بٽيا وڏجوُن والا،
ڪڏهن لوڪان ڪنوُن نرالا؛
ڪڏهن پوٿي پڙهي پراڻ، هم ڏروٽي هم ڏيان.

٤. ڪس ول ڍونڍون، ڪس ول پاٿون،
آپ م آپ هي آپ ڇپاهون؛
حيرت آندر رهوُن حيران، هم ڏروٽي هم ڏيان.

٥. "پرمانند" پڙا مندائي طالب پوُرا ٽرت ڇپاني؛
سوُلي چڙه هووي سلطان، هم ڏروٽي هم ڏيان.

لگا روني أس مشکل کو،
چھوڑا گھر شان شوکت کو؛
ڍ وندیون هرجاء أسي حق کو،
ملي سنگر سچائي کا.
أٿا اُن چرن کي ڌولي،
بنيون بي حال در کولي؛
پائي سر پريم کي سولي،
ڏيک ديدار آدويتي کا.
"پرمانند" پار کا رهنا،
کريپ آگني کا کيا سهنا؛
امر آسن ہي گھر اپنا، نرالا شان بي انتي کا.

* ہمکم انیک *

وک- سنتن کي کٿ کرنتن کي،
من پنتن کي، من نیک نہ لاوي؛
کب یوگہ ڌري، کب ہوگہ ڌري،
کب سوگہ ڌري، ہن ناهين لجاوي؛
کبہي آوت هئہ، کبہي جاوت هئہ،
کبہي گاوت هئہ، بھہ رنگہ دکاوي؛
کٿ کٿ ہ چنت کہن ہيو،
کہ "پرمانند" کو کتسي پاوي.

* آيا وو دن *

سلوک- ذرا تک سوچ اي غافل،
کِ دم کا کِیا ٹکانا ھئہ،
نکل جب ئي گیا تن سي،
تو سب اپنا بیگانا ھئہ،
مسافر تُو اور دنیا سراءِ ھئہ،
بھُول مت غافل سفر پرلوک کا آخر،
تجھي درپیش آنا ھئہ۔

شبد (١٠٣)

آيا وو دن تو آيا، سفر دنیا جیتني کا. ٹیک

١. گود ماتا کي خالي کر،
دیکا درشني دسون دس تر،
نہ آیا دم سھارا نظر،
زمانا زور جم جاني کا.

٢. چڑھا اُس فکر کا دریاھ،
میري آني کا کیا مقصد تا،
کسي پوچھُون اورجاؤن کھان،
ھر پل بیتي وبتي کا.

* گرو کرپا *

وک- جو قدم نقش پر قدم کو دهرتا،
آگي قدم بڑھائيگا؛
وو بهوساگر کا پاري بندن،
پار کر يهان سي جائيگا؛
جو اپني آپ کو عزت لالچ،
دنيا بيچ پهسائيگا؛
ياد رکو وو قدم قدم پر کهري چوتين کهائيگا.

پهجن (۱۰۶)

پٹيه پورو کا اپجايا، گرديو کا درشن پايا. ٹيک

. گيان سروپ آکند اُجيالا، برهم م لين مگن متوالا؛
بي چاهه بي پرواهه، بابا اُترا کند سي آيا.

. پارت پورني پورن کيني،
"سوهنگم" يوگه کي يکتي ديني؛
ديکا نظر نگاهه سي اگها،
ديکو سرت کا پهه سمايا.

۳. سرو سدهي سکه سمپن سوامي،
ومل کلا پورن نشکامي؛
روپ انوپ دکهايا، سب شوک سنديهه متايا.

ڀڄن (١٠٥)

بيک انيک آگيان نہ جائي،
جب لومن نرمل نهين پائي. ٽيک

١. بيراگي کا بيکہ بنايا، رهي مؤن آپمان بڍايا؛
سرت ورت کي خبر نہ کائي.
٢. يوگي هوکر يکت بنايا،
سنگي سلهي کن ڦڙايا؛
گديسر کا نام ڌرايا،
سهج سماڌ لگي نهين لائي.
٣. هو نہ اُداس اُداسي کهاوي،
سر ٽوپي مکہ گرنت سناوي؛
مئل ديهہ کي ناهن مٽاوي،
گرمکہ کي گت نظر نہ آئي.
٤. سنياسي هوکر مونڊ منڊيايا،
رنگہ رنگہ ڪپڙي لوک ريجهايا؛
مرن جيون کا مرم نہ پايا،
آتم کي نهين انيٺہ آئي.
٥. "پرمانند" پاگہ جن جاگي،
ڪرڙي چڙهٽي سون چت لاگي؛
دنوپ پکنڊ راگہ سب تياگي،
گر شرٽي پد نريٺہ پائي.

رکرکي کا پنچ کوش نهين هم ،
ستو رجو تم پار کيتا .

جنم نهين اب مرن نهين اب ،
کرن نهين اب پرن نهين اب ؛
يالا ڌيان ڌرن نهين اب ،
مها سماڌي ڌام کيتا .

ملن نهين کڇ بڇڙ نهين کڇ ،
چلن نهين کڇ اِستر نهين کڇ ؛
پنسي اب کا اٿر نهين کڇ ،
حد بيحد کو ڀُلا ديتا .

پل پل "پرمانند" کو پايا ،
چن چن مايا موهہ گنوايا ؛
دن دن کوج ختم پر آيا ،
سورت صاحب دکا ديتا .

* ميرا آسن *

گڻان سي سپ جگہ باندا ، چوٿان گانۂ همارا ؛
شهر کا بسي غم نگري ، مارا پريم نغارا ؛
سي هلن اُس ديش کي ، جهان آواگون همارا .

٤. ڪيئا اُپڪار برابر ڀاري،
ڪهہ نہ سڪي يهہ واڻي بيچاري؛
"ڀرمانند" پڙا شرن آ، چرڻون ۾ سيس نوايا.

* رڳہ رڳہ سوهنگہ *

سلوڪ-
گيان رساين جس ڪو مليا، سوءِ نہ ڪبهوُن جانا،
بينت ساڌن چلت آراڌن، سنجم نيم نيارا،
اُنسٺ تيرٿ نهن نر ڪيني، گيان گنگا ۾ نهانا،
گرمکہ ڪي وڌ جسني جاني، "ڀرمانند" پد پاتا.

شبد (١٠٧)

ديهہ باجا ڌن پراڻ ڪيئا،
رڳہ رڳہ سوهنگہ شبد ليئا.

١. آوت سوهنگہ جاوت سوهنگہ،
ڪاوت سوهنگہ پاوت سوهنگہ،
لاوت سوهنگہ چاوت سوهنگہ،
سو ۾ هنگہ ڪو سواها ڪيئا.

٢. جيئو نهين هم جوش نهين هم،
هرکہ نهين هم شوڪ نهين هم،

ان رات دِوس نهين ويلا هئه،
جهان بيچڙت نا كوئي ميلا هئه؛
ان "پرمانند" رس پينا هئه. مئن ...

* ايمن تا *

هوئا حق پر جيئا، حق كي ئي صورت هئه يهي؛
ديئا حق پر ليئا، حق كي ئي حيرت هئه يهي؛
ملا حق پر پولا، حق كي ئي قدرت هئه يهي؛
ريم پريمي مگن هئه، حق پنور قول سگند هئه؛
اپ "پرمانند" هئه، حق كي حقيقت هئه يهي.

شبد (١٠٩)

يان پي مئن هون ديان پي مئن هون،
هردي آندر پان پي مئن هون!
اتا مئن هون منگتا مئن هون،
ديوط والا دان پي مئن هون!
چيتن مئن هون چنتن مئن هون،
اِستر اور گهمسان پي مئن هون!
ديو پي مئن هون شيو پي مئن هون،
پوجا كا سامان پي مئن هون!

ڀڄن (١٠٨)

مئن آسن ٽاان جا کينا هئہ،
جهان ڀيد اڀيد وهينا هئہ.

١. جهان ڌرتي نهين آڪاشا هئہ،
جهان پاوڪ پون نہ واسا هئہ؛
جهان هؤن ٽؤ دو نہ ٽينا هئہ. مئن ....

٢. جهان چاند سؤريہ نهين تارا هئہ،
جهان سرڳہ نہ وئڪنٺ دوارا هئہ؛
جهان هوت نہ دين آڌينا هئہ. مئن ....

٣. جهان گڻ اوگڻ نهين مايا هئہ،
جاهن اِستؤل سؤکيم نہ کايا هئہ؛
جهان پاپ پڇ سي چينا هئہ. مئن ....

٤. جهان من ٻڌ چت نهين ممتا هئہ،
جهان اِندريون کي نهين گمتا هئہ؛
جهان ڪارڻ ڪاريہ هينا هئہ. مئن ....

٥. جهان جوڳہ ڀوڳہ نهين جڇتا هئہ،
جهان ساڌن ساڌيہ نہ اُگتا هئہ؛
جهان اوانگہ سوهنگہ کينا هئہ. مئن ....

٦. جهان ٻنڌ مڪت نهين ويدا هئہ،
جهان جنم مرڻ نهين کيدا هئہ؛
جهان جيو برهم سي لينا هئہ. مئن ....

چوڙ دنيا کي جهيڙي جهٽکي،
خيال خودي دا پاڙون پٽکي ؛
هـردي ڌام کو ڌاوي کؤن. آپنا ....
ٽنؤمسي کهه ويد پکارن،
ستگر سو ٽؤن صاف سڻاون ؛
جيوڻـا جـادو ڀاوي کـؤن آپنا ....
برهه دي بازي بي محتاجي،
رهندي رنـد رضا ۾ راضي ؛
سر ديـوي يـا لاوي کـؤن. آپنا ....
مٽن ديدار، ديدار مٽن وچ،
آکان ويکان آوان ٽنهن وچ ؛
دو ٽين دا پـرم پـلاوي کـؤن. آپنا ....
وجندا نـرپـٽم نيهن نغارا،
وهـي "پرم آنند" پندارا ؛
سڻ سڻ کي سکه پـاوي کؤن. آپنا ....

* آپ سمجهو *

ک-

قديمي حال هٺه، من کا سنو ري ميت ؛
ي ورتي نيت ۾، کيي ورٽي وپـريت ؛
ي هووي وپريت، کيي هووي کم زيادا ؛
ي ٽـو رهي گهر ۾، کيي بـن کا ارادا.

۴. ساجن میں ہون شترو بھی میں ہون،
ہر صورت سکلان بھی میں ہون!
۵. جاگرت میں ہون سپن بھی میں ہون،
دونون کا درمیان بھی میں ہون!
۶. آد بھی میں ہون انت بھی میں ہون،
دو دن کا مہمان بھی میں ہون!
۷. شروتا میں ہون وکتا میں ہون،
"پرمانند" پرمان بھی میں ہون!

* برہم سروپ *

سلوک- کوئی آتا ہے من بھاتا ہے،
تو میٹھا وچن سناتا ہے؛
کسکی دل میں کچھ بھتر ہے،
تو پھر پھر جھتین لاتا ہے؛
کوئی پی کر پیالا امی رس کا،
وہ مست مگن ہو جاتا ہے؛
"پرمانند" اپنا آپ گنوا کر،
ایکو الک لکھاتا ہے۔

شبد (۱۱۰)

اپنا آپ میں آپ گنوا کے،
برہم سروپ کہاوی کون؛
دیہہ دھرم دی دعوا سٹکے،
اس رستے پر آوی کون تیک

بهجن (۱۱۲)

همن ني همکو پايا، همن ني هم چهپايا،
همن ني هم ملايا، همن هي هم ۾ ملايا.
يي ديش کال هم ۾، يي کرم جال هم ۾،
يي خوابون خيال هم ۾، هم ۾ هئي هئه مايا.
گيبه گياتا، گيان ووهي،
ڌيه-يه ڌياتا ڌيان ووهي،
هئه سب ۾ سيکا ووهي،
ٽرپتي ٽرپتون چايا.
مئن، مئن ۾ ٽون هي ٽون ٿا،
ٽون ٽون ۾ مئن گنوايا،
مئن ٽون کو ڍونڍتا ٿا،
ميرا هي ٿا وو سايا.
پڙدي ۾ "پرماند" ٿا، سمرت ني آ جگايا،
حد سي کيا هئه بيحد، ٽج نام روپ کايا.

* جانا پڙيگا *

وک- کيون آنکه ميچ کر سويا هئه،
کيون وقت راه کا کهويا هئه،
جو سويا هئه وو رويا هئه،
کهتي هئن درد مند بابا.

بچن (۱۱۱)

اب سمجهو دل کول منٺا، اب سمجهو دل کول.

۱. ساچو جان جگت کو ٺوني، سما گنوايا امول؛
گرو کرپا سي دويت پرم کي،
کل گئي ساري پول.

۲. جيو پراو م ٺمني پايا، جنمون دکہ اٺول؛
وشيہ پروگہ مانهين ٺون ڦرٺا،
وئرت سکہ ٺٺول.

۳. ٺوڙ ديئو يي درشيہ کا ناٺا،
درشٺا هوکر بول؛
جي چاهي ٺو بول کسي سي،
جي چاهي مت بول.

۴. بنڌ موکيہ کو کلپت مانو، مايا مانهہ مخول؛
"پرمانند" آپکو جانا، بڄت بجائو ڍول.

* همن ني همکو پايا *

سلوک-

مجهي معلوم نہ ٺا، مئن بندا ٺا يا خدا ٺا؛
دونون علت سي جدا ٺا، مجهي معلوم نہ ٺا؛
وجہ معلوم هئي، ٺبري نہ ملني کي سفر،
مئن هي خود پردا بنا ٺا، مجهي معلوم نہ ٺا.

پہجن صوفي رنگ پر (۱۱۴)

رنگي کيا رنگ بڻايا، سائين آدم بڻڪي آيا.

خبر نہ پيئي او کيل کيلڻ دي،
پگ پگ دي وچ هار جيتڻ دي؛
راهي نہ راہ پايا، سائين آدم بڻڪي آيا.

جڙ چيتن دا داو لگايا،
ٿو پي نوران نور سوايا؛
جتي کرم نہ کايا، سائين آدم بڻڪي آيا.

سوريہ ايک عکس انيک،
ساکي سوهم ساڻ سچيت؛
درپڻ دل پرمايا، سائين آدم بڻڪي آيا.

چوڙ خدائي خودي وچ آيا،
پل پل "پرمانند" پلايا.
سمرت آء جگايا، سائين آدم بڻڪي آيا.

* گرمکہ کي گت *

ر بڙا شراف هئہ، پرکي کرا اؤر کوٽ،
ساکر سي کا ديکي، راکي آپني اوٽ.

ڀڄن (١١٣)

جانا پڙيگا تجهکو جانا پڙيگا،
مسافر بي وطن تون هئہ، پهچانا پڙيگا.

١. ملا تا آب دادا، نهين آپکو پهچانا،
يهہ ڀائي پوت نانا، ڀلانا پڙيگا ....

٢. خيالون سي هوئا پيدا،
خيالون کا کيئا سودا،
خيالون بن هئہ يي مُردا، جلانا پڙيگا ....

٣. جنمون کي اِنتظاري،
کرمون کي گرفتاري،
نہ ديکي صورت نياري، پرمانا پڙيگا ....

٤. يي پيغام سمرت کا،
روحاني راز رحمت کا،
"پرمانند" لگن ييهي، لگانا پڙيگا ....

* رنگي کيا رنگہ بنايا *

سلوک-

کهان جائون کسي ديونديون،
کسي لي لون کرون کيا مئن؛
آگي پيڇي اوپر نيچي ظاهر باطن مئن ئي مئن.

* ڀيد ۾ اڀيد *

ڀيد سڪل ڪو گيان هيءِ، ايڪتا هيءِ اگيان،
گياني جن ايڪتا لکي، سو ويدانت پرڪيان.

ڀجن (١١٦)

هيءِ ڀيد ۾ اڀيد، يي ويدون ڪا بيان هيءِ،
ويدون بيان هيءِ گيتا ڪا گيان هيءِ.
جو ڀيد ۾ ڀولا، وهه مايا اگيان هيءِ،
چنتا ڪي چڪي ڀستا اور پريشان هيءِ.
جو جيو عيش سي پري، برهم ڳيان هيءِ،
وهه ايڪتا اڀيدتا ڪا پرمان هيءِ.
درشتا درشيه توڙ ڪر، رمتا جهان هيءِ،
جيون مڪت وديهه ڪا اُسي وردان هيءِ.
آپ جاگو جاگني والون يي لامڪان هيءِ
"پرمانند" ڀيد گند نه ڳنه ڪا گمان هيءِ.

آنند آديش (١١٧)

اِڪ تاري پر يڪتاري پر،
ايڪتا ڪي تار بجائينگي.
جب ڪرشن هئا تب ڪنس هئا،
جب رام هئا تب راوڻ ٿا،

ڀڄن صوفي رنگ ۾ (١١٥)

ڳران جي مڻن شرڻ لوهاري آيا،
من مانهين ممتا رهي نه ڪائي؛
درد مٽيا سک پايا.

١. ڪام ڪروڌ ڪا ڏنڪ نه لاڳي،
موه نه وياپي تيري مايا؛
ڪال ڪليش ڪا لڳس نه لاڳي،
سوئي مڻن شهر بسايا.

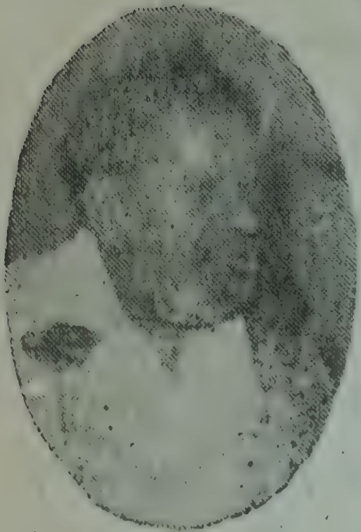
٢. گيان سوريه گهٽ ڀيتر اُڳيا،
اکنڊ جوت رنگ لايا؛
جن ڪارڻ جڳ ڀيو اُداسي،
سو گهٽ ڀيتر پايا.

٣ جنم مرڻ ڪا سنسا چوڪا،
چيتن سون چت لايا؛
پارس سون جب پرچو پايو،
لعل آمر ڀئي ڪايا.

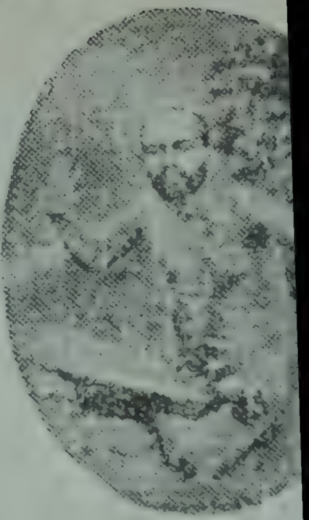
٤. اگم ڪا ڀيد اَنل ڪا مارگ،
ستگر موهي بتايا؛
روح ۾ رتن اَمولڪ لاڳا،
ڀاڳ پرابت پايا.

* جئہ سچدانند *

شري گردهوارا نمه

پريمين
جي
پُڪار

* سلوڪ *

ا سنت سچا پرمانند سائين، سنسار ۾ سدائين آيا؛
اتي ليڪا جم جا، وري نہ جايا؛
ـا اوديا جار ۾، ڪڏي نہ پلايا؛
ـم جاڳائي آندر ۾ ست چت آنند روپ ۾ سمايا.

ڀڄن (١)

ستگرو ڀڳوان منهنجو ٻڌي آيو آهہ،
ٻڌي آيو آهہ منهنجو ڏڌي آيو آهہ؛
منهنجو مالڪ آيو آهہ،
پرمانند پريو ٻڌي آيو آهہ. ستگرو ...
من کي مارڻ سڀ جڳ تارڻ،
ويدن جو نج سار ٻڌائڻ،

پرماتما کا جب پرم هوا،
تب شوهي شو هو جائينگي.
اِکتاري پر ....

٢. جب اهنگر گيا تب سوهنگر هوا،
جب سوهنگر هوا تب سرو هوا؛
ساگر کي اننت ترنگون پر،
تو تو کي تار بجاکر گائينگي.
اِکتاري پر ....

٣. چداکاش اندر اوکاش هوا،
اوکاش اندر پرکاش هوا؛
پرکاش اندر سنسار هوا،
درشتا سرشتا هو جائينگي.
اِکتاري پر ....

٤. جب ڀيد گيا سڀ کيد گيا،
ڀروگون کا بندن ڇيد گيا؛
ايک اکنڊ اڀيد ڀيا،
"پرمانند" پورڻ هو جائينگي.
اِکتاري پر ....

* اوم شانتي *

ڀڄن (۲)

ي آهي منهنجو ستگر سوامي پرمانند پنڊار،
ڏين سڏين جو پورڻ داتا، گيان سندو گلزار.

مرت مسترام جي جوتي جنهن ۾ سمايل آهي،
ادي رهڻي سادي کهڻي، سهڻي مورت آهي،
ام نام جي ڌني لڳائي پريو ملڻ جي راه ٻڌائي،
هي سنتسنگين جو آڌار. آهي آهي ....

نديپڻ ۾ ويراڳي ٻڻجي سادن يوڳ ڪمايو،
ر پريو ملڻ لاءِ سائينءَ منهنجي ستگر کي ڌ ريجهايو
ستسنگ جي ڏو مهما ڳائي ويدن جو ڏو سار ٻڌائي،
آهي گيان وان داتـار. آهي آهي ....

ستگر منهنجو آهي سڱلاني،
ديش ساري جا رٽن ڪري ڏو،
موهن وانگر مرلي وڃائي پريمي مست ڪري ڏو،
برهم گيان جو ناد وڃائي سوهنگ جو ڏو نام جپائي،
آهي شنڪر جو اوتار. آهي آهي ....

ستگر منهنجو پريوءَ جو پيارو
سڀ جا دکـڙا هري ڏو،
جيڪو در تي اچي سوالي خالي جهول پري ڏو،

ستسنگ پيڙي چڙهي آيو آهه،
پرمانند پريو بڻي آيو آهه. ستگرو....

٢. صبر سيل سنتوک ۽ سمتا،
سک شردا سمجهه پريم نمرتا؛
ايهي سؤدا کٽي آيو آهه،
پرمانند پريو بڻي آيو آهه. ستگرو...

٣. انهد ناد جا سرندا سڻايا،
آتم گيان جا ڏنکا وڄايا؛
ايهي سرڙا سٽي آيو آهه،
پرمانند پريو بڻي آيو آهه. ستگرو...

٤. جنهن لئه "صابل" جنم ڦرياسي،
جهنگ جبل ۽ بن جهاڳياسي؛
سو دادا دل کي وڻي آيو آهه،
پرمانند پريو بڻي آيو آهه. ستگرو....

* سلوڪ *

کهڙي ڪريان مان بات ستگر پرمانند سائينءَ جي،
انهد شبد اٿاهه ۾ تا جاڳن ڏينهن ۽ رات،
اٿ ئي پهر اندر ۾ اورن لائڻ سان لات،
رهڻي کهڻي گل ڪمل جيان ڪرن نه ٻي ڪا تات؛
ماري من مواس کي هڻي کهاڙا ڪات؛
صبح سانجهيءَ پربات رهن آڪاش منڊل ۾.

سدا رهان مان جهنگلن ۾،
يا من موهيندڙ محلن ۾؛
چاهي بند رهان مان جئلن ۾،
پر نام نہ توهانجو وسري . منهنجا ....
ديون ۾ يا ديکن ۾،
پشن پکين ۽ منشن ۾؛
پل وڃان مان کهڙين جوٽين ۾،
پر نام نہ توهانجو وسري . منهنجا ....
چاهي دنيا جو وهنوار کريان،
يا شيوا پڳتي ڏيان ڏريان؛
چاهي کل ڪٽنب پروار رهان،
پر گيان نہ توهانجو وسري . منهنجا ....
"داس" نماڻو چوي سڻ سائين،
اهو عرض منهنجو آگهائين؛
گرو انت سمي جي لائين،
شل گيان نہ توهانجو وسري . منهنجا ....

* سلوڪ *

گر ساکي برهم سروپ، شري پرمانند اوتار؛
ن جي کريان مان، کيتري وڏائي وستار؛
خاوت جا سهڻا سائين، ديا جا داتار،

"صابل" سائينءَ جي مهما ڳائي
ساريءَ سنگت کي ٿو ٻڌائي؛
چرنن ۾ ٿو سيس نوائي، آهي ساڪي سرجڻهار.
آهي آهي ...

* سلوڪ *

ڪريان پرڻام پريم سان، ستگر ٿيءُ سهاءِ؛
هي هيڻو هٿ جوڙي ڪري،
سائين وينتي ٿون ورلاءِ؛
ڪڍان سمرڻي هٿن ۾، ٿنهن ۾ منهنجو من لڳاءِ؛
شري پرمانند پچاءِ، دل هرن داس جي.

ڀڄن (٣)

منهنجا ستگر صاحب پيارا،
شل نام نه توهانجو وسري؛
نام نه توهانجو وسري دالا،
گيان نه توهانجو وسري؛
اهو ڌيان نه توهانجو وسري. منهنجا ....
١. جي تخت ملي بادشاهي،
چاهي در در ڪريان گدائي؛
پل هڪ جي نه هڪڙي پائي،
پر نام نه توهانجو وسري. منهنجا ....

* سلوڪ *

ڻ وسايو ٿي سنڌ ملڪ ۾، پاڻ پرين اوتار؛
ار پور ڪورٽ پرسان، باغ اٿيئي ڪو پيارو؛
۾ وسئي ڏو سهڻو سائين مونهنجو پرمانند پيارو؛
ق آهي الله جو، جنهن سنڌ هند ۾ وڃايو آه وارو؛
ي سنسنگين پريمن جو آهي سچو سهارو؛
س ڪي سو پيارو، سنگر پرمانند ڪيو.

ڀڄن (٥)

شري پرمانند پريو آهي اوتار،
ڪامل فقير آهين اڙين جو آڌار؛
ڪامل فقير آهين اڙين جو آڌار،
ڀڳتن جو آهين سدا رکپال. شري...

ڪيڏي ڪريان مُک سان وڏائي،
عجب ڪئي آ تو نه ڪمائي؛
پائي نه سگهندو ڪوئي پار،
ڪامل فقير آهين اڙين جو آڌار. شري....

ننڍڙي هوندي نينهن لڳايم،
هڪ هنڌ ويهي جوڳ ڪمايم؛

گيان ڌيان ڀڳتي ڀريو جا، آهن اڪٿ ڀنڊار،
وويڪ ويراڳ شم دم جا، سچا آهن سردار،
جيڪو اچي شرڻ ۾، تنهنجو ٽٽي اڌار،
جڏي صاحب ٿئي ستار، ڏي ملڻ ٿئي ستگرن جو.

ڀڄن (٣)

شري پرمانند ابناسي، منهنجا ستگرو ديو ابناسي،
سک روپ سويم پرڪاشي،
شري پرمانند ابناسي ....
١. مورت سرگڻ مورت نرگڻ، انيڪ گيان اجاري؛
پراڻ پيارا نرمل نيارا، درشن لاءِ آهيان پياسي.
شري پرمانند ابناسي ....
٢. مهما جنجي گرمک ڳائن، ساڌڪ سيوڪ ڌيان لڳائن؛
من واڻي جنهنجو پار نه پائن. آ سچدانند سک راسي.
شري پرمانند ابناسي ....
٣. اندر باهر پورڻ وياپڪ، ويدن ڳالهه چئي خاصي آ؛
گرڪرپا بن گيان نه هووي، گنگا گومي چاهي ڪاشي.
شري پرمانند ابناسي ....
٤. ستگر سورت مهر جا مالڪ، "صابل" شرڻ جڳياسي؛
جيوَ پاءِ جو سنسو مٽائي، ڪاٽيو جم جي ڦاسي.
شري پرمانند ابناسي ....

سندي مهر جو، مان ڪهڙو ڪريان بيان؛
سمجهہ ڪي سمجهہ ڏني، ڀڏائي برهم جو گيان؛
پرم مٺي ويا، ٿي مشڪل مون آسان؛
ٽن من ٽن ڪريان قربان،
ٽہ بہ پڇي نہ سٽگر پرمانند ٽان.

ڀڄن (٦)

سائين هري اوم لعل جي- سدا جڳہ جڳہ جيئندين،
سدا جڳہ جڳہ جيئندين. سدا خوش هوندين.
سائين هري اوم لعل....
صورت ساڳي سائين؛ جي آهي،
مورت موهڻي محبوب جي آهي؛
گروءَ جي گيان جو جهنڊو،
سائين سدا جهلائيندو رهندين،
هاها جهلائيندو رهندين. سائين هري اوم لعل....
صبح جو گيان جي گنگا وهي ٿي،
برهم وديا جي ڪٿا هلي ٿي؛
سڪ شرڌا سان سنگت اچي ٿي،
پرمانند جي جيوتي جڳائيندو رهندين؛
هاها جڳائيندو رهندين. سائين هري اوم لعل....

ٻڌي سنتن جو ٽوُن سردار،
ڪامل فقير آهي اڙين جو آڌار. شري ..

٣. ڌيرج ڌاري من کي ماري،
دنيا جا سڀ بندن ٽاري؛
ٽالو جڳ ۾ ٿيو نروار،
ڪامل فقير آهين اڙين جو آڌار. شري....

٤. جيڪي جگياسوُ اچن سوالي،
خاوند ٽن کي ڇڏي نہ خالي؛
سائين سٺي ٿو سڀ جي پڪار،
ڪامل فقير آهين اڙين جو آڌار. شري...

٥. مورتي پوڄن شيوڪ چيلا،
هرهنڌ ٽنهنجا لڳن ٿا ميلا؛
آهن ٽنهنجا پريل پنڊار،
ڪامل فقير آهين اڙين جو آڌار. شري...

٦. "داس" نماڻو عرض ڪري ٿو،
پشپ جي مالها ڀيٽ ڪري ٿو.
ٻيڙو ڪجانءِ سائين سڀ جو پار،
ڪامل فقير آهين اڙين جو آڌار. شري...

ڀڄن (۷)

ڪري لڪ تورا ڀر هڪ نه ڳڻي،
منهنجا بار ڀرين سڀ پاڻ کڻي؛
منهنجو سائين ڇڏي ڪڻي بس ڪر،
او منهنجو سنگرو ڇڏي ڪڻي بس ڪر. ڪري....

منهنجا ڪم تو ڀريو پاڻ ڪري،
اچي هڪ سڏڙي ٿي ڀير ڀري؛
منهنجو سڄڻ اهڙو رحمي آ،
تو هردم منهنجو ڌيان رکي؛
منهنجو سائين ڇڏي ڪڻي بس ڪر. ڪري....

آهي اهڙو آهي اهڙو هوُ دلدار سڄڻ،
ڏي هردم پنهنجو پيار سڄڻ؛
حسن سندس صبحاني آ،
آهي سج چنڊ ڪان به سهڻو يار سڄڻ؛
منهنجو سائين ڇڏي ڪڻي بس ڪر. ڪري....

۴. پنهنجي سائين جو، پنهنجي سنگرجو،
عجب شباب ڏٺم، هرڪارڻ ۾ هڪ راز ڏٺم؛
نور سندس نوراني آ،
هن دنيا ۾ نه جواب ڏٺم؛

٣. مايون پائي نت نيم سان اچن ٿا،
ورڻي سماڌيءَ ڏي مٿو ٽيڪن ٿا؛
پريم شرڌا سان نيڻ ٺارين ٿا،
آسيس سين ڏي سائين کنڊو رهندين؛
هاها کنڊو رهنديــن. سائين هري اوم لعل....

٤. پــريم شرڌا سان جيڪي اچن ٿا،
وڃن اموٽــڪ هردي ڌرين ٿا؛
ڏن من ڌن سان شيوا ڪرين ٿا،
ڀڳتي گيان ڏن کي سائين ڏيندو رهندين؛
هاها ڏيندو رهنديــن. سائين هري اوم لعل....

٥. "داس" نماڻــو عرض ڪري ٿو،
هٿ ٻڌي چرنن ۾ جهڪي ٿــو؛
ميلا مالڪ جا سائين لڳائيندو رهندين،
ڀنڊارا سائينءَ جا سائين ڪرائيندو رهندين؛
هاها ڪرائيندو رهندين. سائين هري اوم لعل ...

* سلوڪ *

ٽــون صاحب زادو سپرين، آءٌ نصورو نــؤڪر؛
بيحد ڪريــان مان بندگي، هٿ ٻڌي ٻــاجهل؛
ڪين ڇڏيندس ڪبن کي، سائين آءٌ اوهانجو در؛
هاٿي مون سان ڪرمهر تہ پاس پرينءَ د رپيش پوان.

جنهنجي من ۾ سمايو سا.گر،
تنهنڪي غم آ جهان جو ڪهڙو،
هي پريم جو بندن آهي،
نازڪ پر ڪهڙو ڪهڙو؛
نازڪ پر ڪهڙو ڪهڙو. جيسين....

چرنن ۾ سيس نوايون،
آسيس هميشه پايون؛
بي چئن امان جو من آ،
پنهنجي من جي پياس بجهايون؛
پنهنجي من جي پياس بجهايون. جيسين....

پيغن (٩)

باڻ سمايو هري اوم ۾ - سائين پرمانند آهي؛
موج اهائي ساڳي مستي - ساڳيو آنند آهي.
امان جا پياڳ پيارا - امان کي ستگر پيارا....

ڏيئا برن ٿا پيا مستيءَ ۾ - چمڪن چنڊ ۽ تارا،
ستگرو اهڙو مليو امانکي - ميڻهن وسن ٿا نيارا؛
ڪائي لڳائي ڏرڻيءَ کي - آڪاش ٿو جهومڻ لڳائي.
موج اهائي ساڳي مستي - ساڳيو آنند..

منهنجو سائين ڇاڻي ڪٽي بس ڪر،
۽ منهنجو ستگرو ڇاڻي ڪٽي بس ڪر،
۽ منهنجو سمرٿ ڇاڻي ڪٽي بس ڪر. ڪري...

ڀڄن (٨)

جيسين سورج روشن آهي،
جيسين چنڊ ۽ تارا هوندا؛
سائين تنهنجي جوت جلي ٿي،
سائين تنهنجا نظارا هوندا،
پرمانند پيارا هوندا، پرمانند پيارا هوندا. جيسين...

١. سنتن جو قدم هڪ آهي،
هر وقت اسانکي هلڻو؛
جيڪي رکجي ويا منجي ويا،
جيڪي پار پيا تن ملڻو؛
جيڪي پار پيا تن ملڻو. جيسين...

٢. دنيا ۾ هزارين آهن؛
دنيا ۾ هزارين ملندا؛
سائين پرمانند جهڙا گيانيءَ،
وري مشڪل اسانکي ملندا؛
وري مشڪل اسان کي ملندا. جيسين...

ڀڄن (١٠)

سوامي پرمانند ڪري ويو پيڳني -
نالو امر بڻائي،
ويو جوڳي جوڳ ڪمائي - سوامي پرمانند....
نندي پڻ ڪان جنهن جي مکہ ۾ هئي -
رام نام جي ٻاڏي،
ساري سنگت کي ڏيندا هئا -
گيان سندي سمجهاڻي؛
ڪام ڪروڌ لوڀ موهہ کي،
ممتا ويو مٽائي،
ويو جوڳي جوڳ ڪمائي - سوامي پرمانند....
درويش بڻي دنيا ۾،
سدا ڦُول ڪمل جيان نيارو،
راجا هريش جيان داني دالا،
سنتن ۾ سوپيارو؛
سکديو مني جيان ٽياڳي بڻي ويو -
جيون سڦل بڻائي،
ويو جوڳي جوڳ ڪمائي - سوامي پرمانند....
هنس هليو هن دنيا مان -
ڪيچ چونڊي گڻن جا موتي،

٢. نُوراني؏ جو نُور پسڻ لاءِ -
ديد ٻه گهرجي اهڙي،
موڪلي ملندا اُن کي -
جيڪو تيکي ڏيندو گهڙي؛
سائين هڪڙو روپ هزارين -
هرڪو سمجهي ڄاڻي.
موج اهائي سا ڳي مستي - سا ڳيو آنند....

٣. سنت ٻڌائن سچ جون ڳالهيون -
سمجهڻ وارو سمجهي،
بنان گيان جي مشڪل آهي منزل تي ڪو پهچي؛
سڦلو ٿيندو سفر ته اُنجو - جيڪو پاڻ سڃاڻي.
موج اهائي سا ڳي مستي - سا ڳيو آنند....

٤. قدم ملائي هر منزل تي - هلڻو آ پرديسي،
سنگر جو آديش - اسان کي مٺڙو آ پرديسي؛
سڀ سنگين جي ڳالهه ڪيون ٿا.
اُن ۾ ڪو شڪ ناهي.
موج اهائي سا ڳي مستي. سا ڳيو آنند آهي.
اسان جا ڀاڳ ڀلارا - اسان کي سنگر پيارا....

هاڻي حال اندر جو ڪنهن سان ڪوليون،
حال اندر جو ڪنهن سان ڪوليون،
پرمانند پنڊار پاڻ اوتارو هو،
ڪلجُڳ جو ڪرتار سڀن جو ڌام هو،
سوامي پرمانند پاڻ اوتار هو.......

٣. سنگت ساري اڄ تو کي پڪاري،
نيڻ ڪٽيون پيئي ٿوڏي نهاري،
لعل هري پيءِ ٿو ڳوڙها ڳاري،
لعل هري پيءِ ٿو ڳوڙها ڳاري،
گيانين ۾ گهم سار پاڻ اوتارو هو،
ڪلجُڳ ۾ ڪرتار سڀن جو ڌام هو،
سوامي پرمانند پاڻ اوتار هو.......

٤. تنهنجي وڇوڙي ڪيو آ ويڳاڻو،
روئي ٿو ساڌو سنت سياڻو،
ڪنهن سان ڪريون هاڻي محبوب ماڻو،
ڪنهن سان ڪريون هاڻي محبوب ماڻو،
دانين ۾ داتار پاڻ اوتار هو،
ڪلجُڳ ۾ ڪرتار سڀن جو ڌام هو،
سوامي پرمانند پاڻ اوتار هو.......

اڄ گهر گهر ۾ ٿنهن ڳڻن سندي.
جلتي رهي ٿي جيوتي؛
ويو پريم جو پيالو پيئاري سڀ کي.
موجي مست بڻائي؛
ويو جوڳي جوڳ ڪمائي. سوامي پرمانند....

ڀڄن (١١)

سوامي پرمانند پاڻ اوتار هو،
ڪلجڳ ۾ ڪرتار سکن جو ٿام هو؛
منهنجو رام هو. منهنجو شيام هو،
اسانجو ٿام هو. منهنجو شيام هو؛
سوامي پرمانند پاڻ اوتار هو........
١. راجا جنڪ جيان بڻجي تياڳي،
سڪديو مني جيان ٿئين ويراڳي،
شو شنڪر جي مورت ساڳي،
شو شنڪر جي مورت ساڳي؛
سنتن ۾ سرتاج پاڻ اوتار هو،
ڪلجڳ ۾ ڪرتار سکن جو ٿام هو،
سوامي پرمانند پاڻ اوتار هو........
٢. ياد اچن ٿنهنجون مٺڙيون ٻوليون،
برهم گيان جون ڏنئه ٿي لوليون،

درلڀ لاڀ

...پاٺڪو! هميشه اسانجو اهو ارادو پئي رهيو آهي
...رم مان وقت بوقت آڌياتمڪ گيان جي وشيه تي نڪرندڙ
...ڪن مان سڀئي پاٺڪ پڻ درلڀ لاڀ حاصل ڪندا رهن ۽
...ري هيتري مهانگائي هوندي به پيسا واجبي رکي وئي آهي.

– موجود پستڪن جي سوچي –

...ي ڀاشا	پيسا	هندي ڀاشا	پيسا
... جنم جو اظهار	٣-٠٠	جيون ڪا رهسيه	٣-٠٠
... گيان جي مهما	٣-٠٠	اپني ڪو پهچانو	٣-٠٠
...س جو پيغام	٢-٥٠	سوروپ گيان	٢-٥٠
... ۽ آهي	٢-٥٠	گيان گنگا	٢-٥٠
...رتن جا انصاف	٢-٠٠	شنڪر ڏيان مهان	٢-٠٠
...پيارو	٢-٠٠	ڪرو بخشيش	٢-٠٠
... ناتو	٢-٠٠	شرن تمهاري	٢-٠٠
...تو گهر	٢-٠٠	ستگرو هم داتارا	٢-٠٠
...جو آواز	٢-٠٠	گرهست ۽ برهمچريه	٢-٠٠
... گلزاري	٢-٠٠	گرهست ۽ يوگ	٣-٠٠
... چاڙهي ۽ تي	١-٠٠	پرمانند ڦلواڙي	٢-٠٠
... جو ٽيون	١-٠٠	ڀڄن آنند	٢-٠٠
... تنهنجي تصوير	١-٠٠	اسان ديکيا هي	١-٢٥
... تي پر ۽	١-٥٠	مت ڀولو	١-٥٠
...ست ۽ برهمچريه	١-٠٠	بندگي کيا ڪريگي	١-٥٠
... ياترا ۽ گيتا جيون	١-٢٥	جانا پڙيگا	١-٠٠
...ئي هڪ ڪامل جي	٨-٠٠	پريم ڪرسي لاڳيي	١-٥٠
...جو اعلي شان	٢-٠٠	رام مريادا	٠-٥٠

اُستتي

اوم پرميشور اور پرم گر دونو ايڪ سمان،
سندر يهه وشيشتا جو پايا گر ڪي گيان،
گر بن گيان نه اُپجي، گر بن ملي نه پيو،
گر بن سنسا نا مٽي، جئه سري ستگرو ديو،
جي سؤ چندا اُگوهه، سورج چڙهي هزار،
اِتني چاندن هوئنديان، پر گر بن گهور اندار،
چلتي چلتي جگ گئي، ملا نه نردئه ٺام،
پيندي م ستگر ملا، تو پاوَ ڪوس پرگام،
ستگر ملا تو سب ملا، نا تو ملا نه ڪوءِ،
ست دارا اور وشئه سک، يي تو گهر گهر هوءِ،
گيان ڌيان اور سهج سک، شيوا پريم وشواس،
گيان ڪرپا تي پائيئي نربئه پد م واس،
گيان ڌيان اور جوگ تپ، گرو سيوا سم ناهن،
مڪتي ڀگتي اور پرم پد، سب گرو سيوا ڪي ماهن،
ستگر مهما اَننت هئه، اننت ڪيئا اُپڪار،
تيج پدارٿ پيٺ ليي جو ديکا اننت پندار،
ستگر سمان داتا نهين ياچڪ شش سمان،
ڪوٽ ڪرم ڪر نا ملي سو ده نو گر دان،
آٺ پهر ڪر ستگر ڪا ڌيان، ڪري جي اپنا ڪلياڻ،
ستگر ڪي اُپما ڪئي نه جئي، ايشور سي اڌڪاءِ،
هر ايشور بسري گر ياد دلاوي، ستگر بسري پڇتاءِ،

اوم شري ستگر ديو ڀڳوان ڪي جئه.

شري پرمانند پڌار ڪي جئه.

جاڳڻ تان جاڳ

١. هاڻي اهو وقت اچي رهيو آهي جو هر ڪنهن کي پاڻ کان پڇڻو پوندو ته مان پنهنجي گذريل حياتيءَ مان ڇا پرايو آهي؟

٢. ويچاروان کي هر روز پنهنجي ڪرتن جي ڇنڊڇاڻ ڪرڻ گهرجي ته منهنجو آچار ۽ ويچار اڳي کان گهٽجي ته نه رهيو آهي.

٣. جيڪي پدارٿ يا سنبنڌ اوهانجي چوڌاري رهن ٿا، تن توهانجي چت تي ڪهڙو اثر ڪيو آهي؟

٤. چنتا بڌيءَ کي، نندرا ڌيان کي ۽ پاپ ويراڳ کي ناس ڪري ڇڏي ٿو.

٥. عام لوڪن جو چت جنم ۾ خوشي، مرڻ ۾ غم ۽ جيئڻ ۾ آشائن پٺيان پريشان رهي ٿو پر سچ جا شائق تياڳ ۾ خوشي، آسڪتيءَ ۾ غم ۽ آتم انڀو ۾ بيحد بهاريءَ ۾ گذارين ٿا.

٦. هر هڪ ڪم ڪرڻ کان اڳ پاڻ کي لائق بڻايو، سڀ کان وڏي ۾ وڏو ڪم پنهنجي من کي وس ۾ رکڻو آهي.